

ΟΙ ΤΡΑΠΕΖΕΣ ΚΑΙ ΤΑ ΨΗΦΙΑΚΑ ΝΟΜΙΣΜΑΤΑ ΣΤΟΝ ΜΑΚΡΟΣΚΟΠΙΚΟ ΚΑΘΡΕΠΤΗ ΤΗΣ ΑΝΤΙ- ΚΕΙΜΕΝΙΚΗΣ ΕΠΙΣΤΗΜΗΣ ΤΩΝ ΜΑΘΗΜΑΤΙΚΩΝ.

(Ποιοι έχουν περισσότερο δίκιο, οι δανειολήπτες και η κοινωνία η οι τράπεζες?).

Κωνσταντίνος Κυρίτσης (Αναπληρωτής καθηγητής ΤΕΙ Ηπείρου), Κωνσταντίνος Μηλιτσόπουλος (Λέκτορας καθηγητής του ΤΕΙ Ηπείρου), Θεόδωρος Παππάς (ΤΕΙ Ηπείρου).

Άρθρο. 106.2 του Ελληνικού συντάγματος

2. Η ιδιωτική οικονομική πρωτοβουλία δεν πρέπει να αναπτύσσεται σε βάρος της ελευθερίας και ανθρώπινης αξιοπρέπειας, ή προς βλάβη της εθνικής οικονομίας.

§1. ΤΟ ΚΟΙΝΩΝΙΚΟ ΚΑΛΟ, ΟΙ ΑΡΧΕΣ ΤΗΣ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑΣ , ΤΟ ΟΥΣΙΑΣΤΙΚΟ ΔΙΚΑΙΟ ΚΑΙ Η ΕΞΕΛΙΞΗ ΤΗΣ ΨΥΧΙΚΗΣ ΣΥΝΕΙΔΗΣΗΣ.

Για να αξιολογήσει κάποιος ένα μακρο-οικονομικό θεσμό όπως το τραπεζικό σύστημα, και να αξιολογήσει την ζυγαριά του δικαίου ανάμεσα σε μια διένεξη του με ένα μεγάλο ποσοστό των νοικοκυριών, πρέπει να ανατρέξει και καθορίσει, βαθιές κοινωνικές και υπαρξιακές αρχές και αξίες που είναι καθολικά αποδεκτές. *Όμως η σωστή αντίληψη της κοινωνίας και του κόσμου είναι ένα από τα πιο σημαντικά θέματα της ψυχικής συνείδησης και της συλλογικής νοημοσύνης, και για αυτό μπορεί να είναι για πολλούς μέσα στον σκοπό της ζωής τους.*

§1. 1 Ανισότητες, αρχές δημοκρατίας, ελευθερίες, κοινωνικό –συλλογικό καλό και εξέλιξη της ψυχικής συνείδησης.

Εδώ λοιπόν ανατρέχουμε στις αρχές της δημοκρατίας, και την προτεραιότητα του συλλογικού κοινωνικού καλού, έναντι του μερικού και μειοψηφικού καλού της ιδιοτέλειας της ιδιωτικής επιχειρηματικότητας. Ακόμα την αξία των ατομικών και κοινωνικών ελευθεριών και των μειωμένων κοινωνικών ανισοτήτων, έναντι των αυξημένων ανισοτήτων και ανελευθεριών. Εκατοντάδες στατιστικές μελέτες Ακαδημαϊκές των Πανεπιστημίων αλλά και του ΟΗΕ (βλέπε [1] Ρίτσαρντ Γουίλκινσον: Πώς οι οικονομικές ανισότητες βλάπτουν τις κοινωνίες https://www.ted.com/talks/richard_wilkinson?language=el), αποδεικνύουν πως η αύξηση των κοινωνικών ανισοτήτων, αρρωσταίνει την κοινωνία και αυξάνει α) την εγκληματικότητα, β) τις αυτοκτονίες και ψυχικές αρρώστιες, γ) την μείωση ικανότητας μάθησης στους νέους και δ) την μείωση ικανότητας συνεργασιών στον παραγωγικό τομέα. Ακόμα η αύξηση των ανισοτήτων με στατιστικές μελέτες σε πολλές χώρες συσχετίζεται με μείωση του Ακαθάριστου Εθνικού Προϊόντος (ΑΕΠ) (βλέπε [2] https://www.researchgate.net/publication/319220589_A_Statistical_Analysis_of_the_Expenditures_on_Research_and_Development_and_the_Increase_of_Gross_Domestic_Product_an_sensible_way_for_Easing_the_Effects_of_Greek_Economic_Crisis) και γενικά μείωση της ταχύτητας εξέλιξης ενώ, σημαντικό δυναμικό του πληθυσμού δεν αξιοποιείται στα ταλέντα που διαθέτει λόγο κοινωνικής περιθωριοποίησης.

Ακόμα εδώ πρέπει να παρατηρήσουμε πως ενώ είναι κυρίαρχη πεποίθηση πως βασικός στόχος του κάθε ατόμου είναι η κοινωνική αναρρίχηση και απόκτηση χρημάτων και ίσως και

φήμης, η πραγματική μη εφήμερη αξία είναι η ευκαιρία της εξέλιξης της ψυχικής συνείδησης μάλλον παρά τα παραπάνω η απόκτηση κοινωνικής εξουσίας.

Τέλος, στην κοινωνία που ζούμε όπου όλα χρειάζονται χρήματα, δεν υπάρχει πραγματική ελευθερία του ατόμου, όταν δεν υπάρχουν χρήματα. Η ελευθερία του ατόμου θα ξεκινούσε από το αναφαίρετο δικαίωμα σε ένα ελάχιστο επίδομα-εισόδημα επιβίωσης από γέννησης μέχρι θανάτου, αναφαίρετο δικαίωμα όπως αυτό της ασφάλισης υγείας. Όμως κάτι τέτοιο δεν υπάρχει ακόμα. Έτσι μέσα σε μια κρίση όπως η παρούσα, ο μακροχρόνια άνεργος, έχει να διαλέξει, ανάμεσα στην στρατολόγηση του στο έγκλημα η στον υποχρεωτικό τραπεζικό δανεισμό.

§1. 2 Κοινωνική οντολογία και κοινωνική δεοντολογία.

Συχνά υπάρχει κυρίαρχα η αντίληψη πως ότι και όπως υπάρχουν οι θεσμοί στην κοινωνία (κοινωνική οντολογία) έτσι και πρέπει να είναι (κοινωνική δεοντολογία), καθώς είναι βέλτιστοι μέσα από την κοινωνική πρακτική. Αυτό δεν είναι πάντα έτσι. Π.χ. υπάρχει η αντίληψη πως το νομισματικό και τραπεζικό σύστημα λειτουργούν με τον βέλτιστο τρόπο για το κοινωνικό καλό. Όπως θα αποδείξουμε μαθηματικά σε αυτό το άρθρο αυτό δεν είναι καθόλου έτσι. Δηλ η κοινωνική δεοντολογία των θεσμών διαφέρει κατά πολύ από την κοινωνική οντολογία των θεσμών. Το νομισματικό-τραπεζικό σύστημα με την **τεράστια εισχώρηση σε όλα τα επίπεδα της οικονομίας** (νοικοκυριό, επιχείρηση, δημοσιονομικά) μέσω του δανεισμού, έχει επιβάλει αρκετά λανθασμένες για το συλλογικό καλό **χρηματοοικονομικές εξεις** στην κοινωνία, που με την σειρά τους επιβάλουν αρκετά λανθασμένες εξεις ηθικής και νοητικής αντίληψης και του τι είναι «φυσικό» και «κανονικό» στις οικονομικές διαδικασίες. Επιβάλλουν μάλιστα λανθασμένα το τι θέλουμε ενώ στην πραγματικότητα δεν το θέλουμε διότι δεν μας κάνει καλό. Όπως το τσιγάρο παρασύρει στο να θέλουμε κατι που δεν μας κάνει καλό. Με το παρόν άρθρο και με την νέα επίγνωση που εκφράζει, μας δίνεται η δυνατότητα νέας και αληθινότερης και πραγματικότερης ηθικής και νοητικής αντίληψης για το συλλογικό καλό, στις οικονομικές διαδικασίες.

§1. 3 Αποδομητικοί (regressive) και εποικοδομητικοί (progressive) θεσμοί, δικαιοσύνη, παιδεία, ιατρική, επιστήμες και τέχνες. Προνομιούχα ολιγαρχία και πλειοψηφία.

Στον πολιτισμό που ζούμε η εξάσκηση των θεσμών, επιστημών και τεχνών γίνεται υποτίθεται στο όνομα του κοινωνικού καλού. Όμως με βάση τις βασικές αρχές που αναφέραμε, στο §1. 1. , συχνά, το πραγματικό αποτέλεσμα είναι η κοινωνική ζημία και παραβίαση ουσιαστικά των προηγούμενων αξιών. Η ιστορία είναι γεμάτη παραδείγματα. Στην αρχαία Ρώμη, δούλοι τιμωρούνταν ουσιαστικά αδίκως, ενώ αυτό γινόταν με δικαστήρια και νόμους. Το ίδιο και ο Χίτλερ και ο Στάλιν έστελναν εβραίους στα κρεματόρια η 20 εκατομμύρια Ρώσους στην Σιβηρία, με δικαστήρια και εφαρμόζοντας νόμους. Αυτό θα μπορούσε να ονομαστεί αποδομητική δικαιοσύνη, σε αντιδιαστολή με την εποικοδομητική δικαιοσύνη. Δεδομένης της αρχής του καλού της πλειοψηφίας, μπορούμε να ορίσουμε πως **εξάσκηση αποδομητικά (regressive)** ενός θεσμού , επιστήμης η τέχνης σημαίνει πως γίνεται σε όφελος του συμφέροντος μιας μειοψηφούσας ολιγαρχίας, και εις βάρος του καλού και συμφέροντος της πλειοψηφίας και συνολικού κοινωνικού καλού, ακόμα και αν χρησιμοποιούν τις συνήθειες τυπικές διαδικασίες του θεσμού. Αντίθετα ένας θεσμός, επιστήμη η τέχνη **εξασκείται εποικοδομητικά (progressive)** , όταν το πραγματικό αποτέλεσμα είναι το όφελος της πλειοψηφίας και συνολικό κοινωνικού καλού. Π.χ. 1) Αποδομητική εξάσκηση της ιατρικής έχουμε όταν για χάρη των κερδών μιας φαρμακοβιομηχανίας, χρησιμοποιείται κυρίαρχα ένα φάρμακο που

έχει σημαντικές παρενέργειες, ενώ άλλες τουλάχιστο το ίδιο αποτελεσματικές θεραπείες χωρίς φάρμακα που δεν έχουν παρενέργειες, δεν προωθούνται διότι δεν κερδίζουν από αυτές οι φαρμακοβιομηχανίες. 2) Αποδομητική εξάσκηση επιχειρηματικότητας έχουμε όταν γίνεται με στόχο μόνο το κέρδος μιας ολιγαρχίας των ιδιοκτητών, ενώ το προϊόν η υπηρεσία αποδεικνύεται πως βλάπτει στο σύνολο της την πλειοψηφία και το κοινωνικό καλό. 3) Αποδομητική εξάσκηση παιδείας έχουμε όταν γίνεται με τέτοιο τρόπο που τραυματίζει η αποκλείει την πλειοψηφία των νέων ενώ επιλέγει μια πολύ μικρή μειοψηφία τους που προωθείται να εργαστεί σε μια ολιγαρχία υπερμεγεθών επιχειρήσεων, που με την σειρά τους εξασκούν αποδομητική επιχειρηματικότητα. κ.λ.π. Με πολύ απλά λόγια όταν εξασκούμε αποδομητική λειτουργία τότε στο όνομα του καλού κάνουμε στην πραγματικότητα κακό. Ενώ όταν εξασκούμε εποικοδομητική λειτουργία τότε στο όνομα του καλού κάνουμε πραγματικά καλό. Είναι σημαντικό να παρατηρήσουμε πως η αποδομητική εξάσκηση θεσμών, επιστημών και τεχνών μπορεί να γίνεται, εντελώς με νόμιμες διαδικασίες, και εφαρμόζοντας τους νόμους, είτε διότι οι νόμοι είναι κακοί και άδικοι, είτε διότι δεν υπάρχουν ακόμα έννοιες και νόμοι για να προστατεύσουν, τέτοιες πτυχές του κοινωνικού καλού. Π.χ. οι έννοια όχι του ποινικού αλλά του οικονομικού εγκλήματος είναι σχετικά νέα, και δεν υπάρχουν ακόμα νόμοι που να το προσδιορίζουν σε όλες τις πτυχές του. Έτσι ένα ευρείας κλίμακας οικονομικό έγκλημα μπορεί να γίνεται εντελώς με νόμιμες διαδικασίες, και εφαρμόζοντας τους νόμους.

§1. 4 Η δημοκρατική και όχι ολιγαρχική δικαιοσύνη στην αρχαία αθηναϊκή άμεση δημοκρατία. Οι πολλοί κληρωτοί δικαστές στα λαϊκές δίκες κρίνουν τους λίγους όχι οι λίγοι τους πολλούς.

Οι αρχαίοι Έλληνες είχαν θεσπίσει όχι μόνο τις αρχές της δημοκρατίας αλλά και της δημοκρατικής δικαιοσύνης. Κληρωνόντουσαν 6000 δικαστές (Ηλιαστές) από κάθε φυλή κάθε χρόνο από τις 10, ενώ περίπου τουλάχιστο 2000 δικάζαν κάθε μέρα. Σε κάθε δίκη υπήρχαν τουλάχιστο 600 δικαστές (μερικές φορές και 1200 η περισσότεροι) σε κάθε δίκη, που έβγαζαν με κλήρο την μέρα της δίκης για να μην υπάρχει, προ-επηρεασμός Τα δικαστήρια ήταν λαϊκά και όχι μονομελή η τριμελή η με ολίγους ενόρκους κλπ. Η απόδοση δικαιοσύνης ήταν πάντα με την αρχή του καλού της πλειοψηφίας και ήταν στα χέρια του λαού. Οι αρχαίοι Έλληνες αποδείκνυαν με την πρακτική τους έτσι επί αιώνες, πως **η συλλογική νοημοσύνη για τα κοινά είναι ανώτερη και σοφότερη από την ατομική νοημοσύνη για τα κοινά.** Με το τέλος του άρθρου είναι σημαντικό να αναρωτηθεί κάποιος, τι άραγε έκβαση θα είχε μια δίκη (οι δίκες ήταν λαϊκές) εκείνη την εποχή, στην παρούσα διένεξη τραπεζών και δανειοληπτών κόκκινων χρεών. Η απάντηση θα δούμε στην συνέχεια είναι σχεδόν προφανής, και αυτό είναι πολύ σημαντικό για την έννοια δικαίου που αναλύουμε εδώ, αλλά κι αν θέλουμε να είμαστε υπερήφανοι απόγονοι των αρχαίων Ελλήνων.

§1. 5 Κοινωνικό καλό και σύνταγμα.(άρθρο. 106.2)

Το σημερινό κοινό καλό, στην αντιπροσωπευόμενη δημοκρατία που έχουμε (προϊόν της γαλλικής επανάστασης μάλλον παρά της αρχαίο-ελληνικής παράδοσης) το σύνταγμα κωδικοποιεί μερικές από τις βασικές αρχές, δικαιώματα του λαού, και λειτουργίες της πολιτείας. Το παρακάτω άρθρο 106.2, το οποίο είναι μάλλον παρμένο από άλλα ευρωπαϊκά συντάγματα και την εμπειρία των ευρωπαϊκών λαών, προστατεύει το άτομο και το σύνολο της κοινωνίας από την ιδιωτική επιχειρηματικότητα. Ανάλογα άρθρα με αυτό είναι το 41 στο Ιταλικό σύνταγμα η το 61.1 στο Πορτογαλικό σύνταγμα. (βλεπε [3] <http://overdebtmonetarysystem.blogspot.gr/2012/04/6-how-central-banks-violate-us.html> http://www.quirinale.it/qmw/statico/costituzione/pdf/costituzione_inglese.pdf).

)

Άρθρο. 106.2 του Ελληνικού συντάγματος

2. Η ιδιωτική οικονομική πρωτοβουλία δεν πρέπει να αναπτύσσεται σε βάρος της ελευθερίας και ανθρώπινης αξιοπρέπειας, η προς βλάβη της εθνικής οικονομίας.

2. Private economic initiative shall not be permitted to develop at the expense of freedom and human dignity, or to the detriment of the national economy.

Υπάρχουν φυσικά συνταγματολόγοι που κάνουν καριέρα στην μελέτη συνταγμάτων, άλλα τα συντάγματα είναι πάντα διατυπωμένα σε απλή γλώσσα για να είναι κατανοητά από κάθε πολίτη, και με σημασίες κυρίαρχες και απλές που κατανοεί η πλειοψηφία. Είναι φανερό από αυτό το άρθρο πως η ελευθερία και αξιοπρέπεια ενός ατόμου προστατεύεται από την ιδιωτική οικονομική πρωτοβουλία και επιχειρηματικότητα. Άλλα όπως αναφέραμε προηγουμένως στην σημερινή κοινωνία και κρίση ανεργίας, δεν υπάρχει πραγματικά ελευθερία όταν δεν υπάρχουν χρήματα. Το άρθρο αυτό ακόμα, αποκλείει ιδιωτική κερδοσκοπική, οικονομική δραστηριότητα, όταν στην πραγματικότητα, είναι επιζήμια για το σύνολο της οικονομίας και κοινωνίας και χωρίς αυτήν η με μια εναλλακτικά διαφορετική επιχειρηματικότητα το σύνολο θα είχε οφέλη. Είτε ενδεχομένως μια επιχειρηματικότητα άρχισε ως αναγκαίο κακό για το σύνολο κάποτε διότι δεν υπήρχε άλλη λύση, άλλα με την πάροδο του χρόνου οι συγκυρίες και θεσμοί άλλαξαν έτσι που πλέον γίνεται κατάφορα επιζήμια για το σύνολο της οικονομίας. Δυστυχώς υπάρχουν αρκετές και μάλιστα μεγάλης κλίμακας τέτοιες ιδιωτικές επιχειρηματικότητες που τις τελευταίες τέσσερις 10-ετιες είναι συνολικά επιβλαβείς για την κοινωνία όπως θα δούμε. Το γεγονός δε πως δεν έχουν καταγγελθεί ως τέτοιες μέχρι τώρα είναι επίσης όπως θα δούμε εύκολα εξηγήσιμο.

§2. ΠΕΝΤΕ ΠΑΘΟΛΟΓΙΚΑ ΤΟΞΙΚΕΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΚΟΙΝΩΝΙΑ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΕΣ ΤΟΥ ΤΡΑΠΕΖΙΚΟΥ-ΝΟΜΙΣΜΑΤΙΚΟΥ ΣΥΣΤΗΜΑΤΟΣ

«Το να δίνεις χρήματα είναι ένα εύκολο θέμα ... και εύκολο σε κάθε άνθρωπο ... Αλλά το να αποφασίζεις σε ποιον να το δώσεις και πόσο μεγάλο ποσό και πότε, για ποιο σκοπό και πώς, δεν είναι ούτε στην εξουσία του καθενός ούτε μια εύκολη υπόθεση. Ως εκ τούτου, αυτή η αριστεία είναι σπάνια, αξιέπαινη και ευγενής. « – Αριστοτέλης

Σε αυτή την παράγραφο περιγράφουμε 5 παθολογικά τοξικές λειτουργίες της κεντρικής τράπεζας και των εμπορικών τραπεζών. Ο όρος «**τοξικό**» χρηματοοικονομικό προϊόν η υπηρεσία είναι διαδεδомένος στην οικονομική ανάλυση. Οι ίδιες οι τράπεζες χαρακτηρίζουν τα κόκκινα δάνειά τοξικά προϊόντα. Ο όρος «**παθολογική οικονομία**» χρησιμοποιείται επίσης αρκετά συχνά. Π.χ, σε ομιλία του ο κ. Λουκάς Παπαδήμας, πρώην πρόεδρος της Ευρωπαϊκής Κεντρικής Τράπεζας, το 2011 στην Ελληνική Βουλή, χρησιμοποίησε αυτόν τον ορο περιγράφοντας την κατάσταση της οικονομίας στην τρέχουσα κρίση. Στο παρόν άρθρο τον χρησιμοποιούμε, σε σχέση με τις λειτουργίες του χρηματοπιστωτικού συστήματος (Δηλ του παρόντος νομισματικού συστήματος) και την ζητούμενη **υγιή κοινωνική ευημερία**. **Οι παθολογικά τοξικές αυτές λειτουργίες προέρχονται από την βούληση μιας μειωηφούσας**

ολιγαρχίας που έχει υπέρογκα οφέλη και προνόμια από αυτές εις βάρος του κοινού καλού της πλειοψηφίας. Και τα οφέλη αυτά έχουν το αποκλειστικό όχημα του κέρδους μέσω δανεισμού.

Φυσικά δεν είναι όλες οι τραπεζικές λειτουργίες παθολογικά τοξικές. Π.χ. η ηλεκτρονική μεταφορά χρημάτων, το e-banking, τα ATM, οι πολιτιστικές εκδόσεις και sponsoring ή δωρεές των τραπεζών, είναι παραδείγματα υγιών και θετικών λειτουργιών. Από τις 10-δες λειτουργίες που υπάρχουν αυτές οι 5 μόνο είναι ακραία τοξικές.

Όμως δεν ήταν πάντα το νομισματικό σύστημα έτσι παθολογικά τοξικό, αλλά μάλλον υγιές. Ατυχείς ιστορικές συγκυρίες επέτρεψαν αυτές τις παθολογικά τοξικές λειτουργίες προσωρινά, αλλά ...ουδέν μονιμότερον του προσωρινού!

§2.1 Μια ατυχής ιστορική συγκυρία κρατικής χρεοκοπίας του 1694. Η ιστορία της παθολογικής τοξικότητας, διεθνώς και στην Ελλάδα.

Η παθολογικά τοξικές λειτουργίες άρχισαν για πρώτη φορά στην σύγχρονη ιστορία του δυτικού πολιτισμού, το 1694, στην Αγγλία, όταν λόγω 50 χρόνων πολέμου με την Γαλλία είχε τελειώσει ο χρυσός και πρακτικά είχε χρεοκοπήσει. Παρά τις αντιρρήσεις του βασιλέως Τσάρλς και κόρης του Μαρίας Στιούαρτ, ο Κρόμγουελ κατάφερε μετά τον θάνατο τους, να περάσει από τον κοινοβούλιο τότε, την έκδοση του κρατικού νομίσματος, που έκανε κανονικά μόνο το ταμείο του κράτους, σε ιδιώτες τραπεζίτες, διότι εκείνοι είχαν χρυσό. (Βλέπε [4] [Wikipedia https://en.wikipedia.org/wiki/Bank_of_England](https://en.wikipedia.org/wiki/Bank_of_England)). Για να μην γίνει σκάνδαλο με τον λαό, και να μην το καταλάβουν πολλοί, ονομάστηκε «Τράπεζα της Αγγλίας». Το ίδιο έγινε μέσα σε ένα αιώνα και σχεδόν όλες τις χώρες της Ευρώπης, μετά από πολλές και υπόγειες πιέσεις από τραπεζίτες, που διαπίστωσαν πόσο κερδοφόρο και πόση εξουσία αποκτούσαν έτσι. Αυτό συνέβαλε δραματικά μέσα σε 3 αιώνες στην πλήρη πτώση της εξουσίας των βασιλιάδων και την άνοδο του χρηματο-πιστωτικού καπιταλισμού στην θέση του Φεουδαρχικού και Βιομηχανικού καπιταλισμού.

Από την άλλη και οι εμπορικές τράπεζες ήταν μετεξέλιξη των θησαυροφυλακίων των χρυσοχόων του 15ου-16ου αιώνα και όπως θα δούμε παρακάτω το δικαίωμα τους να δανείζουν εν χαρτονόμισμα ταυτόχρονα και πολλές φορές (κανόνας κλασματικών αποθεμάτων ή ρευστών διαθεσίμων), ήταν νομιμοποίηση μια παλιάς άπατης των χρυσοχόων που δάνειζαν την ίδια ουγγιά χρυσού που τους είχαν εμπιστευτεί πολλές φορές (Βλέπε [5] https://wiki.mises.org/wiki/History_of_money_and_banking Banking in Europe).

Η νομιμοποίηση έγινε διότι έπεισαν πως με την έλλειψη χρυσού αυτό θα οδηγούσε σε έκδοση περισσότερου χρήματος (και βεβαία και πλούτου για αυτούς).

Η παθολογική τοξικότητα του τραπεζικού και νομισματικού συστήματος προέρχεται κατά βάση από την βούληση μιας μειοψηφούς (κρύπτο-) ολιγαρχίας να αποκτήσει περισσότερα προνόμια και εξουσία, μέσω του χρήματος πάνω στην πλειοψηφία και αν χρειαστεί έξω από τις δημοκρατικές πολιτικές διαδικασίες ή και ούσα επιζήμια στο συνολικό κοινωνικό καλό και φυσικά και την πλειοψηφία. Το «όχημα» για αυτό είναι ο στόχος του κέρδους μέσω δανεισμού. Η δικαιολογία φυσικά είναι επιχειρήματα οικονομικής δαρβινικής αξιοκρατίας. Και αυτό επέτυχε πάρα πολύ, από το 1694 μέχρι σήμερα (2018). Οι κεντρικές τράπεζες «πήραν το χαλί κάτω από τα πόδια» των βασιλιάδων της Ευρώπης, αλλά και μετά την Γαλλική επανάσταση συνέχισαν να το κάνουν αυτό και να προδίδουν την αντιπροσωπευόμενη δημοκρατία των λαών. Γενικά το τραπεζικό σύστημα, συμπεριλαμβανόμενων και των εμπορικών τραπεζών, έχει ΕΛΛΕΙΨΗ κοινωνικού ΗΘΟΥΣ, λόγω του παθολογικά τοξικού τρόπου λειτουργίας του, για λόγους κερδοσκοπίας. Αυτό έχει γίνει ευρέως γνωστό, αν και κάπως αόρι-

στα για τους ακριβείς λόγους, για αυτό και έχουν εμφανίσει ένας αριθμός από διαφορετικές εναλλακτικές μορφές τραπεζών που λέγονται ETHICAL BANKS (ΗΘΙΚΕΣ ΤΡΑΠΕΖΕΣ).

Στην Ελλάδα, η πρώτη Κεντρική τράπεζα ήταν κρατική, ήταν η Χρηματιστική του Καποδίστρια, και εξέδιδε τον φοίνικα το 1828. Αλλά με την δολοφονία του, το 1842 ιδρύθηκε η 100% ιδιωτική «Εθνική Τράπεζα» που εξέδιδε με δικό της χρυσό την δραχμή, ενώ το Ελληνικό κράτος έπρεπε να δανείζεται την δραχμή για να λειτουργεί. Το ίδιο και το 1926 με την ιδιωτική «Τράπεζα Ελλάδος» που σύμφωνα με το καταστατικό το κράτος δεν μπορεί να έχει πάνω από 33%, ενώ τώρα έχει 9%-10%. (Βλέπε [6] Το Σύνταγμα οι νόμοι και η έκδοση του τραπεζικού χρήματος <http://accfin.teiep.gr/eclass/modules/document/file.php/TMA242/%CE%9C%CE%9F%CE%A5%CE%9A%CE%91%20%CE%A3%CE%A4%CE%91%CE%9C%CE%91%CE%A4%CE%99%CE%91.pdf>).

Στην Αμερική, ο Αβραάμ Λίνκολν, μετά την νίκη στον εμφύλιο, και απελευθέρωση των μαύρων, ήθελε να ιδρύσει μια κρατική κεντρική τράπεζα που θα εξέδιδε, το κρατικό δολάριο. Αλλά δολοφονήθηκε.

"Η κυβέρνηση θα πρέπει να δημιουργήσει, να εκδίδει και να κυκλοφορεί όλο το νόμισμα και τις πιστώσεις που απαιτούνται για να ικανοποιήσει την αγοραστική δύναμη της κυβέρνησης και την αγοραστική δύναμη των καταναλωτών. Με την υιοθέτηση αυτών των αρχών, οι φορολογούμενοι θα εξοικονομούν τεράστια ποσά τόκων. Το χρήμα θα παύσει να είναι ο κυβερνήτης και κύριος αλλά θα γίνει ο υπηρέτης της ανθρωπότητας». Αβραάμ Λίνκολν

Οι επόμενοι πρόεδροι όπως ο Ρούσβελτ και ο Τζόνσον ήταν εναντίον της ίδρυσης ιδιωτικής κεντρικής τράπεζας που θα εξέδιδε το δολάριο, για τους προφανείς λόγους ασύμφορου στο κράτος πάρα τις πιέσεις. Έγινε μάλιστα και απόπειρα δολοφονίας του Τζόνσον, που απέτυχε και μέχρι τέλος της ζωής τους ήταν όπως έλεγε περήφανος που εμπόδισε την ίδρυση ιδιωτικής κεντρικής τράπεζας.

"Η έκδοση νομίσματος θα πρέπει να ανατεθεί στην κυβέρνηση και να προστατευθεί από την κυριαρχία της Wall Street. Είμαστε αντίθετοι με ... τις διατάξεις [που] θα τοποθετούσαν το νόμισμα και το πιστωτικό μας σύστημα σε ιδιωτικά χέρια". Θεόδωρος Ρούσβελτ

Όμως ο επόμενος πρόεδρος Γουίλσον, το δέχτηκε και το 1913 ιδρύθηκε η κυρίως ιδιωτική κεντρική τράπεζα του δολαρίου Federal Reserve. (Βλέπε [7] https://en.wikipedia.org/wiki/Woodrow_Wilson και [8] <http://overdebtmonetarysystem.blogspot.gr/2015/02/9-conclusion.html>). Όπως όμως δήλωσε λίγο πριν πεθάνει, το θεώρησε αυτό το μεγαλύτερο αμάρτημα της ζωής του.

"Είμαι ένας πολύ δυστυχισμένος άνθρωπος, έχω άθελα μου καταστρέψει τη χώρα μου. Ένα μεγάλο βιομηχανικό έθνος [η Αμερική] τώρα ελέγχεται από το χρηματοπιστωτικό σύστημα που τώρα είναι συγκεντρωμένο. Η ανάπτυξη του έθνους και όλες οι δραστηριότητές μας βρίσκονται στα χέρια μερικών ανδρών, του τραπεζικού συστήματος. Φτάσαμε να είμαστε ένας από τους χειρότερους

κυβερνώμενους λαούς, μία από τις πλέον πλήρως ελεγχόμενες και κυριαρχούμενες Κυβερνήσεις στον πολιτισμένο κόσμο, από το τραπεζικό σύστημα . Δεν είναι πλέον αυτή κυβέρνηση με ελεύθερη γνώμη, δεν είναι πλέον κυβέρνηση με πεποίθηση και ψηφοφορία της πλειοψηφίας, αλλά μια κυβέρνηση κάτω από τη γνώμη και την πίεση ενός μικρού ομίλου κυρίαρχων ανδρών του χρηματοπιστωτικού συστήματος . " Woodrow Wilson

Να όμως επίσης πως συμφωνεί και ο διάσημος του φασισμού Ιταλός Μπενίτο Μουσολίνι , που ασφαλώς γνώρισε πολύ καλά τι σημαίνει φασισμός

«Ο φασισμός πιο σωστά θα έπρεπε να ονομάζεται ιδιωτικό-εταιρισμός, καθώς είναι η συγχώνευση της κρατικής εξουσίας με την εξουσία των ιδιωτικών επιχειρήσεων.» Μπενίτο Μουσολίνι.

Και να σκεφτεί κάποιος πως η συμφωνία ίδρυσης και λειτουργίας της Federal Reserve είναι εντελώς ισοδύναμη με την συμφωνία Μάαστριχ που υπέγραψε η Ελλάδα και η άλλες χώρες για την είσοδο στην ευρώζώνη και την κυριαρχία της ανεξάρτητης κεντρικής τράπεζας του ευρώ (ΕΚΤ) στις πολιτικές και οικονομικές αποφάσεις αυτών των χωρών.

Η ανεξαρτησία της ΕΚΤ κατοχυρώνεται στο άρθρο 130 της ΣΛΕΕ Συνθήκης για τη Λειτουργία της Ευρωπαϊκής Ένωσης [(ΣΛΕΕ) - πρώην άρθρο 101 της ΣΕΚ], Βλέπε [9] https://www.ecb.europa.eu/ecb/legal/pdf/c_32620121026el.pdf που αναφέρει

«Κατά την άσκηση των εξουσιών και την εκτέλεση των καθηκόντων και υποχρεώσεων που τους ανατίθενται από τις Συνθήκες και το καταστατικό του ΕΣΚΤ και της ΕΚΤ, ούτε η Ευρωπαϊκή Κεντρική Τράπεζα, ούτε οι εθνικές κεντρικές τράπεζες, ούτε κανένα μέλος των οργάνων λήψης αποφάσεων των ιδρυμάτων αυτών, δεν ζητάει ούτε δέχεται υποδείξεις από τα θεσμικά ή λοιπά όργανα ή οργανισμούς, από την κυβέρνηση κράτους μέλους ή από άλλο οργανισμό».

Ιδού όμως τι λέει και ο σοφός λογοτέχνης Τολστόι.

"Το χρήμα είναι μια νέα μορφή δουλείας, που διαφέρει από την παλιά, απλά από το γεγονός ότι είναι απρόσωπη – δηλ ότι δεν υπάρχει ανθρώπινη σχέση μεταξύ του κυρίου και του σκλάβου". Ο Λέων Τολστόι,

Επίσης αργότερα ο πρώτος πρόεδρος Κένεντυ ήθελε με νόμο που έβγαλε, να εκδίδει επίσης το υπουργείο οικονομικών κρατικό δολάριο, αλλά δεν πρόλαβε να το εφαρμόσει διότι δολοφονήθηκε.

Μετά τον δεύτερο παγκόσμιο πόλεμο το κράτος της Αγγλίας ευτυχώς ξανα-πήρε στα χέρια του την έκδοση του χρήματος και έκανε την «Τράπεζα της Αγγλίας» κρατική και ανεξάρτητη αρχή. Δυστυχώς όμως δεν εκδίδει πλέον το χρήμα το υπουργείο οικονομικών αλλά μια τράπεζα («Τράπεζα της Αγγλίας») που είναι «ανεξάρτητη». Δηλ το κακό δεν διορθώθηκε

εντελώς. Το ίδιο και οι περισσότερες άλλες χώρες της Ευρώπης. Όμως η Ελλάδα και η Ιταλία έχουν ακόμα τις κεντρικές τους τράπεζες ιδιωτικές!

§2.2. Τα καταπιστεύματα του Παγκόσμιου ενεργητικού (CCAGDF) , η κατάργηση του κανόνα του χρυσού, η Παγκόσμια τράπεζα (WB) , η τράπεζα των διεθνών διακανονισμών (BIS) , και το Διεθνές Νομισματικό Ταμείο (IMF).

Όμως τόσο η κρυπτο-ολιγαρχία των τραπεζιτών και μεγάλων κεφαλαιούχων όσο και οι πρώην βασιλιάδες είχαν μάθει ένα σημαντικό μάθημα. «Εκμεταλλευόμενοι μια κρίσιμη συγκυριακή οικονομική ανάγκη των κυβερνητών μιας χώρας, μπορούσαν να αποκτήσουν έμμεσα μια εξουσία στην κοινωνία αυτή, μεγαλύτερη από εκείνη των κυβερνήσεων της , μέσω του οικονομικού δανειακού εξουσιασμού των δημόσιων οικονομικών τους».

Το 1875, ιδρύθηκαν τα καταπιστεύματα του Παγκοσμίου ενεργητικού (Combined International Collateral Accounts of the Global Debt Facility) αρχικά από Αγγλία, Γαλλία και Ηνωμένες Πολιτείες Αμερικής, αλλά μετά και από δεκάδες άλλες χώρες συμπεριλαμβανομένης και της Ελλάδας. (βλέπε Collateral Accounts [10] <https://www.youtube.com/watch?v=1ML3hEcSKgc&t=283s> , <https://www.youtube.com/watch?v=1ML3hEcSKgc>). Από ότι έχει δημοσιευτεί, υποτίθεται πως στόχο είχαν, να δανείσουν, αναπτυσσόμενες χώρες που βρίσκονται σε ανάγκη..

Αυτά τα καταπιστεύματα, όταν επισήμως καταργήθηκε ο κανόνας του χρυσού στο Breton Woods το 1971, (ανεπίσημα ο κανόνας του χρυσού είχε καταργηθεί κατά την διάρκεια του δευτέρου παγκοσμίου πολέμου) έγιναν η βάση για την δημιουργία της Παγκόσμιας τράπεζας (World Bank) , της τράπεζα των διεθνών διακανονισμών (BIS) , και του Διεθνούς Νομισματικού Ταμείου (IMF). **Το χρήμα πλέον όταν εκδίδεται έχει αντίκρισμα την άυλη παραγωγική ικανότητα των ανθρώπων. Και αυτός είναι και ο βασικός λόγος, που ο οργανισμός που εκδίδει το χρήμα πρέπει να μην είναι τράπεζα, και να είναι μη κερδοσκοπικός, και θα ήταν χρηματοοικονομική τυραννία, να εκδίδει και να κερδοσκοπεί δανείζοντας αυτά τα χρήματα σε αυτούς που η αξία τους είναι το αντίκρισμα του χρήματος που εκδίδεται.**

Η πρόθεση βέβαια να βοηθήσει κάποιος, τις φτωχές αναπτυσσόμενες χώρες, είναι ευγενής και σωστή. Δεν πρέπει να χαίρεται κάποιος και πολύ που συμφωνήσαν να συμπράξουν οικονομικά τα μεγάλα κράτη και μετά και μικρότερα υποτίθεται για χάρη των φτωχών. Πάλι η εξουσία μέσω του χρήματος και μάλιστα του δανεισμού του, προτρέπει μιας πραγματικής παγκόσμιας άμεσης και συμμετοχικής δημοκρατίας. Ο φτωχός δεν έχει ανάγκη κυρίως να του δανείσουν, ούτε να τον διευκολύνουν να δανειστεί. Έχει ανάγκη να τον επιδοτήσουν με χρήματα και γνώση για το πώς να ευημερήσει. Προοδευτικοί πολιτικοί έχουν παρατηρήσει πως από όπου πέρασε ο δανεισμός του IMF, σε φτωχές χώρες άφησε ερείπια. Ο δανεισμός του φτωχού σε ανάγκη είναι ένα μέσο υποδούλωσής του όπως απέδειξε η ευρωπαϊκή ιστορία των κεντρικών τραπεζών από το 1694 μέχρι σήμερα. Η μαγική λέξη στον τίτλο αυτών των καταπιστευμάτων που τα χαλάει όλα σαν καλές προθέσεις είναι το **Global Debt Facility**, συν το γεγονός πως έχουν κατατεθεί σε 3 παγκόσμιους οργανισμούς που οι δυο είναι τράπεζες (δηλ βασικά δανείζουν) ενώ το Διεθνές Νομισματικό ταμείο επίσης δανείζει! Θα μπορούσε να το πει κάποιος **Δανειακή Παγκοσμιοποίηση**. Η λαϊκή σοφία εδώ και χιλιάδες χρόνια λέει πως ο δανειζόμενος γίνεται δούλος του δανειστεί. Επειδή η επιτροπή που διαχειριζό-

ταν αυτήν την τεράστια περιουσία, θεωρήθηκε από τον ΟΗΕ, πως δεν τα διαχειρίστηκε πραγματικά προς όφελος των φτωχών λαών, ενώ η CIA που υποτίθεται πως θα τα διαφύλαττε, έπαιρνε από αυτά κατά κάποιο τρόπο ανεξέλεγκτα, μεγάλα ποσά, ενώ ταυτόχρονα και το Διεθνές Νομισματικό ταμείο (IMF), τα χρησιμοποίησε πραξικοπηματικά, για δικές του χρηματοδοτήσεις, η διαχείριση τους ανατέθηκε στο Office of International Treasury Control of the United Nations (ΟΗΕ). Παρατηρούμε εδώ την ίδια, πραξικοπηματικότητα απέναντι στην συλλογικότητα των εθνών του ΟΗΕ που είχαν οι κεντρικές τράπεζες απέναντι στην πολιτική βούληση των κυβερνήσεων των χωρών τους, καθώς και ότι το παγκόσμιο ενεργητικό, βρίσκεται στα χέρια τραπεζών πάλι που μόνο δανείζουν και δεν επενδύουν η δεν χρηματοδοτούν με επιδοτήσεις. Δηλ η εξουσία του δανειστικού τραπεζικού χρήματος γίνεται, στην πράξη, ισχυρότερη από την επίσημη πολιτική εξουσία. Είναι δε γνωστό, πως λόγω έλλειψης μια παγκόσμιας άμεσης συμμετοχικής δημοκρατίας, ο ΟΗΕ που είναι συλλογικότητα αντιπρόσωπων, εύκολα προδίδεται και είναι ανίσχυρος να επιβάλει, τις αποφάσεις του στα έθνη.

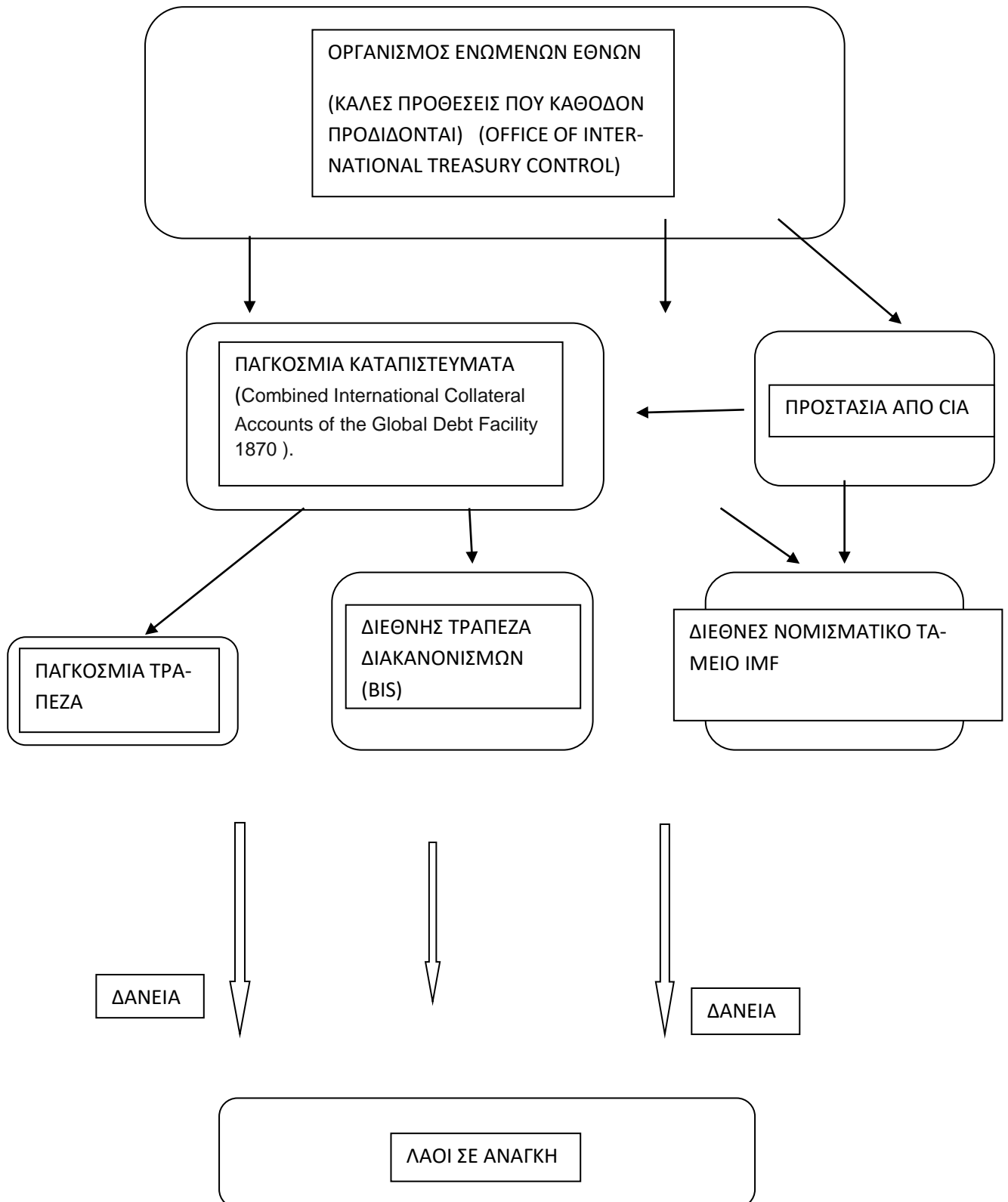
Για τον ίδιο λόγο που μια κεντρική τράπεζα δεν πρέπει κυρίως να δανείζει τα χρήματα που εκδίδει , **(καθώς θα ήταν χρηματοοικονομική τυραννία, να εκδίδει και να κερδοσκοπεί δανείζοντας αυτά τα χρήματα σε αυτούς που η αξία τους είναι το αντίκρισμα του χρήματος που εκδίδεται), για τον ίδιο λόγο το Παγκόσμιο Ενεργητικό, δηλ ο Παγκόσμιος πλούτος, δεν πρέπει να δανείζεται στους ίδιους του λαούς, αλλά να αναδιανέμεται και επιστρέφει στους λαούς με φιλανθρωπικά ιδρύματα, μειώνοντας τις ανισότητες, όπως επίσης και να επιδοτείται μαζί με γνώση για το πώς να ευημερήσουν αυτοί οι λαοί. Παράδειγμα αυτού είναι πράξη των περισσότερων υπερ-πλούσιων γνωστών δισεκατομμυριούχων (όπως ο Andrew Carnegie, A. Onassis, Bill Gates, Warren Buffett κλπ) που δεν έκαναν τράπεζα την περιουσία τους να δανείζει φτωχούς , ούτε την έδωσαν στο κύριο μέγεθος της κληρονομία στους απογόνους τους, αλλά την έκαναν χαρτοφυλάκια από funds που από τα κέρδη τους χρηματοδοτούν δωρεάν φιλανθρωπικά ιδρύματα, σε θέματα που τα κράτη δεν έχουν κάνει.**

Παρακάτω στα δυο επόμενα διαγράμματα , περιγράφεται σχηματικά το πρόβλημα αλλά και ο τρόπος επίλυσης του.

Η Επίλυση της παθολογικής τοξικότητας των τραπεζικών και νομισματικών συστημάτων , συζητείται στην επόμενη ενότητα §3, μαζί με την ιντερνετική άμεση δημοκρατία και τα ψηφιακά τοπικά και διεθνή νομίσματα.

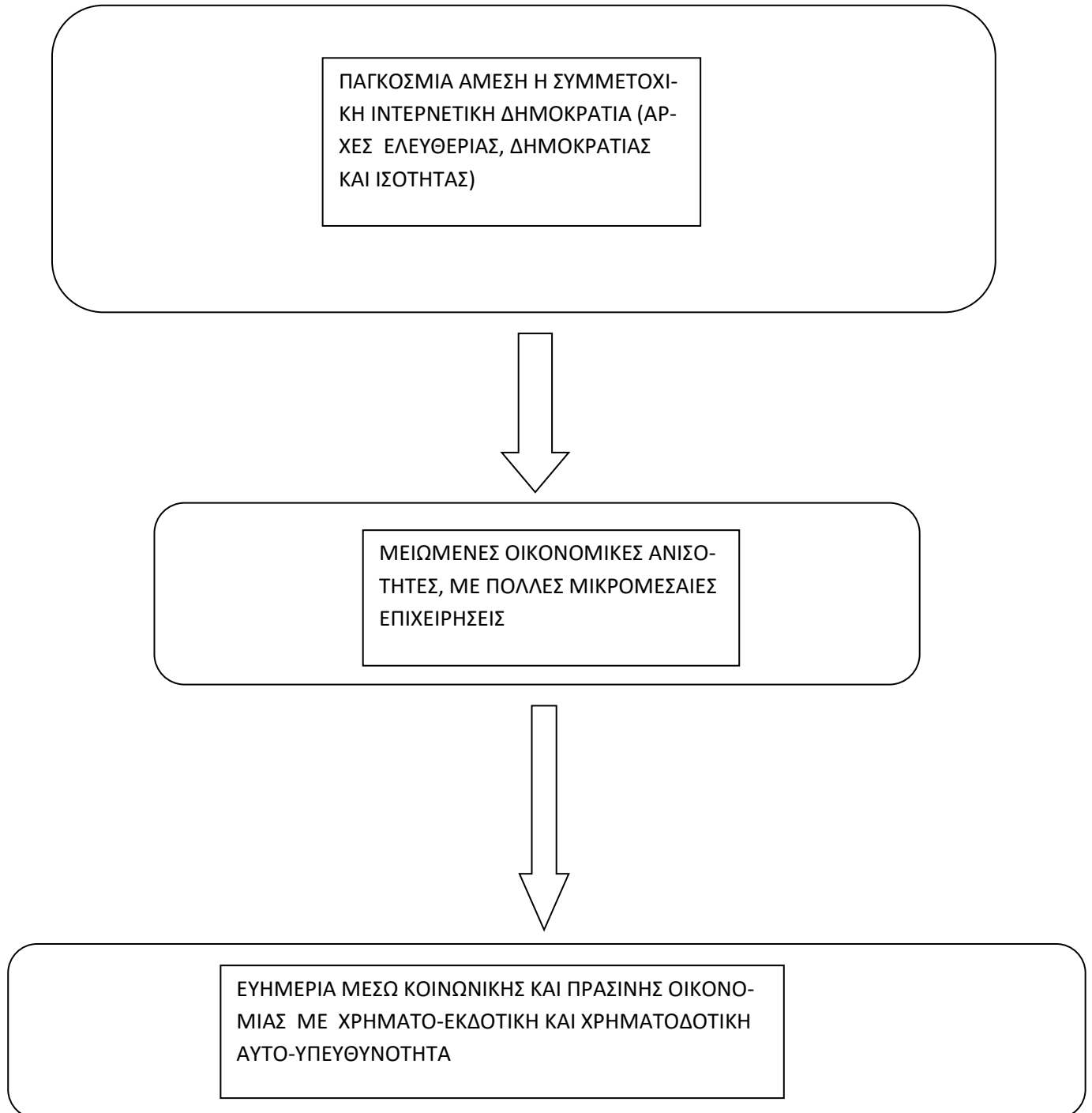
ΔΙΑΓΡΑΜΜΑ 1.3

ΔΑΝΕΙΑΚΗ ΥΠΟΔΟΥΛΩΣΗ ΠΑΓΚΟΣΜΙΑ



ΔΙΑΓΡΑΜΜΑ 1.4

ΕΠΛΥΣΗ ΠΑΓΟΣΜΙΑΣ ΥΠΟΔΟΥΛΩΣΗ ΜΕ ΔΑΝΕΙΑ



§2.3 Οι 3 παθολογικά τοξικές λειτουργίες της εθνικής κεντρικής τράπεζας.

Όπως είδαμε στην παράγραφο 2.1, η έκδοση χρήματος από μια κεντρική ιδιωτική τράπεζα για πρώτη φορά στο Λονδίνο το 1694, ήταν ένα αναγκαίο κακό, λόγω χρεωκοπίας του Αγγλικού Βασιλείου τότε που όμως, παρέμεινε για 3 αιώνες, ακόμα και όταν δεν ήταν αναγκαίο πλέον και επεκτάθηκε και στις άλλες Ευρωπαϊκές χώρες με έμμεσες πιέσεις και χειρισμό των κυβερνόντων από τους τραπεζίτες. Η πρώτη λοιπόν παθολογικά τοξική λειτουργία των εθνικών κεντρικών τραπεζών μπορεί να διατυπωθεί ως

1) Πραξικοπηματικότητα (καταχρηστική).

Οι κυβερνώντες έχουν χάσει πλέον, την δυνατότητα αποφάσεων για την έκδοση του χρήματος, την παλιά εποχή με βάση τον χρυσό, ενώ την σημερινή, με βάση την άυλη πλουτοπαραγωγική ικανότητα των ανθρώπων του λαού. Όχι μόνο δεν μπορούν να πάρουν αποφάσεις για και να εκδώσουν το χρήμα, αλλά είναι υποχρεωμένοι να το δανείζονται από την κεντρική τράπεζα, ακόμα και αν είναι κρατική!

Από την άλλη ο κεντρικός οργανισμός που εκδίδει το χρήμα, είναι τράπεζα, δηλ μόνο δανείζει και απαιτεί να επιστρέψει πάλι σε αυτήν όλο το χρήμα που έχει εκδοθεί και αναγκαστικά έχει δανειστεί στην κοινωνία. Αυτή και μόνο η κεντρική μονοπωλιακή απαίτηση επιστροφής όλων των κυκλοφορούντων χρημάτων είναι παθολογικά τοξική, και δημιουργεί μια τεράστια κεντρική εξάρτηση όλης της οικονομίας από μια και μόνο μονοπωλιακή τράπεζα! Εδώ όμως εστιαζόμαστε στο ότι ένας πολύ μικρός αριθμός υπαλλήλων και γραφειοκρατών, αποφασίζει για το χρήμα, την έκδοση του, τα επιτόκια δανεισμού και την κυκλοφορία τους μέσω δανεισμού, σαν να ήξερε καλλίτερα το καλό της κοινωνίας και της οικονομίας από την συλλογική νοημοσύνη της κοινωνίας, των Πανεπιστημίων της, των κοινοβουλίων και των κυβερνήσεων.

Εδώ είναι μια λίστα από αποφάσεις οικονομικές-νομισματικές που πλέον μια κυβέρνηση έχει χάσει το δικαίωμα και την δυνατότητα να πάρει, είτε λόγω μιας ιδιωτικής τοπικής εθνικής κεντρικής τράπεζας είτε λόγω της συμφωνίας του Μάαστριχτ μετά την είσοδο της στη ευρωζώνη.

- 1) Δεν μπορεί να αποφασίσει πότε και ποσό γρήμα να εκδώσει
- 2) Είτε της ανήκει (κρατική κεντρική τράπεζα) είτε όχι (ιδιωτική κεντρική τράπεζα) το γρήμα που εκδίδεται πρέπει να το δανειστεί και να το επιστρέψει που στην πράξη είναι σαν να μην της ανήκει.
- 3) Δεν μπορεί ούτε έχει το δικαίωμα να καθορίσει τα επιτόκια δανεισμού του χρήματος που εκδίδεται
- 4) Δεν μπορεί να εκδώσει γρήμα και να το διοχετεύσει στην κοινωνία χωρίς δανεισμό Π.χ. με επιδοτήσεις ή επενδύσεις.

Και όταν ακόμα και μια κρατική κεντρική τράπεζα όπως π.χ. της Γερμανίας η μέσω της κεντρικής του Ευρώ, εκδίδει νέο χρήμα (που έχει πλέον αντίκρισμα την αυλή πλουτοπαραγωγική ικανότητα των ανθρώπων) το να το δανείζει πίσω η κεντρική τράπεζα του ευρώ στον γερμανικό (η άλλο) λαό είναι σαν την παραλλαγή της παροιμίας «Έλα παπού να σου νοικιάσω τα δικά σου αμπέλια, αλλά θα σου δίνω μέρος στο ενοίκιο που θα μου δίνεις».

Ας δούμε ένα αριθμητικό παράδειγμα. Η κεντρική τράπεζα εκδίδει, π.χ. 10 δισεκατομμύρια νομίσματος. Το δημόσιο έχει ανάγκη 5 δις, που δεν έχει για νέες κοινωνικές επενδύσεις και είναι υποχρεωμένο, τα δανειστεί από την κεντρική τράπεζα (ακόμα και αν είναι κρατική και όχι ιδιωτική). Έτσι χρεώνεται 5 δις τα οποία είναι υποχρεωμένο να επιστρέψει στην κεντρική τράπεζα από φόρους κλπ. Ενώ το εναλλακτικό, που θα ήταν να εκδίδει το χρήμα, ένας μη-κερδοσκοπικός κρατικός οργανισμός που υπάγεται στο υπουργείο οικονομικών, θα εξέδιδε αυτά τα 5 δις που θα άνηκαν στο κράτος χωρίς δανεισμό, τόκους και υποχρέωση επιστροφής. Προφανώς το πρώτο σενάριο δεν συμφέρει τα οικονομικά του κράτους! Είναι δε ακόμα χειρότερα όταν η κεντρική τράπεζα είναι ιδιωτική και εκδίδει το χρήμα τώρα που πλέον δεν ισχύει ο κανόνας του χρυσού, και που θα μπορούσε κάλλιστα να το κάνει και το υπουργείο οικονομικών χωρίς χρυσό, διότι το εκδιδόμενο χρήμα ούτε τυπικά δεν ανήκει στο κράτος, αλλά σε απόρρητους ιδιώτες, που έτσι έχουν εξουσία πάνω στο κράτος και όλη την εθνική οικονομία. **Προφανώς δηλ είναι εναντίον του εθνικού συμφέροντος και επομένως από το 1974 που καταργήθηκε ο κανόνας του χρυσού μια τέτοια ιδιωτική κεντρική τράπεζα (π.χ. η Τράπεζα Ελλάδος στην Ελλάδα) παραβιάζει το αρθρ 102.6 του συντάγματος.** Το ίδιο και όταν η ΕΚΤ η κεντρική τράπεζα του ευρώ που είναι κατά κάποιον τρόπο θυγατρική, σε ένα ποσοστό και της Τράπεζας Ελλάδος, όταν εκδίδει 80 δις ευρώ το μήνα, από το μηδέν (Quantitative Ease, Ποσοτική Χαλάρωση) το μερίδιο που αντιστοιχεί στην Τράπεζα Ελλάδος, ανήκει σε απόρρητους ιδιώτες αντί να ανήκει στο Ελληνικό Κράτος.

Αρθρο. 106.2 του Ελληνικού συντάγματος

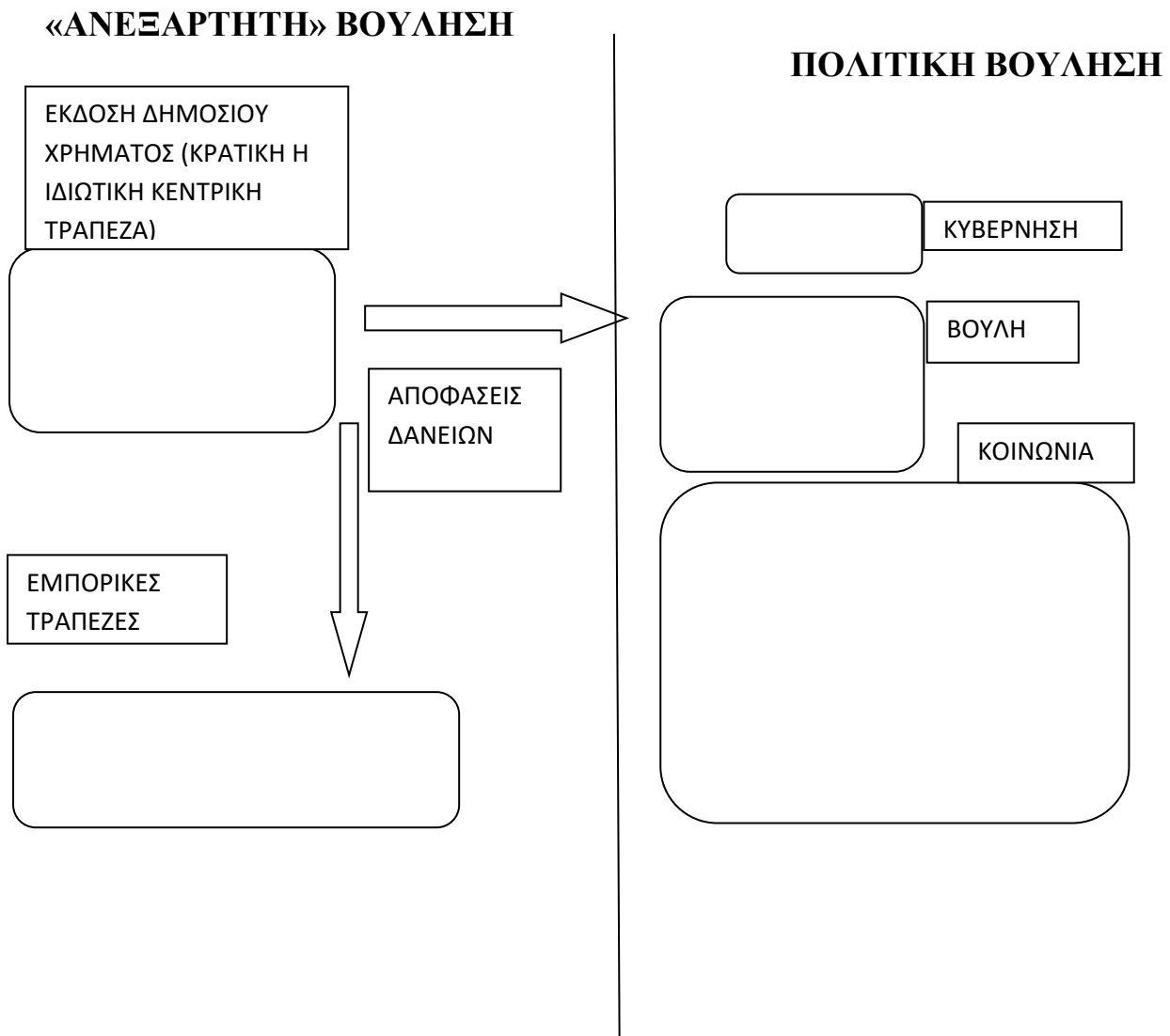
2. Η ιδιωτική οικονομική πρωτοβουλία δεν πρέπει να αναπτύσσεται σε βάρος της ελευθερίας και ανθρώπινης αξιοπρέπειας, η προς βλάβη της εθνικής οικονομίας.

Πάνω σε αυτό πρέπει να προσθέσουμε πως οι ιδιωτικές εθνικές κεντρικές τράπεζες (π.χ. Ιταλίας, Ελλάδας), όχι μόνο κρατούν **απόρρητο ποιοι είναι οι ιδιώτες ιδιοκτήτες, αλλά και βάζουν βέτο σε λογιστικό έλεγχο και διαφάνεια** και δεν έχουν πραγματικά ελεγχτεί ποτέ. Το επιχείρημα συνήθως είναι «Είμαστε πολύ μεγάλη και αξιόπιστη τράπεζα άρα υπεράνω υποψίας». Στην πράξη βέβαια αυτό απλά σημαίνει για του κυβερνώντες «Σας έχουμε δανείσει πολλά και σας έχουμε στο χέρι! Μην τολμήστε και μας κάνετε και εξωτερικό λογιστικό έλεγχο...» Η λαϊκή παροιμία λέει «καθαρός ουρανός αστραπές δεν φοβάται». Αν πράγματι θέλουν να είναι υπεράνω υποψίας, και ήταν πεντακάθαρες θα επέτρεπαν εξωτερικό λογιστικό έλεγχο. Αντίθετα οι κεντρικές τράπεζες έχουν συχνά και το προνόμιο να εκδίδουν νόμους και ΦΕΚ. **Πως άραγε ένας ιδιωτικός οργανισμός μέσα σε μια δημοκρατία έχει το δικαίωμα να νομοθετεί?** Το όλο φαινόμενο μπορεί να το παρομοιάσει κάποιος με μια χώρα που όλο τον στρατιωτικό εξοπλισμό της τον έχει ιδιοκτησία και τον διαχειρίζεται μια ιδιωτική εταιρεία. Και φυσικά αποφασίζει και για τον στρατό και για το αν θα μπει στον πόλεμο η χώρα η όχι, διότι..... διακυβεύεται το οικονομικό της συμφέρον..... **Είναι φανερό πως το έλλειμμα πραγματικής δημοκρατίας αλλά και το χρηματο-οικονομικό έλλειμμα που δημιουργεί η κεντρική τράπεζα στην κοινωνία και το κράτος, ιδίως όταν είναι ιδιωτική είναι τεράστιο και καίριο για την κοινωνία!**

Τα παραπάνω συνιστούν την παθολογική τοξικότητα της **Πραξικοπηματικότητας** που σχηματικά περιγράφεται στο επόμενο διάγραμμα, ενώ η θεραπεία της στο αμέσως επόμενο διάγραμμα.

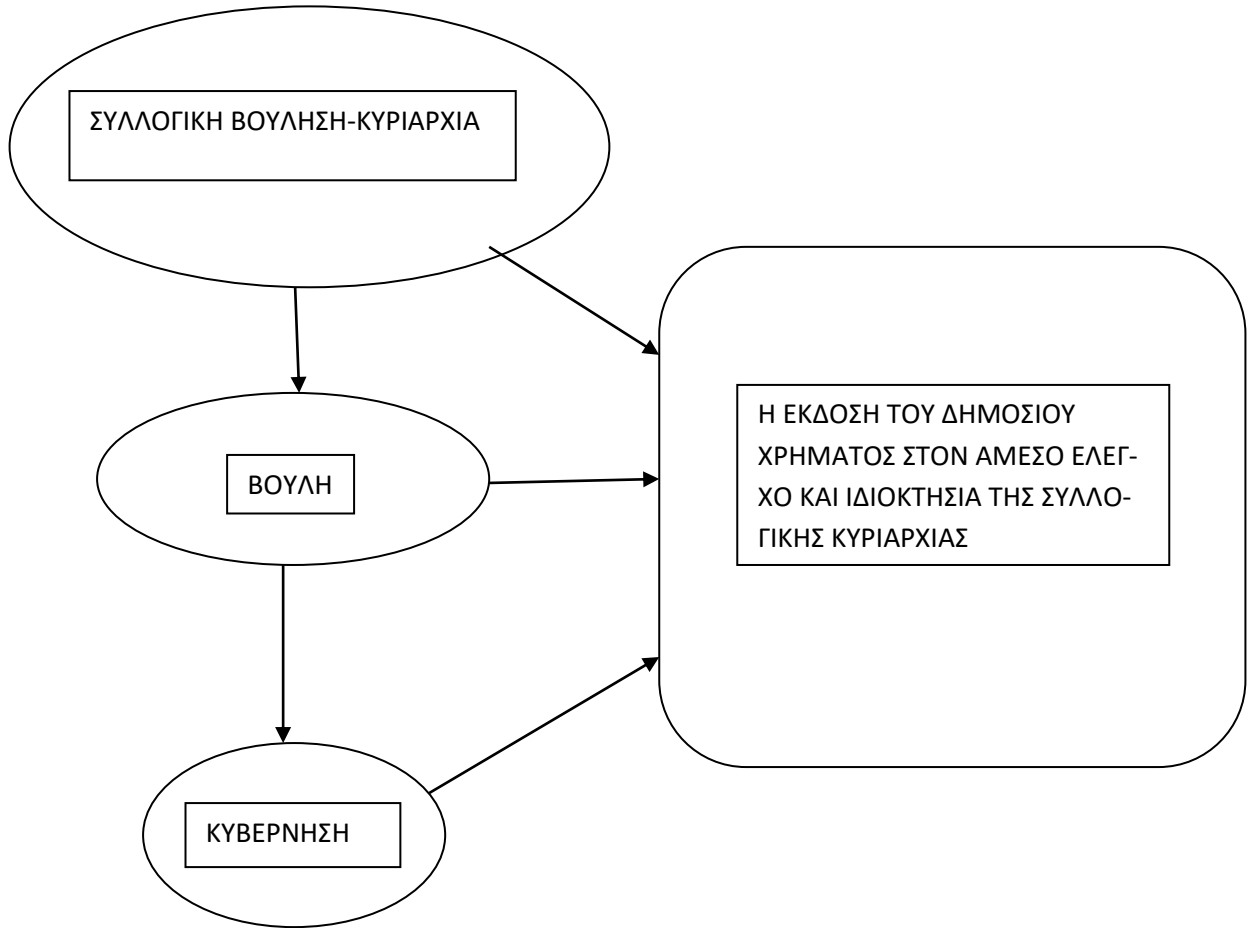
ΔΙΑΓΡΑΜΜΑ 2.1

ΠΡΑΞΙΚΟΠΗΜΑΤΙΚΟΤΗΤΑ



ΔΙΑΓΡΑΜΜΑ 2.2

ΕΠΙΛΥΣΗ ΤΗΣ ΠΡΑΞΙΚΟΠΗΜΑΤΙΚΟΤΗΤΑΣ



Σε περίπτωση λοιπόν που η κεντρική τράπεζα είναι ιδιωτική τότε έχουμε μια επιπλέον παθολογική τοξική λειτουργία που θα μπορούσε να ονομαστεί ως

2) **Ιδιοποίηση μονοπωλιακή** (της έκδοσης του χρήματος)

Κανονικά το χρήμα όταν εκδιδόταν πριν από το 1694, ήταν δημόσιο αγαθό και ανήκε στο κράτος δηλ εξίσου σε όλους! Και αυτό είναι και το κοινωνικά και μακροοικονομικά το σωστό. Το να είναι η κεντρική τράπεζα ιδιωτική, μοιάζει με το να είναι ο στρατός και όλα τα όπλα του ιδιωτική εταιρεία ...ανεξάρτητη της κυβέρνησης και του κοινοβουλίου. Όποτε αν είναι να γίνει πόλεμος, η όχι θα αποφασίζει με βάση το οικονομικό της συμφέρον!

Σήμερα, η κεντρική τράπεζα της Ελλάδος και της Ιταλίας είναι ιδιωτικές ενώ, της Γερμανίας, Γαλλίας, Αγγλίας και Ισπανίας είναι Κρατικές.

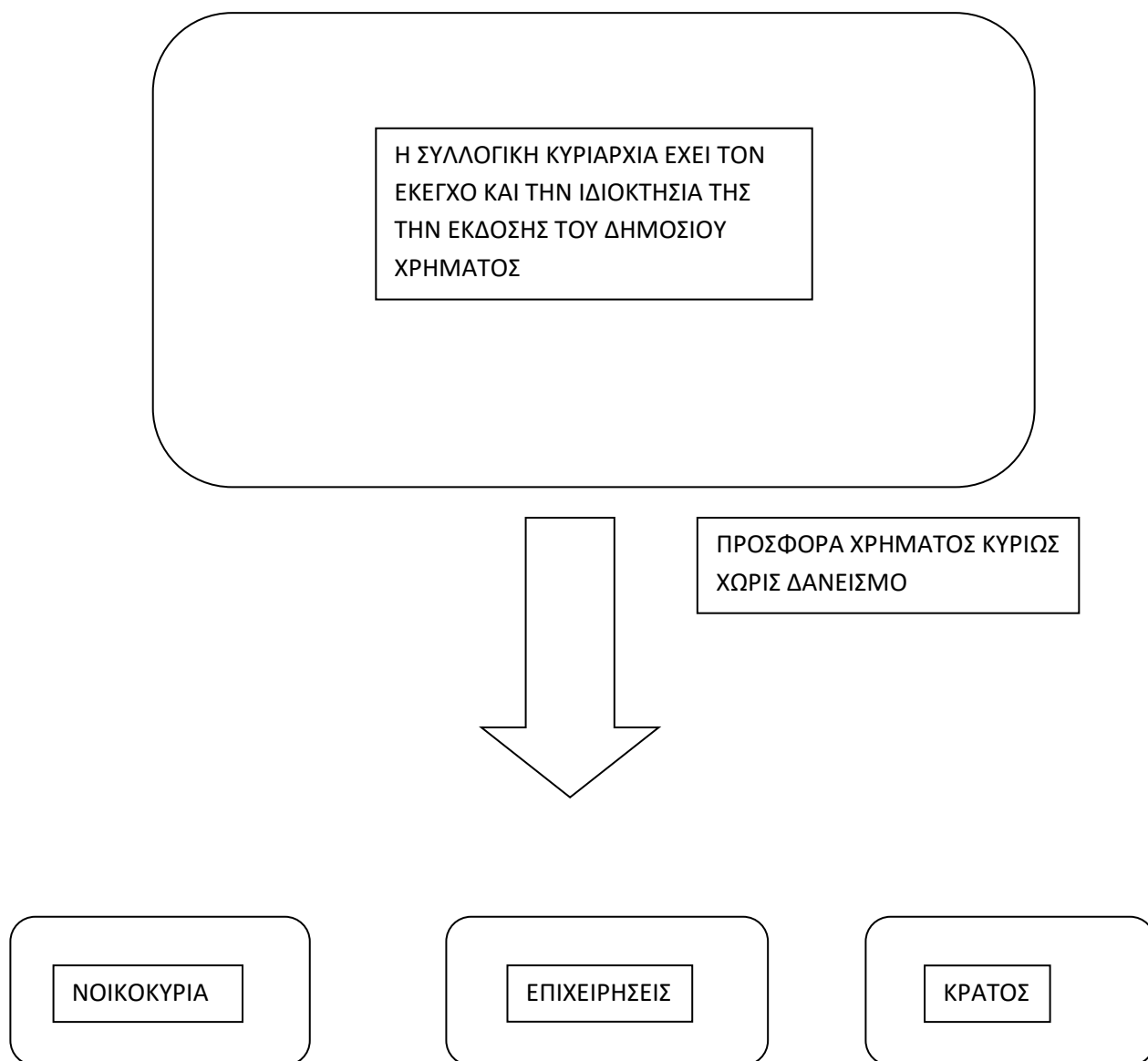
Είναι φανερό ακόμα **πως οι ιδιωτικές κεντρικές τράπεζες παραβιάζουν τον ευρωπαϊκό νόμο περί μονοπωλίων** (στην Αμερική λέγεται νόμος για τα trusts), καθώς συνιστούν ιδιωτικά μονοπώλια (δανεισμού εκδιδόμενου χρήματος). Ακόμα και αν η λειτουργία τους ήταν συμφέρουσα εθνικά, θα παραβίαζαν αυτόν τον νόμο που αποκλείει εξαιρέσεις. Με την ίδια λογική κάθε κλάδος θα μπορούσε να επιτρέψει την εξαίρεση ενός μονοπωλίου-επιχειρήσης στο είδος του, πράγμα που δεν είναι δεκτό.

Όταν η κεντρική τράπεζα, εκδίδει νέο χρήμα, είτε ως χαρτονόμισμα είτε ως λογιστικό χρήμα (M1, M2, M3) το καταγράφει στο ενεργητικό όταν τα δανείζει σε άλλη τράπεζα (η αγοράζει ομόλογα που επίσης σημαίνει πως το δανείζει) και επίσης το καταγράφει και στο παθητικό ότι **τα χρωστά** («στον κομιστή του χαρτονομίσματος»). Καθώς όμως ο κομιστής του χαρτονομίσματος είναι πάλι ο δανειζόμενος, σημαίνει πως δεν της το χρεωστώνε όταν το δανείζει η ότι το χρωστά σε όλους τους ανθρώπους καθώς η αξία του χρήματος έχει αντίκρισμα την άυλη παραγωγική ικανότητα των ανθρώπων. Αυτό είναι πολύ σημαντικό και θα ξανα-επιστρέψουμε σε αυτό στην τοξική λειτουργία των εμπορικών τραπεζών του χρηματο-εκδοτικού μεσαζοντισμού στην επόμενη παράγραφο.

Σχηματικά περιγράφεται στο επόμενο διάγραμμα, η επίλυση αυτής της παθολογικής τοξικής λειτουργίας της κεντρικής τράπεζας.

ΔΙΑΓΡΑΜΜΑ 3.1

ΕΠΙΛΥΣΗ ΤΗΣ ΚΑΤΑΧΡΗΣΤΙΚΗΣ ΙΔΙΟΠΟΙΗΣΗΣ ΕΚΔΟΣΗΣ ΤΟΥ ΔΗΜΟΣΙΟΥ ΧΡΗΜΑΤΟΣ



Τέλος την 3^η παθολογικά τοξική λειτουργία της κεντρικής τράπεζας την ονομάζουμε

3) Δανειο-αναγκαστικότητα

Αναφέρεται στο ότι ο κεντρικός οργανισμός που εκδίδει το χρήμα είναι όχι μη κερδοσκοπικός αλλά κερδοσκοπική τράπεζα και μάλιστα μη επενδυτική, δηλ για να κυκλοφορήσει το χρήμα που εκδίδεται **πρέπει και είναι υποχρεωτικό και αναγκαστικό** κάποιος οργανισμός να τον **δανειστεί!** Είναι πάρα πολύ σημαντικό να γίνει η **διάκριση πως η αναγκαστικότητα βρίσκεται μόνο σε μακρο-οικονομικό και στατιστικό επίπεδο και όχι σε ατομικό επίπεδο.**

Οι τράπεζες όμως το καλύπτουν αυτό λέγοντας συχνά πως ο δανεισμός είναι μόνο προαιρετικός, και μόνο αν θέλει και μπορεί κάποιος. Είναι προαιρετικός μόνο σε ατομικό επίπεδο του δανειζόμενου οργανισμού, ενώ υποχρεωτικός στο στατιστικό σύνολο της οικονομίας, λόγω της **μονοπωλιακότητας της έκδοσης των χαρτονομισμάτων** από την κεντρική τράπεζα και του ότι **μόνο δανείζει ως τράπεζα.**

Η παθολογική τοξικότητα φαίνεται ξεκάθαρα π.χ. στην περίπτωση της 100% ιδιωτικής Εθνικής τράπεζας που το 1842, άρχισε να εκδίδει για πρώτη φορά σε χαρτονομίσματα την δραχμή που πιο πριν δεν υπήρχε. Π.χ. Ας πούμε πως εκδίδει το πρώτο 1 δις δραχμών σε χαρτονομίσματα, που για να κυκλοφορήσει στην Ελληνική κοινωνία πρέπει να το δανείσει, στο Ελληνικό δημόσιο και τους άλλους ιδιώτες π.χ. με τόκο 2%, δηλ ζητά πίσω

1,02 δις δραχμές.

Αυτά τα 0,02 δις=20 εκατομμύρια δραχμές πως θα βρεθούν αφού μόνο η Εθνική εξέδιδε χρήμα με βάση τον χρυσό? Προφανώς το νομισματικό σύστημα είναι non-solvent εξαρχής. Θα αρχίσει να δημιουργείται το λογιστικό χρήμα δηλ λογιστικές έγγραφες απαιτήσεων (χρήμα M1, M2, M3) που είναι πολλαπλάσιες σαν ποσό δραχμών των φυσικών χαρτονομισμάτων, και σε κάποια στιγμή το σύστημα καταρρέει με την εμφάνιση των κόκκινων δανείων.

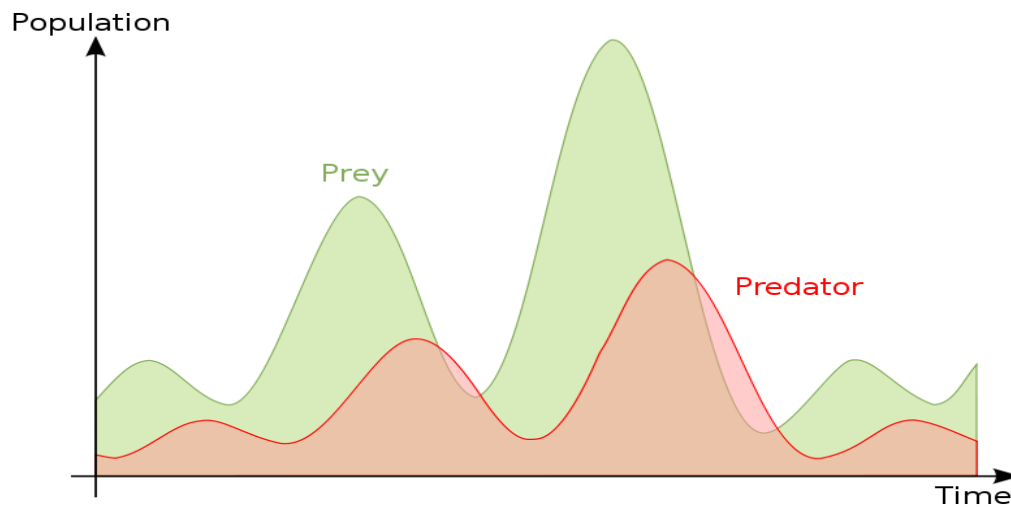
Αυτή η δανειο-αναγκαστικότητα οδηγεί τις ευρωπαϊκές επιχειρήσεις, να έχουν κατά μέσο όρο 60-66% του ενεργητικού τους σε δανειακά κεφάλαια από τράπεζες, δηλ διπλάσια από τα ίδια κεφάλαια (βλέπε Χρηματο-οικονομική Διοίκηση II, Γ.Π. Αρτίκης [14]). Αυτά σημαίνει πως μόνο στα χαρτιά τους ανήκει η επιχείρηση ενώ από οικονομικής πλευράς, ανήκει στους δανειστές τους τις τράπεζες. **Σημαίνει ακόμα πως γίνονται ασταθείς οικονομικά σαν χάρτινα κτίρια και στον πρώτο ισχυρό οικονομικό σεισμό, λόγω εξελίξεων στην οικονομία, θα καταρρεύσουν και θα χρεοκοπήσουν, μέσα σε οικονομικές κρίσεις που είναι τελικά δανειακές κρίσεις.**

Γερμανοί μαθηματικοί με χρήση προσομοίωσης στο κομπιούτερ, έχουν αποδείξει πως πραγματι εαν τέτοιο τραπεζικό νομισματικό σύστημα καταρρέει περιοδικά, κάνοντας τις επιχειρήσεις, νοικοκυριά και κράτη να χρεοκοπούν. (βλέπε [15] Gradido currency, Bernd Hückstädt (Author) <https://www.amazon.com/Gradido-natural-economy-Bernd-H%C3%BCckst%C3%A4dt/dp/1291004610>

).

Το τραπεζικό σύστημα μέσω του δανεισμού δρα ως ένας παρασιτικός η αρπακτικός (predator) πληθυσμός με ξενιστή ή θήραμα (prey) την υπόλοιπη οικονομία. Για τέτοιες αλληλεπιδράσεις πληθυσμών ισχύουν οι εξισώσεις Lotka-Volterra (βλέπε [16] https://en.wikipedia.org/wiki/Lotka%E2%80%93Volterra_equations) που προβλέπουν την

περιοδική καταστροφή τόσο του ξενιστή (υπόλοιπης οικονομίας όσο και του παράσιτου (εμπορικών τραπεζών).



Η εμφάνιση επομένως των κόκκινων δανείων σαν ένα σημαντικό ποσοστό στην οικονομία είναι βέβαιο στατιστικό γεγονός για το οποίο είναι υπεύθυνο το τραπεζικό νομισματικό σύστημα, αν και σε ατομική κλίμακα του κάθε δανειζόμενου είναι ένα αβέβαιο γεγονός.

Για αυτό και οι δικαστές σε διενέξεις κόκκινων δανειοληπτών και τραπεζών θα πρέπει να μην σπεύδουν να καταδικάζουν τους δανειολήπτες, με μια λογική του είδους «ας πρόσεχε, ήταν δική του κακή διαχείριση του ρίσκου». **Αντίθετα θα πρέπει να ρίχνουν τη ευθύνη στις τράπεζες. Όπως στις βιομηχανίες που μολύνουν με τοξικά απόβλητα την φύση επιβάλλονται πρόστιμα, θα πρέπει να επιβάλλονται πρόστιμα και στις τράπεζες για τοξική μόλυνση όλης της οικονομίας με υπερβολικό δανεισμό.**

Δυστυχώς αυτές οι παθολογικές τοξικές λειτουργίες του τραπεζικού νομισματικού συστήματος δεν είναι πλέον, μετά την κατάργηση του κανόνα του χρυσού αναγκαίο κακό, αλλά **είναι απλώς κακή συλλογική οικονομική συνήθεια της κοινωνίας.** Και όπως στα τσιγάρα πρέπει να μπαίνουν μηνύματα που προειδοποιούν για την τοξικότητα των τσιγάρων έτσι και στο μέλλον πρέπει να μπαίνουν παρόμοια μηνύματα στις συμβάσεις των τραπεζικών προϊόντων. Δυστυχώς το τραπεζικό σύστημα, με την τεράστια εξουσία που έχει σε όλη την οικονομία, μέσω του δανεισμού όχι μόνο εξουσιάζει μέσω δανεισμών, αλλά έχει και την εξουσία πλέον μέσω διαφημίσεων και έμμεσης επιρροής στα μέσα μαζικής ενημέρωσης, **να καθορίζει και τί θέλει οικονομικά ο μέσος άνθρωπος.**

Η παρακάτω παρομοίωση δίνει πιο καθαρά αυτή την παθολογική τοξικότητα. Ας φανταστούμε πως ο κεντρικός οργανισμός που εκδίδει το χρήμα είναι ένα καζίνο, και πως για να κυκλοφορήσει το νέο εκδιδόμενο χρήμα, στην κοινωνία, κάποιος πρέπει να το κερδίσει στην ρουλέτα (αντίστοιχο του ότι κάποιος πρέπει να το δανειστεί). Αν και δεν είναι υποχρεωτικό για ένα άτομο να πάει και να παίξει ρουλέτα, είναι υποχρεωτικό για την κοινωνία, κάποιος να παίξουν ρουλέτα για να κυκλοφορήσει το χρήμα στην κοινωνία. Από μαθηματικής πλευράς είναι στατιστικά σίγουρο πως το μεγαλύτερο ποσοστό από αυτούς που θα παίξουν ρουλέτα θα χάσουν (το αντίστοιχο των κόκκινων δανειοληπτών). Έτσι είναι αυτός ο κεντρικός οργανισμός έκδοσης του χρήματος ο υπεύθυνος για το μεγάλο ποσοστό χαμένων παιχτών (κόκκινων δανείων).

Η επίδραση λοιπόν στην κοινωνία αυτής της παθολογικά τοξικής λειτουργίας της δανειο-αναγκαστικότητας, είναι σε μεγάλη κλίμακα και είναι καταστροφική με ένα περιοδικό τρόπο. **Αυτό προφανώς οδηγεί στην επιβράδυνση της ανάπτυξης, παραγωγικότητας και εξέλιξης της οικονομίας.**

Όπως είπαμε από την αρχή οι παθολογικές τοξικές λειτουργίες των τραπεζών δεν είναι τυχαίες πλέον, αν και άρχισαν από τυχαίες συγκυρίες, όσο ίσχυε, ο κανόνας του χρυσού και έχουν από πίσω την βούληση της κυριαρχίας στην κοινωνία, μιας κρυπτο-ολιγαρχίας και διατήρησης η αύξησης των προνομίων της έναντι της πλειοψηφίας. Αυτό μαζί με τα προηγούμενα μας κάνει να λέμε πως η ρήση «**η κρίση επέτυχε δεν έτυχε**» έχει περισσότερη αλήθεια από όση φανταζόμαστε. **Οι κρίσεις γίνονται έτσι μέσω επιβολής χρηματοοικονομικής τυραννίας, ως δήθεν προσωρινά δρακόντεια μέτρα μέσα στην κρίση.** Παράδειγμα είναι όχι μόνο η έκδοση του δημόσιου χρήματος από ιδιωτική τράπεζα στην Αγγλία το 1694, αλλά και τα σημερινά capital controls στις Ελληνικές τράπεζες, που ναι μεν το πιθανότερο είναι τελικά να καταργηθούν, αλλά θα αφήσουν πίσω μόνιμα νόμους όπως ότι κάθε συναλλαγή μεταξύ δυο ιδιωτών πάνω από 500 ευρώ πρέπει να περνά από τις τράπεζες και να κερδοσκοπούν από αυτήν, λες και έχουν τα προνόμια της εφορίας. Έχουμε δηλ την συγκυριακή εξίσωση.

Η τράπεζες είναι συστημικές (δηλ μονοπωλιακό καρτέλ)+

Εμφανίζονται σαν να είναι στα όρια επιβίωσης τους η της χρεοκοπίας τους (βλ. capital controls)+

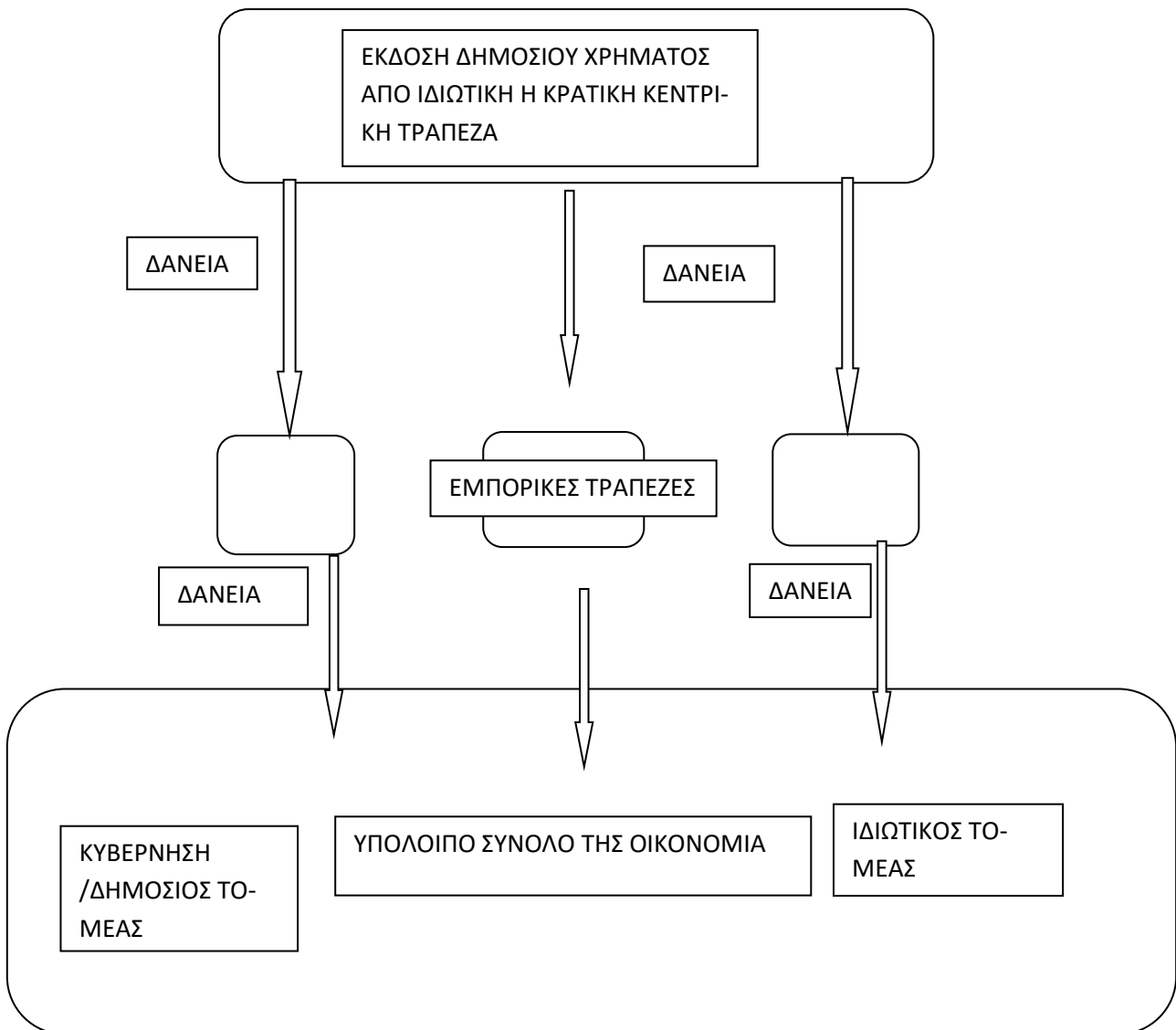
Είναι ιδιωτικά κερδοσκοπικές=

Είναι κοινωνικά επιβλαβείς και τοξικές

Τα παραπάνω συνιστούν την παθολογική τοξικότητα της δανειο-αναγκαστικότητας που σχηματικά περιγράφεται στο επόμενο διάγραμμα, ενώ η θεραπεία της στο αμέσως επόμενο διάγραμμα.

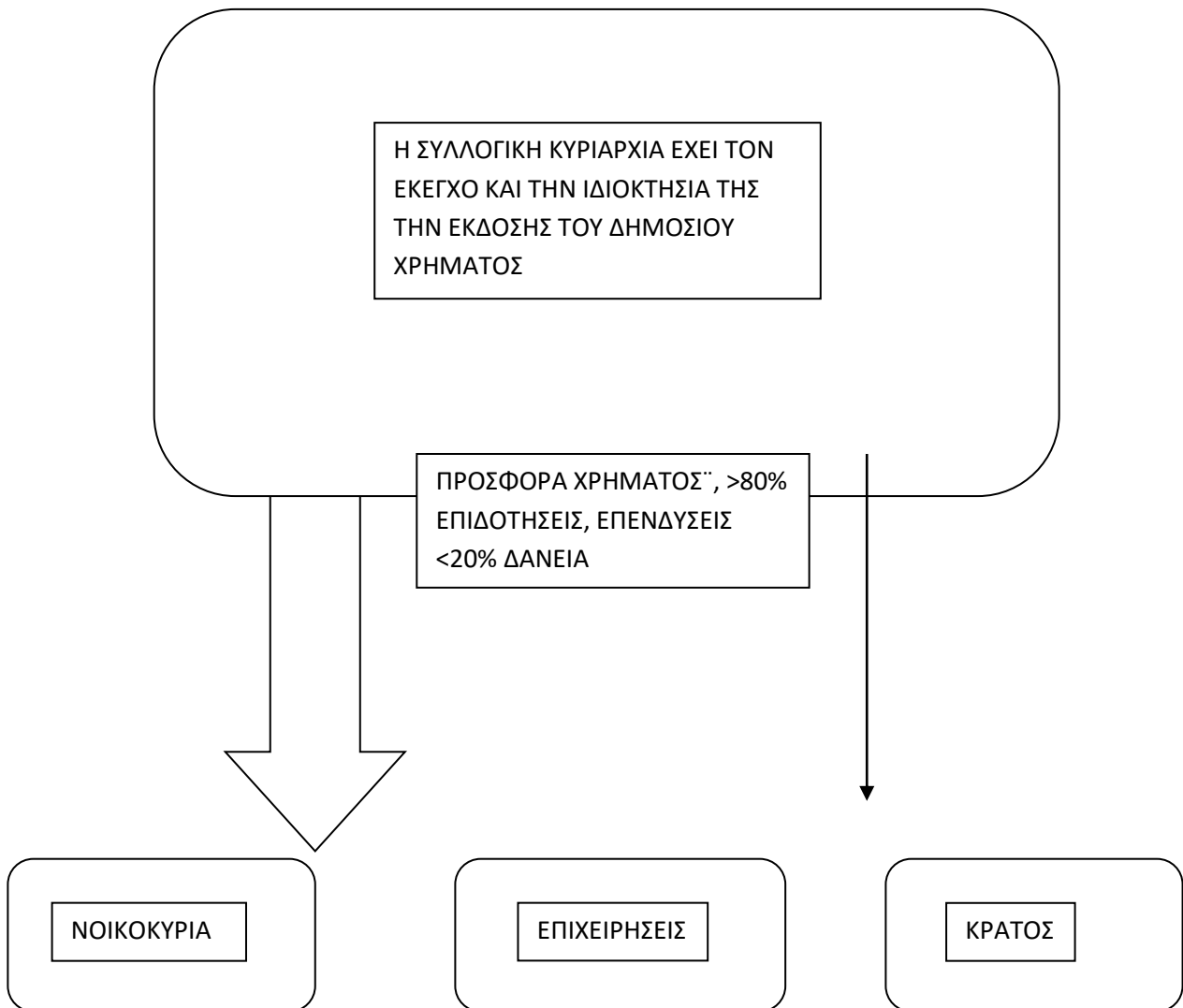
ΔΙΑΓΡΑΜΜΑ 4.1

ΔΑΝΕΙΟ-ΑΝΑΓΚΑΣΤΙΚΟΤΗΤΑ



ΔΙΑΓΡΑΜΜΑ 4.2

**ΕΠΙΛΥΣΗ ΤΗΣ ΔΑΝΕΙΟ-ΑΝΑΓΚΑΣΤΙΚΟΤΗΤΑΣ
(ΕΤΣΙ ΔΕΝ ΔΗΜΙΟΥΡΓΟΥΝΤΑΙ ΔΑΝΕΙΑΚΕΣ ΚΡΙΣΕΙΣ)**



Οι τράπεζες και συνολικά το τρέχον νομισματικό σύστημα με τις πάγιες τοξικές λειτουργίες του δρα περιοδικά καταστροφικά στον άλλο παραγωγικό ιδιωτικό τομέα, στα νοικοκυριά με την αναγκαστική στατιστικά-μακροοικονομικά δανειακή υπερχρέωση. Το βασικό ρίσκο λειτουργίας των εμπορικών τράπεζων (κεφαλαιακή μοχλεύση) είναι πάνω από 10 και είναι το μέγιστο ανάμεσα στις επιχειρήσεις που κατά μέσο όρο έχουν 3. Όπως τα καπιταλ κοντρολς είναι αναπόφευκτο φαινόμενο (βασικά σημαίνει χρεοκοπία της τράπεζας και αθέτηση των συμβάσεων καταθέσεων) αυτής της τοξικότητάς στην πλευρά της τράπεζας, στην πλευρά των δανειζόμενων επιχειρήσεων πρακτικά σημαίνει χρεοκοπία για τους ίδιους λόγους (Αεροδανεισμού επίσης). Έτσι το τραπεζικό σύστημα είναι ο κύριος υπεύθυνος εμφάνισης των κόκκινων δανείων , και της αδυναμίας των επιχειρήσεων και νοικοκυριών να εξυπηρετήσουν τα δάνεια που από τον αεροδανεισμό (M1 M2 M3) είναι σε ανύπαρκτο ως χαρτονόμισμα χρήμα στην κοινωνία. Και ενώ μπορεί να μην υπάρχει άμεσος δόλος σε κατωτέρους υπάλληλους των τράπεζων όταν προωθούν τον δανεισμό σε ένα πελάτη, σε κορυφαία στελέχη κέντρων εξουσίας που γνωρίζουν και προωθούν την μακροσκοπική εικόνα του νομισματικού και τραπεζικού συστήματος εδώ και 3 αιώνες , δεν μπορεί πάρα να υπάρχει στρατηγικός υποκειμενικός δόλος καλυπτόμενος κάτω από αρχές ψευδο-αξιοκρατίας και περιφρόνησης της πλειοψηφίας. Με τις στρατηγικές αποφάσεις τους γίνεται απρόσωπος θεσμικός γραφειοκρατικός δόλος διεκπεραιωμένος από μικρούς ανθρώπους χωρίς δόλο.

Στον παρακάτω πίνακα συνοψίζουμε τις κυρίαρχες πεποιθήσεις-αντιλήψεις και τα «πιστεύω» του περισσότερου κόσμου για τις εμπορικές τράπεζες και δίπλα την πραγματικότητα

ΠΙΝΑΚΑΣ 1

ΟΙ ΚΥΡΙΑΡΧΕΣ ΑΝΤΙΛΗΨΕΙΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ	Η ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΟΤΗΤΑ ΤΗΣ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑΣ ΤΗΣ ΚΕΝΤΡΙΚΗΣ ΤΡΑΠΕΖΑΣ
1) Ο τρόπος που λειτουργούν οι κεντρικές τράπεζες, είναι ο άριστος για το καλό των πολλών, και καθορίστηκε από τις κυβερνήσεις	1) Ο τρόπος που λειτουργούν οι κεντρικές τράπεζες είναι παθολογικά τοξικός για το καλό των πολλών, πάρα πολύ συμφέρον για μια μειοψηφούσα ολιγαρχία και καθορίστηκε από ακραίες ιστορικές συγκυρίες εναντίον του συμφέροντος των κυβερνήσεων, ενώ μετά

	σχεδόν δεν άλλαξε
2) Η κεντρική τράπεζα κρατά σταθερή την οικονομία	2) Η κεντρική τράπεζα κρατά μόνο σταθερή την παθολογική τοξική λειτουργία του τραπεζικού νομισματικού συστήματος, που δημιουργεί περιοδικά δανειακές κρίσεις.
3) Η κεντρική τράπεζα, το πιο σημαντικό που κάνει είναι να ρυθμίζει τα επιτόκια	3) Η κεντρική τράπεζα, το πιο σημαντικό που κάνει είναι να εκδίδει τα χαρτονομίσματα.
4) Η κεντρική τράπεζα είτε ιδιωτική είτε κρατική πρέπει να είναι ανεξάρτητη αρχή από την κυβέρνηση και να αποφασίζει με τον νόμο αυτόνομα, διότι οι Κυβερνήσεις και βουλή, δεν είναι άξιες για νομισματικές αποφάσεις.	4) Οι αποφάσεις για το νομισματικό σύστημα και έκδοση χρήματος, πρέπει να γίνονται από την κυβέρνηση(-σεις) και βουλή (βουλές) μετά από εισήγηση ειδικών, διότι η συλλογική νοημοσύνη είναι ανώτερη εκείνης μερικών υπαλλήλων γραφειοκρατών.
5) Η κεντρική τράπεζα πρέπει να είναι μόνο δανειστική τράπεζα και όχι επενδυτική, διότι αν δεν επιβληθεί κάποιος δανειακά στην οικονομία, θα επικρατούσε χάος.	5) Αν επίσης πρόσφερε το νέο-εκδιδόμενο χρήμα όχι μόνο με δανεισμό αλλά και με επενδύσεις θα ήταν καλλίτερο. Είναι οι σωστοί κανόνες που εξασφαλίζουν την εύρυθμη λειτουργία της οικονομίας και όχι η προφορά του χρήματος αναγκαστικά με δανεισμό

<p>6) Η έκδοση του χρήματος από την κεντρική τράπεζα γίνεται μόνο κατά την ποσοτική χαλάρωση (Quantitative Ease)</p>	<p>6) Η έκδοση χρήματος γίνεται ανά πάσα στιγμή και αυτόματα όποτε η ζήτηση για δανεισμό υπερβαίνει την προσφορά από προηγούμενη έκδοση χρήματος, λόγω του κανόνα κλασματικών αποθεμάτων των εμπορικών τραπεζών με τον οποίο δεσμεύεται εθελοντικά η κεντρική τράπεζα.</p>
<p>7) Η έκδοση χρήματος από την κεντρική τράπεζα γίνεται με κάποιους κανόνες ως ποσοστό του ΑΕΠ η του συνολικού πλούτου.</p>	<p>8) Η έκδοση χρήματος από την κεντρική τράπεζα γίνεται με βάση την ζήτηση για δανεισμό από τις εμπορικές η την ποσοτική χαλάρωση.</p>
<p>9) Ο κεντρικός οικονομικός οργανισμός που εκδίδει το χρήμα, πρέπει να είναι τράπεζα.</p>	<p>9) Ο κεντρικός οικονομικός οργανισμός που εκδίδει το χρήμα, πρέπει να είναι μη κερδοσκοπικός και όχι τράπεζα. Έγινε τράπεζα ιδιωτική «προσωρινά» για πρώτη φορά στην Αγγλία το 1694, διότι είχε χρεοκοπήσει λόγω πολέμου.</p>
<p>10) Η έκδοση χρήματος που δεν έχει αντίκρισμα τον χρυσό είναι παθολογική τοξική λειτουργία</p>	<p>10) Η αξία του χρυσού είναι συμβατική επίσης. Η έκδοση του χρήματος πρέπει γίνεται πλέον με αντίκρισμα την άυλη παραγωγική ικανότητα των ανθρώπων και αυτό είναι υγιές.</p>

§2.4 Οι 3 παθολογικά τοξικές λειτουργίες των εμπορικών τραπεζών.

Περνώντας τώρα στις εμπορικές τράπεζες, η 1) δανειο-αναγκαστικότητα, πάντα σε μακροοικονομικό επίπεδο και όχι ατομικό είναι κοινή παθολογική τοξική λειτουργία όπως και των κεντρικών τραπεζών που δημιουργεί με στατιστική βεβαιότητα, την περιοδική κατάρρευση του οικονομικού συστήματος, και την εμφάνιση πάλι με στατιστική βεβαιότητα ενός πολύ

σημαντικού ποσοστού κόκκινων δανειοληπτών. Οι εμπορικές τράπεζες εμφανίζουν όμως και δυο νέες, παθολογικές τοξικές λειτουργίες.

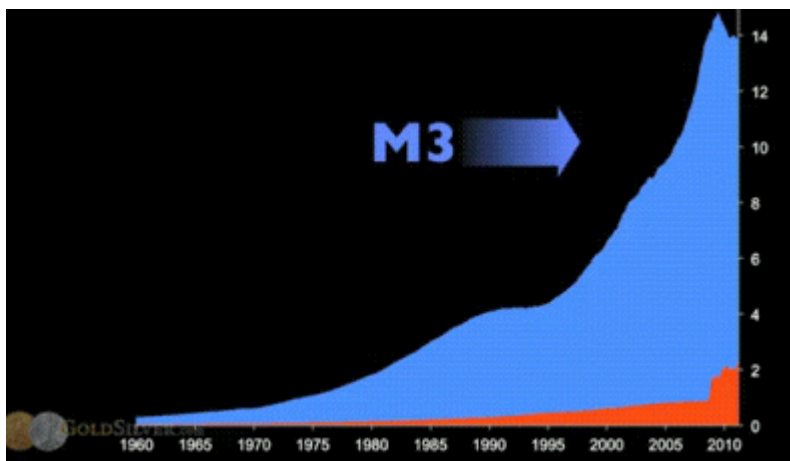
2) Αερο-δανεισμός (ένα και το ίδιο χαρτονόμισμα δανείζεται ταυτόχρονα μέχρι και σε 100 δανειολήπτες ενώ ουσιαστικά παραμένει στην τράπεζα)

Όπως γράψαμε, όταν πριν αιώνες, ανακαλύφθηκε, η απάτη των χρυσοχόων και τοκογλόφων που δάνειζαν πολλαπλά , μια ουγκιά χρυσό που τους είχαν εμπιστευτεί καταθέτες, για λόγους κερδοσκοπικούς, αφού κρέμασαν κάποιους από αυτούς, τελικά, πείστηκαν οι κυβερνώντες, λόγω έλλειψης αρκετού χρυσού να νομιμοποιήσουν την έκδοση πολλαπλών αποδείξεων κατάθεσης χρυσού , που έπαιζαν το ρόλο των χαρτονομισμάτων, για την ίδια ουγκιά χρυσού. Έτσι γεννήθηκε ο **κανόνας των κλασματικών αποθεμάτων** των τράπεζων, που σήμερα λέγεται απλά **κανόνας ρευστών διαθέσιμων** (βλέπε [11] ευρωζώνη Χρήμα και Χρηματοπιστωτικό Σύστημα" "Γκίκας Γ., Χυζ Α. (2017) κανόνας ρευστών διαθέσιμων για την, εκδόσεις Briken Hill.). Σύμφωνα με αυτόν τον κανόνα λοιπόν, στην πράξη ένα και το ίδιο χαρτονόμισμα που στατιστικά παραμένει στο ταμείο μιας εμπορικής τράπεζας, επιτρέπεται και τελικά συμβαίνει, να το δανείζει η τράπεζα ταυτόχρονα, μέχρι και σε εκατό δανειολήπτες (κανόνας ρευστών διαθέσιμων του 1% στο σύνολο των καταθέσεων στην ευρωζώνη). Δηλ οι εμπορικές τράπεζες κατά 99% δανείζουν «αέρα» και όχι πραγματικά χαρτονομίσματα. Έτσι δημιουργούν οι εμπορικές τράπεζες το «**λογιστικό χρήμα**» **M1, M2, M3** (βλέπε π.χ. [11] [12], [13] ,[14]) που είναι απλά **χρηματικές απαιτήσεις με λογιστικές εγγραφές** και απεικονίζουν την **ροή των χαρτονομισμάτων** στην κοινωνία μάλλον πάρα τα ίδια τα χαρτονομίσματα. Αυτό πρέπει να το λαμβάνουν πολύ σοβαρά υπόψη τους οι δικαστές στις διενέξεις τράπεζων και «κόκκινων» δανειοληπτών σε εποχές δανειακών κρίσεων. Π.χ. αν στο ταμείο και ρευστά διαθέσιμα μια εμπορικής τράπεζας υπάρχουν μόνο 100 ευρώ σε χαρτονομίσματα, η τράπεζα έχει δικαίωμα να δανείσει 10,000 ευρώ που στην πραγματικότητα δεν έχει σε χαρτονομίσματα. Έτσι έχει δικαίωμα να ζητήσει δάνειο από την Κεντρική Τράπεζα, ενόσω τηρείται ο κανόνας αυτής της αναλογίας του 1%. Η κεντρική τράπεζα συνήθως θεωρεί υποχρέωση της να την δανείσει. Και αν δεν υπάρχουν ρευστά διαθέσιμα ούτε στην Κεντρική τράπεζα , ούτε είναι υπερβάλλουσα ζήτηση χρήματος, και για να ανταποκριθεί με προσφορά χρήματος σε αυτήν την ζήτηση, η Κεντρική Τράπεζα **μπορεί να έκδοση νέο χρήμα και χαρτονομίσματα, με αυτόματη διαδικασία, χωρίς αυτό να θεωρείται «Ποσοτική διευκόλυνση» (Quantitative ease).** Η έκδοση νέου χρήματος και χαρτονομισμάτων , λέγεται «**Ποσοτική διευκόλυνση**» (**Quantitative Ease**), όταν γίνεται με πρωτοβουλία της Κεντρικής Τράπεζας χωρίς να υπάρξει υπερβάλλουσα ζήτηση δανεισμού από τις Εμπορικές τράπεζες. Είναι γνωστό πως τώρα (2016-2017) η Ευρωπαϊκή Κεντρική τράπεζα, εκδίδει 80 δις ευρώ , από το τίποτα, απλά πληκτρολογώντας αυτά τα ποσά στα κομπιούτερ της, τα οποία δεν έχουν αντίκρισμα σε χρυσό αλλά στην άυλη παραγωγική ικανότητα των ατόμων των λαών της ευρωζώνης.

Την έκδοση χρήματος χωρίς να αντιστοιχεί σε χρυσό δεν την θεωρούμε παθολογική τοξική λειτουργία στο παρόν τραπεζικό-νομισματικό σύστημα. Για τον ίδιο λόγο βέβαια και την έκδοση ηλεκτρονικού χρήματος όπως του Bitcoin και άλλων

crypto-currencies με mining από αλγορίθμους στο κομπιούτερ, επίσης δεν πρέπει να θεωρείται παθολογική τοξική λειτουργία

Ο γνωστός βιομήχανος αυτοκινήτων **Henry Ford** , έλεγε ήδη στην προηγούμενη δανειακή κρίση του 1920-1930, «**Αν ο μέσος Αμερικάνος, καταλάβαινε πραγματικά πως λειτουργεί το τραπεζικό σύστημα, την επόμενη μέρα κιόλας θα γινόταν επανάσταση**» Είναι τόσο όμως βαθιά η εισχώρηση μέσω δανεισμού του τραπεζικού συστήματος στην οικονομία, στα νοικοκυριά, στις επιχειρήσεις και τα δημοσιονομικά, που σχεδόν ένα αιώνα μετά και μέσα στην δεύτερη μεγάλη δανειακή κρίση, ο μέσος άνθρωπος, σαν υπνωτισμένος δεν καταλαβαίνει πως πραγματικά λειτουργεί το τραπεζικό-νομισματικό σύστημα. Ήδη σε ένα γκάλοπ στην Ελβετία το 2015-6 για ενδεχόμενο δημοψήφισμα (Referendum) για τον αν θα συνέχιζαν να επιτρέπουμε στις εμπορικές τράπεζες τον «**Αερο-δανεισμό**» και την δημιουργία του **λογιστικού χρήματος M1, M2, M3**, η όχι, **μόνο το 8%** καταλάβαινε το σε ποιο θέμα, αναφερόταν το δημοψήφισμα. Το παρακάτω είναι ένα διάγραμμα που δείχνει

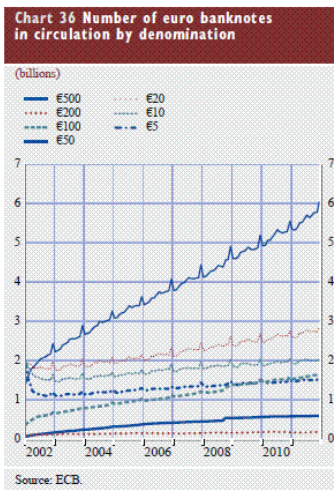
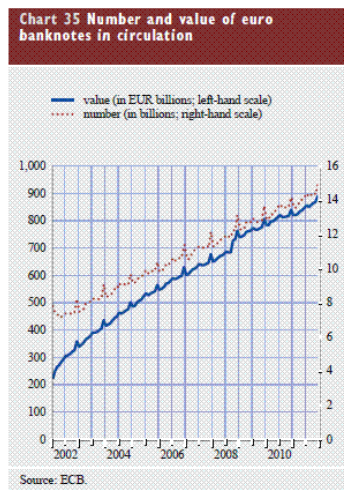


Το λογιστικό χρήμα M3 στην Αμερική να μειώνεται (πάνω γραμμή) ενώ ο αριθμός των χαρτονομισμάτων (κάτω γραμμή) να αυξάνει καθώς τα τύπωνε η κεντρική τράπεζα του δολαρίου.

Αυτό οδηγεί φυσικά τις τράπεζες να έχουν πολύ μεγάλη κεφαλαιακή μόχλευση δηλ. το πηλίκιο, ενεργητικό διαιρεμένο με ίδια κεφάλαια (που είναι πάνω από 10) Μετά την κατάργηση του κανόνα του χρυσού, δεν υπάρχει ουσιαστικά λόγος, να συμβαίνει αυτό στο τραπεζικό σύστημα πάρα μόνο η τραπεζική κερδοσκοπία. Η μέση κεφαλαιακή μόχλευση στον υπόλοιπο ιδιωτικό τομέα είναι μόνο 3. Δηλ. Ενεργητικό/ίδια κεφάλαια=3. Η υψηλή μόχλευση σημαίνει μεγαλύτερη κερδοφορία σαν ποσοστό στα ίδια κεφάλαια αλλά και μεγαλύτερο **ρίσκο αστάθειας** σε ενδεχομένη χρεοκοπία σε κρίσεις. Ήδη το 3 είναι μεγάλο για τις επιχειρήσεις , έχει δημιουργηθεί από την «δανειο-αναγκαστικότητα» που περιάφτηκε παραπάνω, και για αυτό χρεοκοπούν σε μια κρίση όπως η παρούσα. Πόσο μάλλον το >10 των εμπορικών τράπεζων που ως γνωστό στην Ισλανδία. Κύπρος και Ελλάδα οδήγησε στην άμεση κατάρρευση κάποιων εμπορικών τράπεζων.. Η μείωση αυτής της κεφαλαιακής μόχλευσης στις εμπορικές τράπεζες, με την μορφή υψηλότερου ποσοστού κεφαλαιακής επάρκειας προτείνεται από τις οδηγίες της «**Βασιλείας I, II, III**» (βλέπε [17] https://en.wikipedia.org/wiki/Basel_III) που είναι κανόνες για καλλίτερη λειτουργία των τράπεζων, αλλά η προτεινόμενη μείωση είναι πάρα πολύ μικρή, μικρότερη της τάξης των 2-3 μονάδων μόνο.

Τα **κάπιταλ κοντρόλς** τώρα (2018) στις συστημικές Ελληνικές τράπεζες είναι προϊόν αυτής της παθολογικά ταξικής λειτουργίας του «**Αερο-δανεισμού**»

Η κατάργηση του «αερο-δανεισμού» και δημιουργία του λογιστικού χρήματος M1,M2,M3 από τις εμπορικές τράπεζες, και ο δανεισμός ενός χαρτονομίσματος σε ένα μόνο δανειολήπτη, θα έπρεπε φυσικά να γίνει ταυτόχρονα σε όλο το τραπεζικό σύστημα και ταυτόχρονα η Κεντρική Τράπεζα θα έπρεπε να αυξήσει την έκδοση και κυκλοφορία των χαρτονομισμάτων ίσως και στα 2/3 του συνολικού πλούτου της κοινωνίας (παίρνοντας ως μοντέλο π.χ. της βιομάζας στην έμβια οικολογική ζωή όπου το 70% είναι ρευστό και συγκεκριμένα νερό). Σήμερα παρόλο που το ευρώ και το δολάριο στο παρόν τραπεζικό νομισματικό σύστημα θεωρούνται πληθωριστικά νομίσματα (η ποσότητα τους διαρκώς αυξάνει όπως δείχνουν τα διαγράμματα των δημοσιεύσεων των κεντρικών τραπεζών (βλέπε π.χ. ECB Annual report [18] <https://www.ecb.europa.eu/home/html/index.en.html>) , η συνολική ποσότητα ενός νομίσματος που κυκλοφορεί στην κοινωνία που το εκδίδει είναι πολύ λιγότερο του 70% του συνολικού πλούτου.

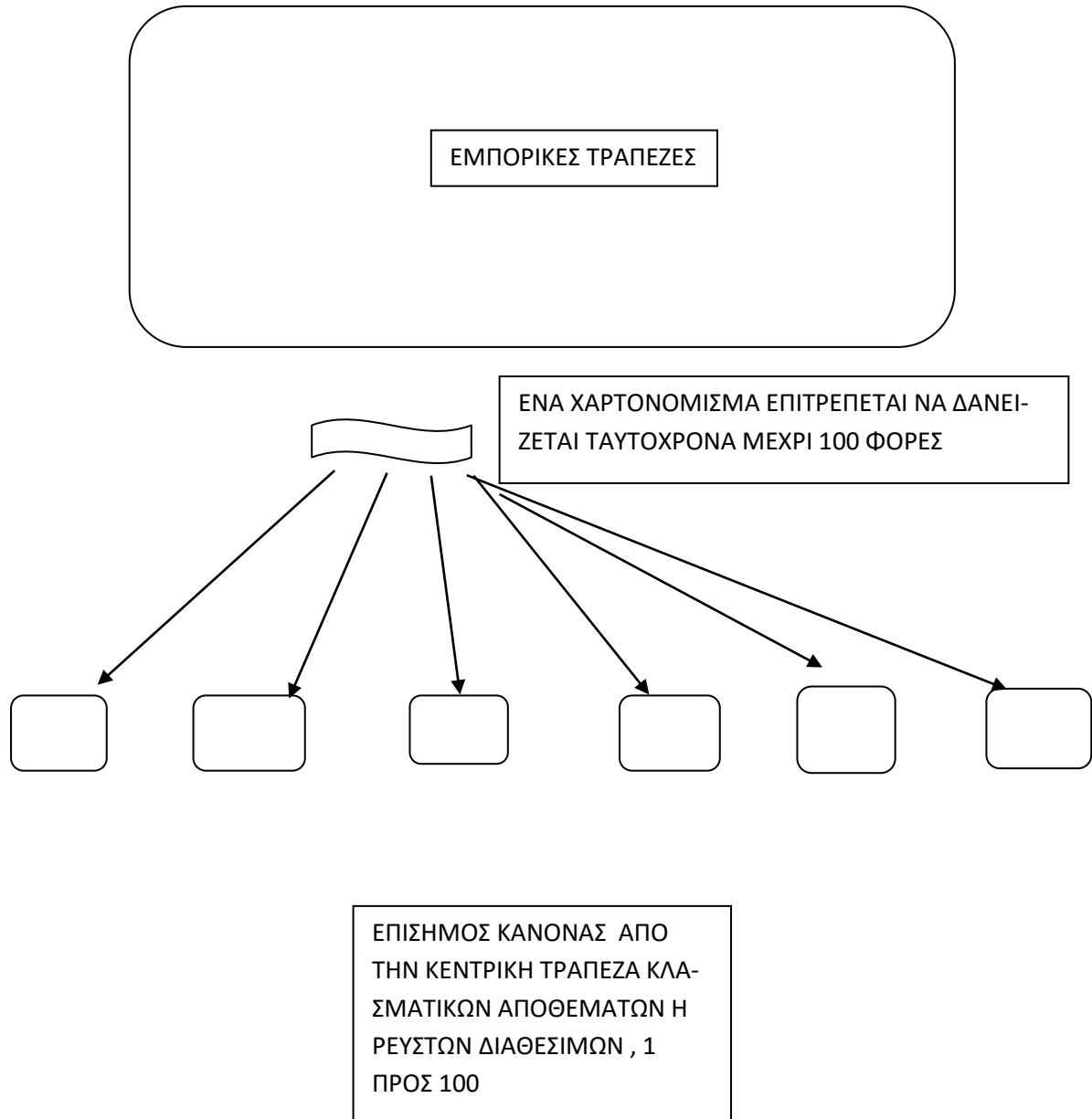


Το 70% του δολαρίου που κυκλοφορεί δεν είναι στα χέρια των Αμερικάνων (αλλά κυρίως των Αράβων και κινέζων) , και το ίδιο σιγά-σιγά συμβαίνει και με το ευρώ που διαχέεται και αυτό στον υπόλοιπο κόσμο. Έτσι το συνολικό δολάριο που κυκλοφορεί στην Αμερική και συνολικό ευρώ που κυκλοφορεί στην ευρωζώνη είναι πολύ λιγότερο του 70% του συνολικού πλούτου της Αμερικής και ευρωζώνης αντίστοιχα. (βλέπε π.χ. [19])

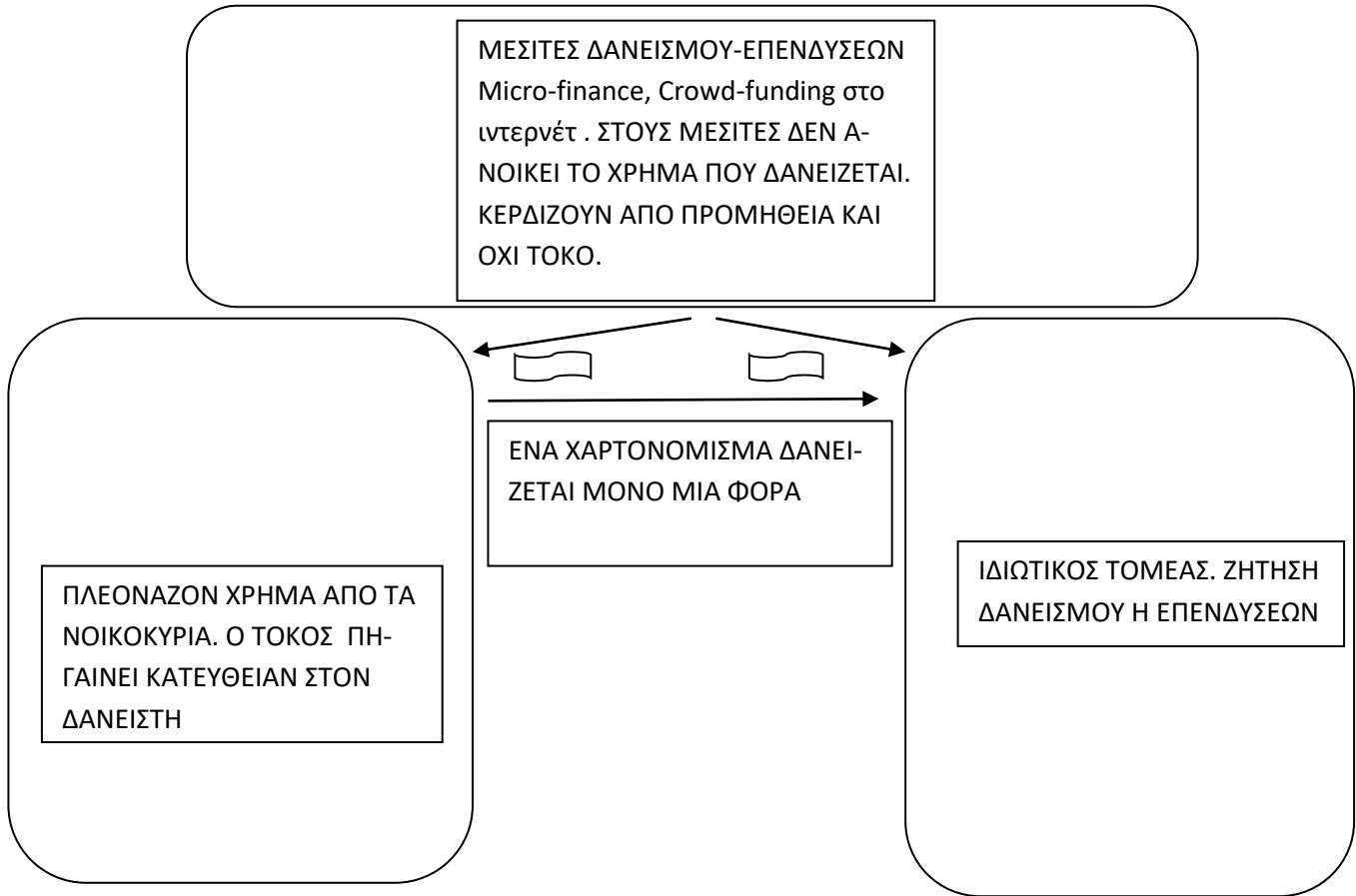
Τα παραπάνω συνιστούν την παθολογική τοξικότητα του «**αερο-δανεισμού**» που σχηματικά περιγράφεται στο επόμενο διάγραμμα, ενώ η θεραπεία της στο αμέσως επόμενο διάγραμμα.

ΔΙΑΓΡΑΜΜΑ 5.1

ΑΕΡΟ-ΔΑΝΕΙΣΜΟΣ



ΔΙΑΓΡΑΜΜΑ 5.2
ΕΠΙΛΥΣΗ ΑΕΡΟ-ΔΑΝΕΙΣΜΟΥ



3) Χρηματο-εκδοτικός Μεσαζοντισμός

Αν ρωτήσουμε ένα μέσο άνθρωπο ή ένα παραδοσιακό οικονομολόγο για ποιο λόγο υπάρχουν οι τράπεζες θα απαντήσει πως υπάρχουν για να προσφέρουν στην οικονομία την υπηρεσία της συλλογής του πλεονάζοντος χρήματος από τα νοικοκυριά ή α άλλες οικονομικές μονάδες και την διοχετεύουν μέσω δανεισμού σαν δανειακά κεφάλαια στις ιδιωτικές επιχειρήσεις για να διεξάγουν με την σειρά τους την απαραίτητη παραγωγικότητα στην κοινωνία.

Είναι όμως αυτό , εκείνο που πραγματικά κάνουν οι εμπορικές τράπεζες? Η μήπως η βούληση για κέρδος μέσω δανεισμού , σχεδόν με οποίο τρόπο, αναστρέφει και αλλάζει αυτόν τον ρόλο?

Μια ματιά στους ισολογισμούς μας αποκαλύπτει πως συχνά και για κάποιες τράπεζες ακόμα και συστημικές, ο κύριος ρόλος είναι άλλος, και θα μπορούσε να ονομαστεί «**Χρηματο-εκδοτικός Μεσαζοντισμός**». Βλέπουμε π.χ. στους ισολογισμούς της Eurobank (βλεπε [27] <https://www.eurobank.gr>)

Για το έτος 2011 Τα δάνεια από και εξασφαλισμένες υποχρεώσεις προς την κεντρική τράπεζα και άλλα πιστωτικά ιδρύματα (το φθηνότερο χρήμα) είναι σε εκατομμύρια ευρώ $34,888+1,043=35.931$ ενώ τα δάνεια προς και απαιτήσεις από τους πελάτες είναι 48.094 δηλ $35.931 / 48.094 = 74,69\%$

Υπόψιν βέβαια πως γενικά στους ισολογισμούς η πραγματική εισροή των πλεοναζόντων χρήματων από τα νοικοκυριά μέσω καταθέσεων είναι πολύ λιγότερη από τις καταθέσεις διότι από τις καταθέσεις περνούν και καταγράφονται και τα δάνεια που δίνει η τράπεζα.

Για το έτος 2012 Τα δάνεια από και εξασφαλισμένες υποχρεώσεις προς την κεντρική τράπεζα και άλλα πιστωτικά ιδρύματα (το φθηνότερο χρήμα) είναι σε εκατομμύρια ευρώ $29.047+2.772=$ ενώ τα δάνεια προς και απαιτήσεις από τους πελάτες είναι 43.171 δηλ $35.931 / 43.171 = 73,7\%$

Για το έτος 2014 Τα δάνεια από και εξασφαλισμένες υποχρεώσεις προς την κεντρική τράπεζα και άλλα πιστωτικά ιδρύματα (το φθηνότερο χρήμα) είναι σε εκατομμύρια ευρώ $12.610+10.256=22.866$ ενώ τα δάνεια προς και απαιτήσεις από τους πελάτες είναι 42.133 δηλ $22.866 / 42.133 = 54,42\%$

Για το έτος 2016 Τα δάνεια από και εξασφαλισμένες υποχρεώσεις προς την κεντρική τράπεζα και άλλα πιστωτικά ιδρύματα (το φθηνότερο χρήμα) είναι σε εκατομμύρια ευρώ $13.906+11.089=24.995$ ενώ τα δάνεια προς και απαιτήσεις από τους πελάτες είναι 31.908.133 δηλ $24.995 / 31.908.133 = 78,3\%$

Είναι φανερό λοιπόν πως αυτή η τράπεζα δεν παίζει τον ρόλο που νομίζει ο κόσμος για τις τράπεζες , αλλά είναι απλώς μεσάζον στο χρήμα που εκδίδει τώρα η κεντρική τράπεζα του Ευρώ (ΕΚΤ) , και που έχει αντίκρισμα την άυλη παραγωγική ικανότητα των ανθρώπων και και την ζήτηση για χρήμα, που καλύπτεται μόνο μέσω δανεισμού. Δηλ χωρίς δίκαιο και ήθος, «**Χρηματο-εκδοτικός μεσαζοντισμός**»

Πηγαίνουντάς τώρα στην Alpha Bank στον ιστοτοπος της ([29] <http://www.alpha.gr/>) και στους δημοσιευμένους ισολογισμούς βλέπουμε τα εξής.

Για το έτος 2012 Τα δάνεια από και εξασφαλισμένες υποχρεώσεις προς την κεντρική τράπεζα και άλλα πιστωτικά ιδρύματα (το φθηνότερο χρήμα) είναι σε εκατομμύρια ευρώ 25.217 ενώ τα δάνεια προς και απαιτήσεις από τους πελάτες είναι 32.796 δηλ $25.217 / 32.796 = 78\%$

Δηλ παλι και εδώ χωρίς δίκαιο και ήθος, «Χρηματο-εκδοτικός μεσαζοντισμός»

Πηγαίνουντάς τώρα στην Τράπεζα Πειραιώς στον ιστοτοπος της ([30] <http://www.piraeusbank.gr>) και στους δημοσιευμένους ισολογισμούς βλέπουμε τα εξής.

Για το έτος 2007 Τα δάνεια από και εξασφαλισμένες υποχρεώσεις προς την κεντρική τράπεζα και άλλα πιστωτικά ιδρύματα (το φθηνότερο χρήμα) είναι σε εκατομμύρια ευρώ 10.705 και τα άλλα δανειακά κεφάλαια 7.788 σύνολο 18.493 ενώ τα δάνεια προς και απαιτήσεις από τους πελάτες είναι 30.288 δηλ $18.493 / 30.288 = 61\%$

Για το έτος 2015 Τα δάνεια από και υποχρεώσεις προς την κεντρική τράπεζα και άλλα πιστωτικά ιδρύματα (το φθηνότερο χρήμα) είναι σε εκατομμύρια ευρώ 34.490 ενώ τα δάνεια προς και απαιτήσεις από τους πελάτες είναι 50.591 δηλ $34.490 / 50.591 = 68\%$

Δηλ παλι και εδώ χωρίς δίκαιο και ήθος, «Χρηματο-εκδοτικός μεσαζοντισμός»

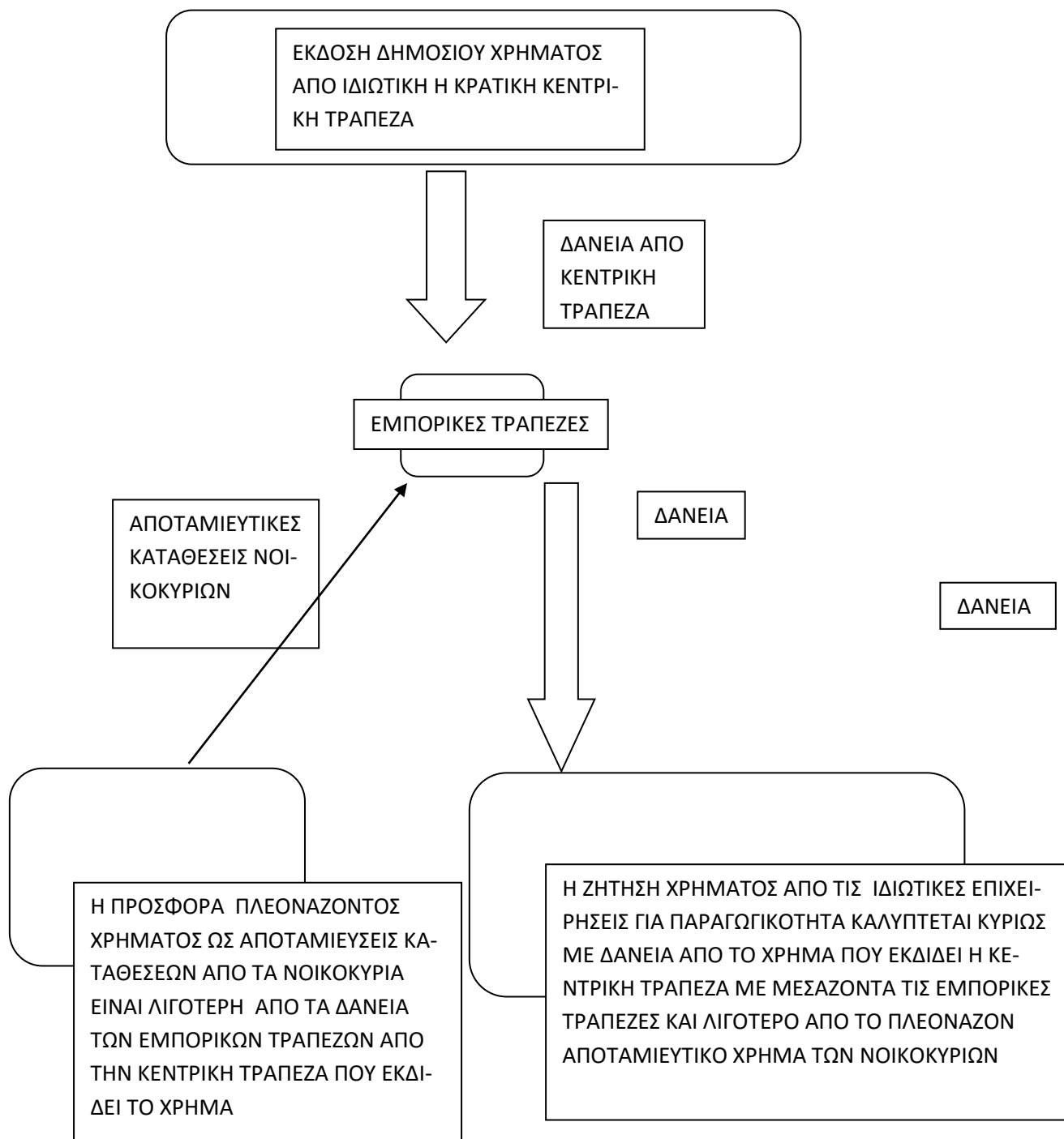
Για το έτος 2016 Τα δάνεια από και υποχρεώσεις προς την κεντρική τράπεζα και άλλα πιστωτικά ιδρύματα (το φθηνότερο χρήμα) είναι σε εκατομμύρια ευρώ 27.392 ενώ τα δάνεια προς και απαιτήσεις από τους πελάτες είναι 48.720 δηλ $27.392 / 48.720 = 56\%$

Όταν η κεντρική τράπεζα, εκδίδει νέο χρήμα, είτε ως χαρτονόμισμα είτε ως λογιστικό χρήμα (M1, M2, M3) το καταγράφει στο ενεργητικό όταν τα δανείζει σε άλλη τράπεζα (η αγοράζει ομόλογα που επίσης σημαίνει πως το δανείζει) και επίσης το καταγράφει και στο παθητικό ότι **τα χρωστά** («στον κομιστή του χαρτονομίσματος»). Καθώς όμως ο κομιστής του χαρτονομίσματος είναι πάλι ο δανειζόμενος, σημαίνει πως δεν της το χρεωστώνε όταν το δανείζει ή ότι το χρωστά σε όλους τους ανθρώπους καθώς η αξία του χρήματος έχει αντίκρισμα την άυλη παραγωγική ικανότητα των ανθρώπων. Αυτό λοιπόν σε συνδυασμό με τα προηγούμενα ποσοστά που κυμαίνονται στα 60%-70%, σημαίνει πως το 60%-70% των χρημάτων που δανείζει μια τέτοια εμπορική τράπεζα, ήδη κανονικά και σύμφωνα με την τραπεζική λογιστική της κεντρικής τράπεζας ανήκει στα νοικοκυριά που δανείζει. Εδώ λοιπόν βλέπουμε ακόμα μια φορά πόσο παθολογικά τοξική είναι αυτή η λειτουργία των εμπορικών τραπεζών.

Τα παραπάνω συνιστούν την παθολογική τοξικότητα του «Χρηματο-εκδοτικού μεσαζοντισμού» που σχηματικά περιγράφεται στο επόμενο διάγραμμα, ενώ η θεραπεία της στο αμέσως επόμενο διάγραμμα.

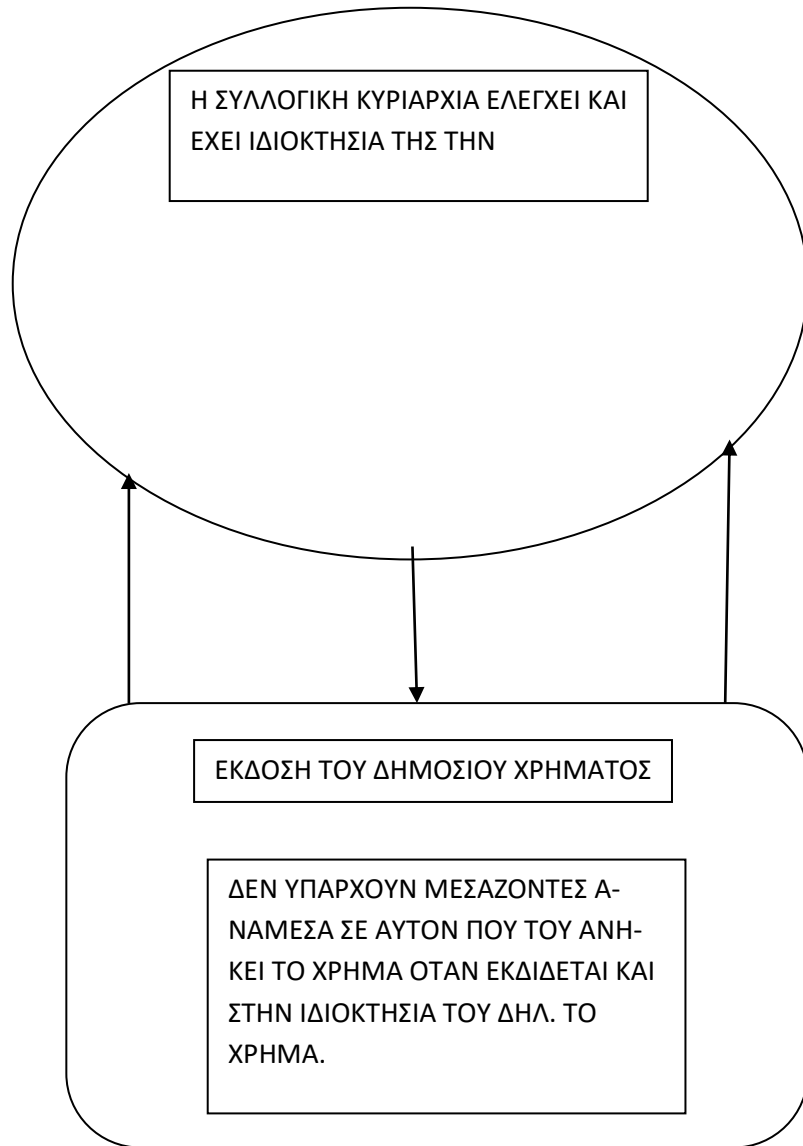
ΔΙΑΓΡΑΜΜΑ 6.1

ΧΡΗΜΑΤΟ-ΕΚΛΟΤΙΚΟΣ ΜΕΣΑΖΟΝΤΙΣΜΟΣ



ΔΙΑΓΡΑΜΜΑ 6.2

ΕΠΙΛΥΣΗ ΧΡΗΜΑΤΟ-ΕΚΔΟΤΙΚΟΥ ΜΕΣΑΖΟΝΤΙΣΜΟΥ



Ο χρηματο-εκδοτικός μεσαζοντισμος θα μπορούσε για να τον καταλάβουμε με μια μόνο φράση να ενσωματωθεί στην γνωστή λαϊκή παροιμία

«Έλα παππού να σου νοικιάσω τα δικά σου αμπέλια, αλλά μην ανησυχείς θα σου δίνω μέρισμα στο ενοίκιο που θα μου δίνεις»

Στον παρακάτω πίνακα συνοψίζουμε τις κυρίαρχες πεποιθήσεις-αντιλήψεις και τα «πιστεύω» του περισσότερου κόσμου για τις εμπορικές τράπεζες και δίπλα την πραγματικότητα

ΠΙΝΑΚΑΣ 2

ΟΙ ΚΥΡΙΑΡΧΕΣ ΑΝΤΙΛΗΨΕΙΣ ΓΙΑ ΤΙΣ ΕΜΠΟΡΙΚΕΣ ΤΡΑΠΕΖΕΣ	Η ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΟΤΗΤΑ ΤΗΣ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑΣ ΤΩΝ ΕΜΠΟΡΙΚΩΝ ΤΡΑΠΕΖΩΝ
1) Ο τρόπος που λειτουργούν οι εμπορικές τράπεζες, είναι ο άριστος για το καλό των πολλών.	2) Ο τρόπος που λειτουργούν οι εμπορικές τράπεζες είναι παθολογικά τοξικός για το καλό των πολλών, είναι ιδιωτικά κερδοσκοπικές γι αυτό δεν πρέπει να έχουν υπερβολική εξουσία στην οικονομία και κοινωνία.
3) Οι εμπορικές τράπεζες πάντα, δανείζουν , στις επιχειρήσεις, χρήμα ως δικό τους, που κυρίως αντλούν, από τα νοικοκυριά με τις καταθέσεις.	4) Όπως φαίνεται από τους ισολογισμούς οι εμπορικές τράπεζες δανείζουν , στις επιχειρήσεις, χρήμα ως δικό τους, που τις περισσότερες χρονιές και για τις περισσότερες τράπεζες κυρίως δανείζονται, από την κεντρική τράπεζα, η άλλες πηγές διότι έχει μικρότερο κόστος από αυτό της εισροής μέσω καταθέσεων του πλεονάζοντος χρήματος των νοικοκυριών.
5) Οι τράπεζες είναι από τους πλέον ευσταθείς οικονομικούς οργανισμούς.	6) Οι τράπεζες έχουν την μέγιστη κεφαλαιακή μόχλευση (>10) ανάμεσα στις επιχειρήσεις (που έχουν περίπου 3) οπότε έχουν την μεγαλύτερη κερδοσκοπία αλλά και την μεγαλύτερη αστάθεια.
7) Οι τράπεζες όπως λειτουργούν	8) Οι τράπεζες λόγω του δανει-

<p>αποτελούν κινητήρια δύναμη στην οικονομία, και η ύπαρξη τους είναι αναγκαία</p>	<p>σμού που επιβάλλουν, οδηγούν την μέση επιχείρηση να έχει δανεισμό κατά μέσο όρο 60%-66% του ενεργητικού, και έτσι αποτελούν μεγάλη τροχοπέδη και κίνδυνο στην οικονομία και την ανάπτυξη της. Οι τράπεζες δεν είναι αναγκαίο κακό, είναι ιστορικά κακή συνήθεια του παρελθόντος και κακοδαιμονία της οικονομίας.</p>
<p>9) Στις τράπεζες πρέπει να δίνονται, λόγω αυτής της αστάθειας τους όλο και περισσότερα προνόμια και εξουσία στην οικονομία.</p>	<p>10) Στις τράπεζες λόγω της , ουσιαστικά παρασιτικής κερδοσκοπίας μέσω δανεισμού, και αστάθειας πρέπει να αφαιρούνται προνόμια και να τους επιβάλλονται νέοι κανόνες ενώ σιγά-σιγά να τίθενται στο περιθώριο.</p>
<p>11) Είναι πιο σημαντικό να σωθούν οι τράπεζες, από το να σωθεί η δημόσια οικονομία , οι επιχειρήσεις και τα νοικοκυριά, για αυτό τους δοθήκαν τα 210 δις δηλ πάνω από το 60% των χρήματων των μνημονίων</p>	<p>12) Το παράδειγμα της Ισλανδίας, δείχνει πως είναι πιο σημαντικό να σωθούν τα νοικοκυριά, οι επιχειρήσεις και η δημόσια οικονομία με νέους τρόπους οικονομίας, έναντι του να σωθούν οι τράπεζες και οι παλιοί τρόποι οικονομίας.</p>
<p>13) Οι καταθέσεις στους ισολογισμούς των τραπεζών μετρούν την εισροή του χρήματος προς τις τράπεζες από τα νοικοκυριά και πελάτες</p>	<p>14) Οι καταθέσεις στους ισολογισμούς των τραπεζών δεν μετρούν την εισροή του χρήματος από τα νοικοκυριά και πελάτες διότι από αυτές περνούν πολύ συχνά και τα δάνεια των τραπεζών προς τους πελάτες που είναι η εκροή προς τους πελάτες.</p>

Παρατηρούμε εδώ πως το τραπεζικό σύστημα πλέον έχει την λανθάνουσα εξουσία να μπορεί να καθορίζει αυτό που θέλουμε και πιστεύουμε ακόμα και αν αυτά δεν είναι αντικειμενικά προς το συμφέρον μας. Όπως ακριβώς μια κακή συνήθειας π.χ, το κάπνισμα.

Αυτές οι παθολογικές τοξικότητες είναι επίσης μεταφορικά μιλώντας όπως καρκινικοί όγκοι στο σώμα της κοινωνικής οικονομίας και το έχουμε διαπιστώσει πλέον μετά την τρέχουσα δανειακή κρίση τα κεφάλαια κόντρολς , τους πλειστηριασμούς κλπ.

§3. Η ΘΕΡΑΠΕΙΑ ΤΩΝ 5 ΤΟΞΙΚΩΝ ΤΡΑΠΕΖΙΚΩΝ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΩΝ ΜΕ ΝΕΟΥΣ ΑΝΑΔΥΟΜΕΝΟΥΣ ΘΕΣΜΟΥΣ ΨΗΦΙΑΚΩΝ ΧΡΗΜΑΤΩΝ ΚΑΙ ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗΣ ΟΙΚΟΝΟΜΙΑΣ ΣΤΟ ΙΝΤΕΡΝΕΤ.

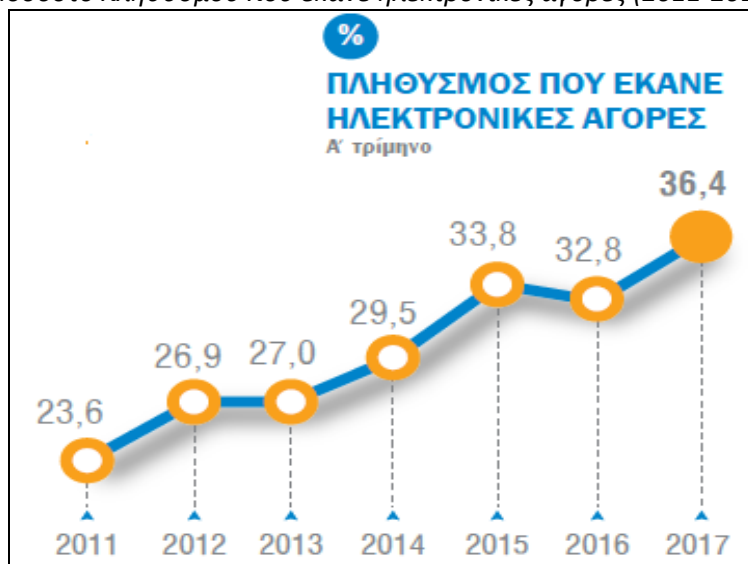
§3.1 Τα ψηφιακά νομίσματα

Τον Οκτώβριο του 2017 η η διευθύντρια του Διεθνούς Νομισματικού ταμείου IMF , ομολόγησε πως το μέλλον της πλανητικής παγκοσμιοποίησης του χρήματος είναι τα κρυπτονομίσματα όπως π.χ, ο Bitcoin. Νομισματικά συστήματα με ψηφιακά κρυπτο-νομίσματα όπως το Bitcoin, δεν πάσχουν από τις 5 παθολογικές τοξικές λειτουργίες των τραπεζικών νομισμάτων. Δηλαδή

- 1) Δεν εκδίδονται μονοπωλιακά από μια κεντρική τράπεζα, όποτε δεν πασχουν απο την παξικοπηματικότητα.**
- 2) Από την στιγμή της έκδοσης τους (π.χ. mining στο Bitcoin) η πρόσφορα τους για να συναντήσει την ζήτηση δεν πρέπει υποχρεωτικά να περάσει από την «πύλη» του δανεισμού, δηλ δεν πάσχουν από την «δανειο-αναγκαστικότητα»**
- 3) Καθώς θεωρητικά καθένας μπορεί αν εκδώσει με mining κρυπτο-νομισμα , δεν πάσχουν από την καταχρηστική μονοπωλιακή ιδιοποίηση της έκδοσης τους.**
- 4) Εφόσον δεν παρέχονται στην κοινωνία αποκλειστικά από τράπεζες, δεν πάσχουν από τον αερο-δανεισμό.**
- 5) Εφόσον δεν μεσολαβούν μονοπωλιακά τράπεζες από την έκδοση τους μέχρι την ζήτηση τους στην κοινωνία, δεν πάσχουν από τον χρηματο-εκδοτικό δανειακό μεσαζοντισμό.**
- 6) Άλλα πλεονεκτήματα τους είναι πως είναι πιο γρήγορα στην μεταφορά χρήματος και εμβασμάτων στο ιντερνέτ και στις συναλλαγές αφού δεν χρειάζεται να μεσολαβεί μια τράπεζα με τις 1-2 μέρες valeur.**

Φυσικά τα ψηφιακά κρυπτο-νομίσματα δεν είναι οι μόνες μορφές ψηφιακού χρήματος που δεν πάσχει από τις 5 παθολογικά τοξικές λειτουργίες που περιγράψαμε. Ίσως το μεγαλύτερο όφελος της ανθρωπότητας προς το παρόν από την διάδοση των ψηφιακών κρυπτονομισμάτων όπως το Bitcoin είναι πως άρχισαν να αφυπνίζουν τον μέσο άνθρωπο για τις παραπάνω 5 τοξικές λειτουργίες των τραπεζικών νομισμάτων που αυτά δεν πάσχουν από αυτές. Στο παρακάτω διάγραμμα βλέπουμε την αύξηση των συναλλαγών με το ηλεκτρονικό νόμισμα αν και ακόμα κυρίως με τα τραπεζικά νομίσματα μάλλον παρά με κρυπτο-νομίσματα .

Ποσοστό πληθυσμού που έκανε ηλεκτρονικές αγορές (2011-2017)



Πηγή: ΕΛΣΤΑΤ

[20] <http://www.statistics.gr/el/infographic-ecommerce-2017>, Χρήση ηλεκτρονικού εμπορίου

[21] <https://en.wikipedia.org/wiki/Cryptocurrency>

§3.2 Το crowdfunding , micro-investments,

Δεν είναι όμως μόνο τα ψηφιακά κρυπτο-νομίσματα οι υγιείς νέες εξελίξεις και θεραπεύουν αυτές τις 5 παθολογικές τοξικότητες του χρηματοπιστωτικού και χρηματο-οικονομικού συστήματος . Και τα κλασικά χρηματιστήρια με τον «τζόγο» τους αντικαθίστανται με λιανικά ιντερνετικά χρηματιστήρια μικρο-επιχειρήσεων χωρίς “τζόγο”, αφού τα μερίδια αγοράζονται και πωλούνταν στην ίδια ονομαστική αξία και το μόνο που περιμένει να κερδίσει κάποιος είναι μερίδια στα κέρδη από την πραγματική επιχειρηματικότητα. Αυτό ξεκίνησε με ηλεκτρονικούς εράνους για συλλογή κεφαλαίων crowdfunding αλλά τώρα επιτρέπεται και με συμμετοχή στα κέρδη ως μικρο-επένδυση. Με άλλα λόγια η ζήτηση χρήματος με την μορφή επενδύσεων από τις μικρο-επιχειρήσεις και που οι τράπεζες είτε η κεντρική είτε οι εμπορικές δεν καλύπτουν ενώ επιβάλουν δανειο-αναγκαστικότητα , αρχίζει τώρα να καλύπτεται μέσω του ιντερνέτ. (βλέπε [22] <https://en.wikipedia.org/wiki/Crowdfunding> [23] <https://en.wikipedia.org/wiki/Microfinance>)

§3.3 Micro-finance, ηλεκτρονικοί μεσίτες δανεισμού.

Ακόμα η λειτουργία που ο κόσμος νομίζει εσφαλμένα πως κύρια κάνουν οι τράπεζες δηλ η συλλογή του πλεονάζοντος χρήματος των νοικοκυριών και η κατεύθυνση του στις επιχειρήσεις που θέλουν να δανειστούν, το εξυπηρετεί τώρα το micro-finance (βλέπε [24] https://www.ted.com/talks/jessica_jackley_poverty_money_and_love). Το κάνουν όμως χωρίς τις 5 παθολογικές τοξικές λειτουργίες των τραπεζών καθώς δεν περνάν στην δική τους κυριότητα το προσφερόμενο χρήμα για δανεισμό, άλλα λειτουργούν μάλλον όπως οι μεσίτες των ακινήτων και κερδίζουν μόνο μια μικρή προμήθεια. Φυσικά τέτοια συστήματα δεν δημιουργούν λογιστικό χρήμα M1, M2, M3, όπως οι τράπεζες και έτσι δεν πάσχουν από τον αερο-δανεισμό. Ούτε δημιουργούν περιοδικά δανειακές κρίσεις και μεγάλα ποσοστά κόκκινων δανείων αφού δεν πάσχουν επίσης από την δανειο-αναγκαστικότητα.

Δεν θα επεκταθούμε σε αυτές τις υγιείς και ενδιαφέρουσες εξελίξεις της ηλεκτρονικής οικονομίας καθώς είναι ακόμα ενωρίς για να επικρατήσουν σε μεγάλα ποσοστά στην κοινωνία, άλλα μας αρκεί να επισημάνουμε πως θεραπείες για τις 5 τοξικότητες που αναφέραμε ήδη κυκλοφορούν και αναπτύσσονται όλο και περισσότερο. **Αυτό φυσικά και πάλι αποδεικνύει πως οι 5 τοξικότητες του τραπεζικού συστήματος δεν είναι αναγκαίο κακό άλλα μάλλον κακές κεκτημένες χρηματο-οικονομικές συνήθειες στην οικονομία (όπως π.χ. το κάπνισμα και οι καπνοβιομηχανίες, μεταφορικά μιλώντας).**

§4. ΟΙ ΕΛΛΗΝΙΚΕΣ ΕΜΠΟΡΙΚΕΣ ΤΡΑΠΕΖΕΣ ΚΑΙ ΤΑ ΚΟΚΚΙΝΑ, ΜΗ ΕΞΥΠΗΡΕΤΟΥΜΕΝΑ ΔΑΝΕΙΑ. ΠΟΙΟΙ ΕΧΟΥΝ ΠΕΡΙΣΣΟΤΕΡΟ ΔΙΚΙΟ?

Σε πρόσφατη συζήτηση με μέλη και υψηλά στελέχη δικαστές του Αρείου Πάγου, τέθηκε το θέμα αν οι δικηγορική υπεράσπιση των δανειοληπτών των μη εξυπηρετούμενων δανείων, θα έπρεπε να βασίζεται αποκλειστικά, στην συγκεκριμένη περίπτωση, συμβάσεις και ποσά, η αν θα έπρεπε περιγράφεται η μεγαλύτερη εικόνα της οικονομίας και του κλάδου. Η απάντηση των δικαστών ήταν πως για να βοηθηθεί ο δικαστής να αποδώσει ουσιαστική δικαιοσύνη θα πρέπει να υποδεικνύεται η γενική και μεγαλύτερη εικόνα πρώτα.

Αυτό συνάδει με το πνεύμα αυτού το άρθρου, όπου αποδεικνύεται ένας αριθμός από τοξικές λειτουργίες των τραπεζών, υπεύθυνες συν τοις άλλοις και για τα μη εξυπηρετούμενα δάνεια.

Σε αυτή την παράγραφο αναλύουμε το θέμα του ουσιαστικού μάλλον παρά τυπικού δικαίου, στην διένεξη των εμπορικών τραπεζών με τους κόκκινους δανειολήπτες. **Το θέμα τα απόδοσης ουσιαστικής εποικοδομητικής δικαιοσύνης και όχι μυωπικής αποδομητικής είναι ένα ιερό θέμα.**

4.1) ΔΙΠΛΟ-ΤΡΙΠΛΟ-ΑΠΟΖΗΜΙΩΣΗ Όπως αναφέραμε στην εισαγωγή και πρώτη παράγραφο, η εξάσκηση εποικοδομητικής μάλλον παρά αποδημητικής δικαιοσύνης, βασίζεται στην **βούληση** και διάκριση των νομοθετών και δικαστών, να εφαρμόσουν αποφάσεις μέσα στο πνεύμα των νομοθετών και της συλλογικής βούλησης που **συμβάλουν στο καλό και τις καλές αρχές και αξίες όχι μόνο των ατόμων αλλά και στο κοινό κοινωνικό καλό και την ευημερία της συνολικής οικονομίας.** Αυτό το αποκαλέσαμε **εποικοδομητική δικαιοσύνη** σε αντιδιαστολή με την **αποδομητική δικαιοσύνη** που μυωπικά κοιτά μόνο ατομικές περιπτώσεις και το γράμμα του νόμου αγνοώντας το συνολικό καλό. Για αυτό η εποικοδομητική δικαιοσύνη είναι και δημοκρατική (θυμίσαμε μάλιστα πως εξασκείτο αμεσο-δημοκρατικά και με κλήρωση στην αρχαία Αθήνα με 600 λαϊκούς δικαστές, σε αντιδιαστολή με μια ολιγαρχική αποδημητική δικαιοσύνη που πολλαπλασιάζει τα προνόμια μιας οικονομικής ολιγαρχίας εις βάρος του συνολικού καλού της πλειοψηφίας.

Ας αναφέρουμε όμως μερικά σημαντικά γεγονότα. Μέχρι το 2012 με τα παρακάτω ΦΕΚ του Ελληνικού κράτους έχουν πάρει πάνω από το 50% των χρημάτων των μνημονιακών δανείων συγκεκριμένα 203 δις ευρώ. **Το ποσό αυτό αποζημιώνει πολλαπλάσια της συστημικές τράπεζες ακόμα και αν όλα τα μη εξυπηρετούμενα δάνεια τώρα η στο μέλλον διαγράφουν με σεισάχθεια.** Από τους ισολογισμούς των συστημικών ή μη τραπεζών στους αντίστοιχους ιστοτόπους τους, βλέπουμε το συνολικό ενεργητικό τους που σε κάθε μία είναι πάνω από 10 φορές μεγαλύτερο από τα ίδια κεφάλαια τους. **Δηλ πήραν πάνω από 8-9 φορές τα ίδια κεφάλαια τους.** Υπόψη βέβαια όπως αναφέραμε και σε προηγμένη παράγραφο πως οι τράπεζες νομικά μπορούν να διατηρούν λογαριασμούς που δεν εμφανίζονται στους ισολογισμούς!

Στοιχεία Ενεργητικού εμπορικών τραπεζών 2014-2017, ποσά σε εκατ. ευρώ

Έτος	Πειραιώς	Εθνική	Alpha	Eurobank	Attica
2017	64.491	58.425	55.855	51.448	3.564
2016	78.533	68.268	60.403	57.882	3.619
2015	83.002	77.131	64.993	64.195	3.674
2014	84.603	81.946	67.635	67.494	3.962

Πηγή: Ελληνική Ένωση Τραπεζών

[28] <https://www.hba.gr/Statistics/List?type=GreeceBrief>, τα στοιχεία αναφέρονται στα στοιχεία ισολογισμών των τραπεζών με καταληπτική ημερομηνία τις 31/12 κάθε έτους.

Με τον νόμο 3723 φεκ 250 2/12/2008 επι Κ. Καραμανλή δόθηκαν στις τράπεζες 23 δις (ουσιαστικά για χορήγηση στεγαστικών δανείων και κεφαλαίων κίνησης σε μικρομεσαίες επιχειρήσεις)

κατόπιν επι Γ. Παπανδρέου

2) Ν. 3845 ΦΕΚ 65 6/05/2010 δόθηκαν 15 δις

3) Ν. 3864 ΦΕΚ 119 21/06/2010 δόθηκαν 10 δις

4) Ν. 3872 ΦΕΚ 148 3/09/2010 δόθηκαν 25 δις

5) Ν. 3965 ΦΕΚ 113 18/05/2011 δόθηκαν 30 δις

6) Π. Νομ. Περ. ΦΕΚ 203 14/09/2011 30 δις

7) Ν. 4031 ΦΕΚ 256 09/12/2011 δόθηκαν 30 δις

8) 19/04/2012 με κλειστή Βουλή δόθηκαν ακόμα 40 δις ΦΕΚ ΑΡ. φ. 94

ΣΥΝΟΛΙΚΑ 203 ΔΙΣ !!!!!

Τα ποσά αυτά και το μέγεθος τους σε σχέση με τα συνολικά ποσά των μνημονίων τα έχει παραδεχθεί σε δημόσιες ομιλίες του και ο σημερινός (2018) πρωθυπουργός κ. Τσίπρας, και σε ομιλία του στην Ευρωπαϊκή Βουλή το 2015.

Πέρα από αυτό στην Τραπεζική Ασφαλιστική (Bankassurance) τα περισσότερα δάνεια είναι ασφαλισμένα, για το ενδεχόμενο μη πληρωμής των δόσεων.

Ας μην ξεχνάμε πως οι συστημικές τράπεζες είναι αρχικά ιδιοκτησία ιδιωτών. Αν π.χ. ένας οδηγός Α σε σύγκρουση έκανε μια μεγάλη ζημία στο αυτοκίνητο ενός δεύτερου οδηγού Β

και π.χ. ο δήμος αποζημιώνει τον Β με ένα ποσό σχεδόν διπλάσιο της ζημίας από τον Α , ένα δικαστήριο και ένας δικαστής θα δεχόταν να αποζημιώσει ο Α το Β ξανά?

Εδώ λοιπόν αντιλαμβανόμαστε ένα πρώτο μεγάλο και ουσιαστικό δίκαιο της κοινωνίας και δανειοληπτών μη εξυπηρετούμενων δανείων έναντι των εμπορικών τραπεζών.

4.2) ΤΟ ΤΡΑΠΕΖΙΚΟ-ΝΟΜΙΣΜΑΤΙΚΟ ΣΥΣΤΗΜΑ ΕΧΕΙ ΜΟΛΥΝΕΙ ΤΗΝ ΟΙΚΟΝΟΜΙΑ ΣΕ ΟΛΑ ΤΑ ΕΠΙΠΕΔΑ ΜΕ ΥΠΕΡΒΑΛΛΟΝΤΑ ΔΑΝΕΙΣΜΟ (ΑΠΟ ΑΥΤΟΝ ΚΕΡΔΙΖΕΙ ΑΥΤΟΣ Ο ΚΛΑΔΟΣ) , ΚΑΙ ΚΟΚΚΙΝΑ ΔΑΝΕΙΑ ΜΕ ΤΗΝ ΣΤΑΤΙΣΤΙΚΗ-ΜΑΚΡΟΟΙΚΟΝΟΜΙΚΗ ΤΟΞΙΚΗ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑ ΤΗΣ ΔΑΝΕΙΟ-ΑΝΑΓΚΑΣΤΙΚΟΤΗΤΑΣ.

Καθώς αναλύσαμε στην παράγραφο 2 και αποδείξαμε με διαγράμματα ροής την μακροοικονομική δανειο-αναγκαστικότητα, είναι φανερό πως μακροοικονομικά είναι το νομισματικό-τραπεζικό σύστημα που μολύνει την οικονομία σε όλα τα επίπεδα με υπερβάλλοντα δανεισμό (αφού αυτός ο κλάδος από αυτό κερδίζει) και κανονικά όπως βάζουν οι νόμοι πρόστιμο στις βιομηχανίες που μολύνουν την φύση η και την ατμόσφαιρα με τοξικά απόβλητα έτσι θα έπρεπε να βάζουν πρόστιμα και στις τράπεζες. Ενώ σε ατομικό επίπεδο ένας δανειολήπτης φαίνεται πως θα μπορούσε και να μην δανειστεί, στο συνολικό επίπεδο λόγω της τοξικής λειτουργίας της δανειο-αναγκαστικότητας που αποδείξαμε , η πρόσφορα του χρήματος από την μέρα της έκδοσης τους από την κεντρική τράπεζα μέχρι να συναντήσει την ζήτηση χρήματος για ανάπτυξη και παραγωγικότητα είναι αναγκαστικό να περάσει από την «πύλη» του δανεισμού. Το να καταδικάζονται οι κόκκινοι δανειολήπτες για αυτό είναι σαν να τιμωρεί ένα δικαστήριο ένα αγρόκτημα επειδή μολύνθηκε από μια βιομηχανία με τοξικά απόβλητα (ας πρόσεχε) αντί να βάζει πρόστιμο στην βιομηχανία!

Η **αύξηση των αυτοκτονιών** μέσα στην οικονομική κρίση λόγω αδυναμίας αποπληρωμής δανείων έχει επανειλημμένα περιγραφτεί από τον ξένο και Ελληνικό τύπο. Τρεις χιλιάδες αυτοκτονίες ήδη μέχρι το 2016 από την έναρξη της κρίσης. Οι εμπορικές τράπεζες είναι έμμεσα και σε σημαντικό ποσοστό ηθικοί αυτουργοί αυτών των αυτοκτονιών. Θα ήθελε άραγε ένας δικαστής με την διάκριση της ψυχικής συνείδησης που απαιτεί το ιερόν της απόδοσης ουσιαστικής εποικοδομητικής δικαιοσύνης να το αγνοήσει αυτό και να υποστηρίξει την τοξική αυτή μόλυνση του τραπεζικού συστήματος στην κοινωνία ακόμα και αν είναι σχετικά λίγο αντιληπτή?

Αυτό είναι το δεύτερο μεγάλο δίκαιο της κοινωνίας (του κράτους) και των κόκκινων δανειοληπτών έναντι των τραπεζών.

4.3) ΟΙ ΑΙΤΙΕΣ, ΜΟΛΥΝΣΗ , ΣΥΝΕΠΕΙΕΣ , ΗΘΙΚΗ ΚΑΙ ΔΙΚΑΙΟ ΤΗΣ ΜΙΚΡΟ-ΚΛΙΜΑΚΑΣ (ΝΟΙΚΟΚΥΡΙΑ), ΜΕΣΑΙΑΣ ΚΛΙΜΑΚΑΣ (ΕΠΙΧΕΙΡΗΣΕΙΣ) ΚΑΙ ΜΕΓΑΛΗΣ ΚΛΙΜΑΚΑΣ ΔΗΜΟΣΙΩΝ ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΩΝ ΕΙΝΑΙ ΑΝΤΙΣΤΟΙΧΑ ΚΑΙ ΟΥΣΙΑΣΤΙΚΑ ΑΝΑΛΟΓΑ.

Όπως είπαμε όταν κοιτάμε μυωπικά κάθε περίπτωση κόκκινου δανειολήπτη απέναντι στις απαιτήσεις των εμπορικών τραπεζών πρακτικά είναι αόρατο το ουσιαστικό δίκαιο των δανειοληπτών. **Μόνο αν το αντιληφτούμε μακροοικονομικά το μέγεθος του δίκιου του συνόλου των δανειοληπτών και της κοινωνίας γίνεται ορατό.** Δύσκολα ένας δικαστής θα μπορεί να βγάλει ουσιαστικά (όχι τυπικά) ως 100% άδικο και να καταδικάσει ένα κόκκινο δανειολήπτη χωρίς ταυτόχρονα να βγάλει 100% ενοχη όλη την Ελλάδα με τους μνημονιακούς δανεισμούς της, δηλ ένοχους όλους τους πολίτες της Ελλάδας άρα και τον εαυτό του. .

Περιγράφουμε παρακάτω με ένα πίνακα της ουσιαστική αντιστοιχία και ταυτοσημία των φαινομένων δανεισμού διαφορικών κλιμάκων της οικονομίας, παρά της διαφορές στις λεπτομέρειες τους.

ΠΙΝΑΚΑΣ 3

Νοικοκυριά/Μικρομεσαίες Επιχειρήσεις.	Δημοσιονομικά της Ελλάδος
<p>1) Μολύνονται με επικίνδυνο δανεισμό, από την δανειοαναγκαστικότητα στο σύνολο τους από το τραπεζικό σύστημα των εμπορικών τραπεζών. Δεν έχουν δόλο.</p>	<p>2) Μολύνεται με επικίνδυνο δανεισμό, από την δανειοαναγκαστικότητα στο σύνολο τους από το τραπεζικό σύστημα των εμπορικών τραπεζών του νομισματικού συτηματος και κεντρικής τράπεζας (είτε της τοπικής είτε του ευρώ). Δεν έχει δόλο.</p>
<p>3) Καταρρέουν, χρεοκοπούν και γίνονται μη εξυπηρετούμενα κόκκινα δάνεια. Αλλά πριν από αυτό έχουν παγιδευτεί σε μεγαλύτερο δανεισμό για να πληρώσουν τον προηγμένο δανεισμό και δανεισμό που δεν μπορεί πλέον να αποπληρωθεί. Δεν υπάρχει πραγματικά δόλος</p>	<p>4) Καταρρέει (2009), ουσιαστικά χρεοκόπει και έχει παγιδευτεί σε μεγαλύτερο μνημονιακό δανεισμό (2009-2017) για να πληρώσει τον προηγμένο δανεισμό και δανεισμό που δεν μπορεί πλέον να αποπληρωθεί, όταν θα λήξη η περίοδος χάριτος. Δεν υπάρχει δόλος από την πλευρά της Ελλάδας.</p>
<p>4) Τα σειςάχθεια η το μέγιστο επιτρεπτό κούρεμα είναι το ουσιαστικό εποικοδομητικό δίκαιο. Η διατήρηση της πρώτης κατοικίας είναι κοινωνική ανθρωπιστική και ηθική δε-</p>	<p>5) Τα σειςάχθεια η το μέγιστο επιτρεπτό κούρεμα είναι η το ουσιαστικό εποικοδομητικό δίκαιο. Η διατήρηση του στρατηγικού πάγιου πλούτου της Ελλάδας κοινωνική εθνική και</p>

<p>οντολογία. Αλλιώς εξασκείται μορφή χρηματοοικονομικής τυραννίας (επαχθές χρέος)</p>	<p>ηθική δεοντολογία.. Αλλιώς εξασκείται μορφή χρηματοοικονομικής τυραννίας (επαχθές χρέος) , έμμεσα αλλά όχι άμεσα από την κεντρική τράπεζα του ευρώ σε μικρή αδύναμη χώρα της ευρωζώνης.</p>
<p>6) Οι αιτίες, μόλυνση , συνέπειες , ηθική και δίκαιο της μικρο-κλίμακας (νοικοκυριά) , μεσαίας κλίμακας(επιχειρήσεις) και μεγάλης κλίμακας δημόσιων οικονομικών είναι αντίστοιχα και ουσιαστικά ανάλογα.</p>	<p>7) Οι αιτίες, μόλυνση , συνέπειες , ηθική και δίκαιο της μικρο-κλίμακας (νοικοκυριά) , μεσαίας κλίμακας(επιχειρήσεις) και μεγάλης κλίμακας δημόσιων οικονομικών είναι αντίστοιχα και ουσιαστικά ανάλογα</p>

Αυτά είναι το τρίτο σημαντικό δίκαιο της κοινωνίας (του κράτους) και των κόκκινων δανειοληπτών έναντι των τραπεζών.

4.4) Οι τοξικές λειτουργίες των τραπεζών του χρηματο-εκδοτικού μεσαζοντισμού και αερο-δανεισμού, οδηγούν στο να έχουν δανείσει πολλές ταυτόχρονα φορές το ίδιο χαρτονομίσμα οι τράπεζες στους δανειολήπτες (δηλ στην ουσία «αερα») και μάλιστα χαρτονομίσμα εκδοθέν από την κεντρική τράπεζα που κανονικά θα έπρεπε με πραγματικά κοινωνικά δίκαιες νομισματικές συμφωνίες να είχαν πρόσβαση ήδη χωρίς δανεισμό σε αυτό και με επιδότηση η επένδυση οι δανειολήπτες.

Αυτό το ουσιαστικό δίκιο τους, στην συντριπτική τους πλειοψηφία οι δανειολήπτες δεν το ξέρουν όχι μόνο όταν δανείζονταν , αλλά ούτε και τώρα που έχει ξεσπάσει η κρίση και πολλά έρχονται στην επιφάνεια, από τις τοξικές λειτουργίες των τραπεζών. Το άδικο αυτό για να διορθωθεί πρέπει να αλλάξει το νομισματικό σύστημα, η συμφωνία του Μάαστριχ, αλλά και οι κανόνες λειτουργίας των εμπορικών τραπεζών της ευρωζώνης όπως ο κανόνας των κλασματικών αποθεμάτων η **κανόνας ρευστών διαθεσίμων**. Αν και οι γραπτές συμφωνίες δίνουν δικαίωμα στις τράπεζες να το εξασκούν, κοινή λογική και η συνολική αντίληψη του οικονομικού συστήματος το υποδεικνύει. Αυτό είναι το δίκιο των δανειοληπτών το λιγότερο κατανοητό, όχι μόνο από τους δικηγόρους αμφοτέρων των πλευρών και από τους δικαστές αλλά και από τους ίδιους τους δανειολήπτες. Σε συνδυασμό με τα άλλα 4 σημεία δικαίω των δανειοληπτών σκιαγραφούν μια συνολική εικόνα , εκπληκτικού παρασιτισμού και υπε-

ξαίρεσης των πραγματικών δικαιωμάτων των νοικοκυριών και των άλλων μονάδων της οικονομίας.

Όπως γράψαμε στις προηγούμενες παραγράφους, όταν η κεντρική τράπεζα, εκδίδει νέο χρήμα, είτε ως χαρτονόμισμα είτε ως λογιστικό χρήμα (M1, M2, M3) το καταγράφει στο ενεργητικό, όταν τα δανείζει σε άλλη τράπεζα (η αγοράζει ομόλογα που επίσης σημαίνει πως το δανείζει) και επίσης το καταγράφει και στο παθητικό ότι **το χρωστά** («στον κομιστή του χαρτονομίσματος»). Καθώς όμως ο κομιστής του χαρτονομίσματος είναι πάλι ο δανειζόμενος, σημαίνει πως δεν της το χρεωστώνε όταν το δανείζει η ότι το χρωστά σε όλους τους ανθρώπους καθώς η αξία του χρήματος έχει αντίκρισμα την άυλη παραγωγική ικανότητα των ανθρώπων. Αυτό λοιπόν σε συνδυασμό με τα προηγούμενα ποσοστά που κυμαίνονται στα 60%-70%, σημαίνει πως το 60%-70% των χρημάτων που δανείζει μια τέτοια εμπορική τράπεζα, ήδη κανονικά και σύμφωνα με την τραπεζική λογιστική της κεντρικής τράπεζας ανήκει στα νοικοκυριά που δανείζοντα. Εδώ λοιπόν βλέπουμε ακόμα μια φορά πόσο παθολογικά τοξική είναι αυτή η λειτουργία των εμπορικών τραπεζών και το αντίστοιχο δίκιο των δανειοληπτών που όμως είναι αόρατο αν κάποιος δεν κοιτάξει την συνολική λογιστική λειτουργία του νομισματικού συστήματος.

4.5) Οι τράπεζες πωλούν πολλά μη εξυπηρετούμενα δάνεια για πολύ μικρό ποσοστό (π.χ. 3%) της τρέχουσας αξίας τους σε εισπρακτικές εταιρίες η εταιρίες funds, που επιδιώκουν να αποκομίσουν 5 η 10 φορές μεγαλύτερο κέρδος με κατασχέσεις ακόμα και πρώτης κατοικίας.

Είναι ευρέως γνωστό με πάμπολλες δημοσιεύσεις στον τύπο, πως όντως οι τράπεζες πωλούν πολλά μη εξυπηρετούμενα δάνεια για πολύ μικρό ποσοστό (π.χ. 3%) της τρέχουσας αξίας τους σε εισπρακτικές εταιρίες η εταιρίες funds, που επιδιώκουν να αποκομίσουν 5 η 10 φορές μεγαλύτερο κέρδος με κατασχέσεις ακόμα και πρώτης κατοικίας χωρίς να τους ενδιαφέρει η ηθική βλάβη στα νοικοκυριά και η παραγωγική αναπτυξιακά βλάβη συνολικά στην οικονομία..

Δηλ όχι μόνο οι τράπεζες με τις τοξικές λειτουργίες τους μολύνουν με υπερβάλλοντα δανεισμό της οικονομία, αλλά ενώ είναι διατεθειμένες να εισπράξουν ένα πολύ μικρό ποσοστό της απαιτούμενης αξίας του δανείου, **δεν το δίνουν στον δανειολήπτες η σε συλλογικά τους όργανα**, αλλά το δίνουν σε άλλες κερδοσκοπικές εταιρίες, Αυτό βέβαια αναιρεί το επιχείρημα των τραπεζών πως αν δεν εισπράξουν τα κόκκινα δάνεια θα καταστραφούν, καθώς υπολογίζουν πως με ένα πολύ μικρό ποσοστό είσπραξης από αυτά θα συνεχίσουν να αναπτύσσονται. Ταυτόχρονα όμως έτσι χάνουν και την ηθικής τους οι τράπεζες, έναντι της κοινωνίας και των δανειοληπτών. Πόσοι δικαστές άραγε θα θελαν να υποστηρίξουν μαζικά τις τράπεζες και τις εισπρακτικές εταιρίες και εταιρίες funds αν θα θελαν να αποδώσουν ουσιαστική εποικοδομητική δικαιοσύνη?

Πολλοί δικηγόροι τραπεζών κατηγορούν τους κόκκινους δανειολήπτες για δόλο. Όμως όπως αναφέραμε, σε μεγάλη συνολική κλίμακα δεν υπάρχει συνολικά τέτοιος δόλος από τους δανειολήπτες.

Αντίθετα είναι παροιμιώδης ο δόλος στις περιπτώσεις που οι εμπορικές τράπεζες ζητούσαν να συνδέσουν οι δανειολήπτες τα στεγαστικά τους με το ελβετικό φράγκο καθώς είναι πιο ισχυρό νόμισμα από το ευρώ και θα ήταν ασφαλέστερο! Μάλιστα εύρισκαν κάποιες

εβδομάδες που τύχαινε να πέφτει το Ελβετικό φράγκο σε σχέση με το ευρώ και υπολόγιζαν στους δανειολήπτες πως «ιδου θα πληρώνετε τώρα λιγότερα αν ήταν συνδεδεμένο με το ελβετικό φράγκο». Όμως επειδή πράγματι το Ελβετικό φράγκο είναι ισχυρότερο νόμισμα από το ευρώ, αργά η γρήγορα, λιγότερο η περισσότερο θα ανέβαινε σε σχέση με το ευρώ και ο δανειολήπτης θα πλήρωνε περισσότερο και η τράπεζα θα κέρδιζε περισσότερο. Δεν είναι απαραίτητο να προβλεπόταν τότε θα γινόταν απότομη άνοδος του ελβετικού φράγκου η πόσο θα ήταν αυτή η άνοδος όπως υποστήριζαν οι δικηγόροι των τραπεζών αυτών. Δεδομένου πως το ελβετικό φράγκο ιστορικά αποδεικνύεται ισχυρότερο, με στατιστική-μαθηματική βεβαιότητα κάποια μέρα σε κάποιο ύψος αυτό συσσωρευτικά θα ήταν έτσι. Άλλωστε αυτός ήταν ο λόγος που η τράπεζα το πρότεινε. Αν ήταν να πληρώνει ο δανειολήπτης λιγότερα την τράπεζα δεν θα την συνέφερε αυτό και δεν θα το πρότεινε.

Είναι φανερό πως αν ήμασταν στην αρχαία Αθήνα και δικάζονταν οι Εμπορικές τράπεζες από ένα δικαστήριο (Ηλιαία) από 600 κληρωτούς δικαστές την ίδια μέρα όπως τότε, οι τράπεζες θα καταδικάζονταν από την αμεσο-δημοκρατική εποικοδομητική δικαιοσύνη!

Συνοψίζουμε σε ένα πίνακα τις κυρίαρχες αντιλήψεις-πεποιθησεις περί δικαίου που έχουν πρακτικά την δύναμη οι τράπεζες να επιβάλουν από συμφέρον στα ανώτερε κοινωνικά στρώματα με την πραγματικότητα δίπλα, με βάση γεγονότα αρχές και αξίες κοινωνικού δικαίου.

ΠΙΝΑΚΑΣ 4

ΚΥΡΙΑΡΧΕΣ ΑΝΤΙΛΗΨΕΙΣ ΓΙΑ ΤΟ ΠΟΙΟΣ ΕΧΕΙ ΔΙΚΑΙΟ (ΜΥΩΠΙΚΟ ΓΡΑΜΜΑ ΤΟΥ ΝΟΜΟΥ)	Η ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΟΤΗΤΑ ΤΟΥ ΟΥΣΙΑΣΤΙΚΟΥ ΚΟΙΝΩΝΙΚΟΥ ΔΙΚΑΙΟΥ.(Η ΜΑΚΡΟΣΚΟΠΙΚΗ ΕΙΚΟΝΑ ΚΑΙ ΤΟ ΠΝΕΥΜΑ ΤΟΥ ΝΟΜΟΥ)
<p>1) Το δίκαιο σε μια διένεξη ανάμεσα σε μια τράπεζα και ένα δανειολήπτη, πρέπει να το βλέπουμε εστιάζοντας μόνο στα συγκεκριμένα προϊόντα το συγκεκριμένο άτομο και τις συγκεκριμένες συμβάσεις.</p>	<p>2) Το δίκαιο σε μια διένεξη ανάμεσα σε μια τράπεζα και ένα δανειολήπτη, πρέπει να το βλέπουμε εστιάζοντας στην μακροσκοπική-συλλογική εικόνα όπου το τραπεζικό σύστημα με στατιστική-μαθηματική βεβαιότητα δημιουργεί περιοδικά δανειακές κρίσεις και μεγάλο ποσοστό μη εξυπηρετούμενων δανείων και με τις 5 τοξικές λειτουργίες του δρα επιβλαβώς στο κράτος και την υπόλοιπη οικονομία. Πρέπει επίσης να λαμβάνεται υπόψη πως οι συστημικές τράπεζες έχουν πάρει αποζημίωση πολλαπλάσια των κόκκινων δανείων, με πάνω από το 60% των μνημονιακών</p>

	<p>χρημάτων από το Ελληνικό κράτος.</p>
<p>3) Οι τράπεζες αν δεν κάνουν τις κατασχέσεις θα καταστραφούν</p>	<p>4) Οι τράπεζες έχουν πάρει ήδη μέχρι το 2016 με ΦΕΚ, 210 δις που είναι πάνω από το 60% των μνημονίων , πάνω από το 100% του συνολικού ενεργητικού όλων των συστημικών τραπεζών μαζί πάνω από 10 φορές τα ίδια κεφάλαια τους , και πολλαπλάσια όλων των δανείων εξυπηρετούμενων η μη. Τα περισσότερα δάνεια είναι ασφαλισμένα στη Τραπεζική Ασφαλιστική (Bankassurance). Τα капитал κοντρολς δείχνουν απλώς την έλλειψη σε χαρτονομίσματα και όχι σε λογιστικό χρήμα που είναι συνέπεια της τοξικής λειτουργίας του αερο-δανεισμού. Αν οι τράπεζες συλλογικά κερδίσουν τις κατασχέσεις, καθώς συνεχίζουν να ζητούν και ποσά πέρα από τις κατασχέσεις θα οδηγήσει όλους αυτούς τους κόκκινους δανειολήπτες να αποφεύγουν καταθέσεις για τα μην τους πάρουν τα λιγοστά χρήματα επιβίωσης οι τράπεζες με αποτέλεσμα τα капитал κοντρολς να αργήσουν περισσότερο να σταματήσουν.</p>
<p>5) Μόνο οι δανειολήπτες των μη εξυπηρετούμενων δανείων παραβιάζουν νόμους και συμβάσεις οι τράπεζες είναι άψογες</p>	<p>6) Ήδη με τα капитал κοντρολς οι τράπεζες παραβίασαν εκατομμύρια από τις αρχικές συμβάσεις ανοίγματος καταθετικών λογαριασμών όπου κάθε καταθέτης μπορούσε να πάρει τα χρήματα του όποτε ήθελε . Το ότι το κράτος το επέτρεψε είναι μόνο δευτερο-</p>

	<p>γενές και τους γίνεται ανεκτικά μεροληπτική χάρη αντί να τις κλείσουν όπως στην Ισλανδία. Επίσης παραβιάζουν τον νόμο Ν.3869/10 για όσα δάνεια αιτήθηκαν, η τελική έκβαση εκκρεμεί, ενώ οι τράπεζες συνεχίζουν να αυξάνουν τα ζητούμενα και μετά την αίτηση. Επίσης τόσο η κεντρική όσο και οι μεγάλες εμπορικές τράπεζες παραβιάζουν πλέον μετά το Bretton Woods το 1971 και στην τρέχουσα κρίση το άρθρο 102.6 του Ελληνικού συντάγματος όπως είδαμε στην προηγούμενη παράγραφο.</p>
<p>7) Μαζικές Δικαστικές αποφάσεις εις βάρος των κόκκινων δανειοληπτών και εις όφελος των τραπεζών βοηθούν συνολικά την οικονομία, Οι τράπεζες είναι πιο σημαντικές από τα νοικοκυριά και τον υπόλοιπο ιδιωτικό τομέα.</p>	<p>8) Μαζικές Δικαστικές αποφάσεις εις βάρος των κόκκινων δανειοληπτών και εις όφελος των τραπεζών, βλάπτουν την δημόσια και συνολική ιδιωτική οικονομία, μετά τις 5 τοξικές λειτουργίες που αποδείξαμε, αλλά και διότι η εξαθλίωση τόσο μεγάλου ποσοστού νοικοκυριών και μικροεπιχειρήσεων θα βλάψει σοβαρά την παραγωγικότητα και ανάπτυξη ενώ ταυτόχρονα θα αυξήσει τις ανισότητες. Τα νοικοκυριά και οι μικρομεσαίες επιχειρήσεις είναι πιο σημαντικές για την υγιή οικονομία με μικρότερες ανισότητες</p>
<p>9) Οι κόκκινοι δανειολήπτες θα μπορούσαν να μην δανειστούν.</p>	<p>10) Ενώ σε ατομικό επίπεδο αυτό ίσως είναι σωστό, στο συνολικό επίπεδο λόγω της τοξικής λειτουργίας της δανειοαναγκαστικότητας που αποδείξαμε, η πρόσφορα του χρήματος από την μέρα της</p>

	<p>έκδοσης τους από την κεντρική τράπεζα μέχρι να συναντήσει την ζήτηση χρήματος για ανάπτυξη και παραγωγικότητα είναι αναγκαστικό να περάσει από τα την «πύλη» του δανεισμού.</p>
<p>11) Τόσο τα περισσότερα χρέη των κόκκινων δανειοληπτών όσο και τα μνημονιακά χρέη της Ελλάδας μπορούν να αποπληρωθούν</p>	<p>12) Η συντριπτική πλειοψηφία των κόκκινων δανειοληπτών αδυνατεί να πλήρωσει τα χρέη. Η Ελλάδα έχει ακόμα για 5-10 χρόνια περίοδο χάριτος και δεν πληρώνει τα μνημονιακά χρέη. Υπολογισμοί των ειδικών δείχνουν πως η δόση που θα πρέπει να πληρωθεί είναι τόσο μεγάλο ποσοστό του ετήσιου προϋπολογισμού που είναι απαγορευτική αποπληρωμή τους.</p>
<p>13) Η ηθική και το δίκαιο των κόκκινων δανειοληπτών δεν έχει σχέση με την ηθική και το δίκαιο συνολικά της Ελλάδας στον δανεισμό τους με τα μνημόνια.</p>	<p>14) Η ηθική και το δίκαιο των κόκκινων δανειοληπτών είναι θεμελιακά ανάλογη με την ηθική και το δίκαιο της Ελλάδας που είναι υποχρεωμένη να δανειστεί με τα μνημόνια. Συνήθως το ίδιο συνέβαινε και με τις συγκυρίες στους κόκκινους δανειολήπτες που τους συμβούλευαν οι τράπεζες να πάρουν και άλλα δάνεια για να πληρωθούν τα προηγούμενα και να συνεχίζουν να μπορούν να επιβιώσουν. Αν θεωρούμε πως οι κόκκινοι δανειολήπτες είχαν δόλο τότε και η Ελλάδα έχει δόλο στα μνημονιακά δάνεια. Αλλά ούτε τα νοικοκυριά ούτε η Ελλάδα είχαν δόλο.</p>
<p>15) Οι κόκκινοι δανειολήπτες έπρεπε να δανειστούν μόνο με βάση τί θα μπορούσε</p>	<p>16) Όπως τώρα και η Ελλάδα με τα μνημόνια δανείζεται αναγκαστικά σε ύψη που δεν</p>

<p>να πληρώνει το εισόδημα τους</p>	<p>μπορεί να πλήρωση, σε πολύ μεγάλο ποσοστό των κόκκινων δανειοληπτών οι οικονομικές συγκυρίες ήταν όμοιες και το οικονομικό αποτέλεσμα το ίδιο. Η έλλειψη του ελάχιστου εισοδήματος επιβίωσης ως κοινωνική παροχή στο σύνολο του πληθυσμού (όπως π.χ. στην Ελβετία) αναγκάζει τα άτομα να γίνονται υπόδουλα πρακτικά κάθε πηγής χρηματοδότησης. Και ή θα έπρεπε να διαλέξουν την στρατολόγηση στο έγκλημα ή κάρτες από τις τράπεζες.</p>
<p>17) Οι δυο πλευρές είναι ισοδύναμες έχουν και οι δυο και δίκια και άδικα.</p>	<p>18) Η σύγκριση μιας τράπεζας με ένα άτομο είναι δραματικά δυσανάλογη. Επικρατεί μάλλον το δίκαιο του ισχυρού. Του Γολιάθ εναντίον του Δαβίδ.</p>
<p>19) Εν κατακλείδι οι τράπεζες πρέπει δικαστικά να υποστηριχτούν και αδίστακτα να πάρουν ότι μπορούν να πάρουν από τα νοικοκυριά και μικρομεσαίες επιχειρήσεις , μαζί και τις πρώτες κατοικίες των νοικοκυριών</p>	<p>20) Σεισάχθεια , ή μέγιστο επιτρεπτό κούρεμα, είναι η μόνη ουσιαστική και εποικοδομητική εφαρμογή δικαιοσύνης μετά την απόδειξη των 6 τοξικών λειτουργιών του τραπεζικού συστήματος που δημιουργεί μόνο ο με στατιστική-μαθηματική βεβαιότητα την περιοδική εμφάνιση μεγάλου ποσοστού μη εξυπηρετούμενων δανείων. Το να καταδικάζονται οι κόκκινοι δανειολήπτες για αυτό είναι σαν να τιμωρεί ένα δικαστήριο ένα αγρόκτημα επειδή μολύνθηκε από μια βιομηχανία με τοξικά απόβλητα . Αντί να της βάλει πρόστιμο. Τα σεισάχθεια είναι επίσης το εποικοδομητικό δίκαιο και για τα Ελληνικά</p>

	<p>μνημονικά χρέη από το τρέχον νομισματικό σύστημα του ευρώ. Το αντίθετο θα είναι εξάσκηση μαζικά αποδομητικής, μη κοινωνικά ωφέλιμης και αντιδημοκρατικής δικαιοσύνης</p>
--	---

§5 ΣΥΜΠΕΡΑΣΜΑΤΑ

Συνοψίζουμε

Πάγιες τοξικές λειτουργίες των τράπεζων

- 1) Οι συμβάσεις των τράπεζων από ασύδοτη πλεονεξία είναι παράνομες
- 2) Οι τράπεζες έδρασαν οικονομικά καταστροφικά
 - α) στα χιλιάδες νοικοκυριά β) στις χιλιάδες χρεοκοπημένες επιχειρήσεις γ) στα δημοσιονομικά οικονομικά δ) στην δημοκρατία. Κατά μέσο όρο μια Ελληνική επιχείρηση έχει 2/3 του ενεργητικού της δανειακά κεφάλαια και μόνο 1/3 ίδια κεφάλαια εξαιτίας της μακροοικονομικής "δανειαναγκαστικότητας των τράπεζων.
- 3) Η πάγιες τοξικές λειτουργίες των τράπεζων ως προς το ρίσκο . Οι τράπεζες έχουν την μέγιστη μοχλεύσει στην αγορά δηλ μέγιστο ρίσκο με δανειακά κεφάλαια στο 92% του ενεργητικού αλλά και τον "αεροδανεισμο" οδηγούν επίσης στην αυτοκαταστροφικότητας τους (όπως και οι μοίρα των καρκινικών όγκων σε εάν σώμα).

Έκτακτες τοξικές λειτουργίες των τράπεζων στην μνημονιακή Ελλάδα

- 1) Οι τράπεζες πήραν το 60% των δανικών των μνημονίων που είναι 4-5 φορές περισσότερα από όσα χρειαζόταν , για διάσωση και ανακεφαλαιοποίηση.
- 2) Συσχετισμένο με αυτό είναι πως αντί αυτό να γίνει με του Έλληνες ιδιοκτήτες των τράπεζων μέχρι τώρα, έγινε με αντικατάσταση τους με ξένους ιδιοκτήτες, και τα δις αυτά δεν χρηματοδότησαν την Ελληνική οικονομία, αλλά φαινομενικά είναι "αορατα" πιθανόν και φυγαδευμένα στο εξωτερικό από τους ξένους ιδιοκτήτες.

Συνοψίζουμε επιπλέον τα συμπεράσματα της ανάλυσης του άρθρου αυτού σε μια λακωνική λίστα 4 σημείων.

- 1) Η εφαρμογή της ουσιαστικής εποικοδομητικής δικαιοσύνης και λήψης οικονομικών αποφάσεων βασίζεται σε αρχές εξέλιξης της ψυχικής συνείδησης και του συλλογικού κοινωνικού καλού της πλειοψηφίας και όχι των συμφερόντων μιας προνομιάς οικονομικής ολιγαρχίας εις βάρος των πολλών. Αλλιώς πρόκειται για εφαρμογή αποδημητικής μυωπικής γραφειοκρατικής δικαιοσύνης.
- 2) Για λόγους ατυχών και ακραίων ιστορικών συγκυριών κρατικής Αγγλικής χρεοκοπίας το 1694, το νομισματικό σύστημα του δυτικού κόσμου, απέκτησε 5 παθολογικές τοξικές λειτουργίες που έβλαψαν πολύ τις κοινωνίες επί 3 τουλάχιστο αιώνες και συνεχίζουν και σήμερα παρά την μερική μόνο επανόρθωση τους. Η τυραννία έρχεται συχνά με την μορφή δρακόντειων μέτρων σε κρίσεις που είναι στατιστικά σίγουρο πως θα συμβούν αν και αβέβαιο ποτέ πως ,που και σε ποιον πρώτα. Το επείγον είναι σπάνια σημαντικό και το σημαντικό σπάνια επείγον.

Σήμερα πλέον σιωπηλά παραβιάζουν άρθρα συνταγμάτων αρκετών κρατών (π.χ. το άρθρο 102.6 του Ελληνικού συντάγματος). Οι τοξικές αυτές λειτουργίες είναι 1) η πραξικοπηματικότητα 2) Η δανειοαναγκαστικότητα 3) Η καταχρηστική ιδιοποίηση της έκδοσης του χρήματος 4) Ο αερο-δανισμός 5) Ο χρηματο-εκδοτικός μεσαζοντισμός όπως αναλύονται με διαγράμματα ροής στην παράγραφο 2. Οι τοξικές αυτές λειτουργίες είναι όχι πλέον αναγκαίο κακό ,μετά την κατάργηση του κανόνα του χρυσού αλλά κληρονομημένες κακές συνήθειες του χρηματοπιστωτικού συστήματος. Κάτι δηλ όπως το κάπνισμα, και οι καπνοβιομηχανίες μεταφορικά μιλώντας. Οι τοξικές αυτές λειτουργίες συν τοις άλλοις δημιουργούν με στατιστική μαθηματική βεβαιότητα τη περιοδική κατάρρευση του χρηματοπιστωτικού συστήματος , της υπόλοιπης οικονομίας και την εμφάνιση σε μεγάλα ποσοστά των κόκκινων δανείων. Η παροιμία όμως λέει. "Αν τρέφεις το θηρίο αργά η γρήγορα σε τρώει»

- 3) Η θεραπεία αυτών των παθολογικών τοξικών λειτουργιών υπάρχει και αναπτύσσεται σιγά-σιγα στην ηλεκτρονική οικονομία του ιντερνέτ με τα κρυπτο-νομίσματα, το micro-finance , crowd-funding κλπ τα οποία αναμένεται σύμφωνα π.χ, με την Κριστιν Λαγκάρντ να οδηγήσουν σε πλανητικά μη-τραπεζικά η μη-εθνικά ψηφιακά νομίσματα στο μέλλον.
- 4) Οι μαζικές δικαστικές αποφάσεις υπέρ των δανειοληπτών μπορούν να περιορίσουν τις συνέπειες της τοξικότητας της λειτουργίας των τραπεζών, και την συνεπαγόμενη μόλυνση με αδικία στην οικονομία και τους κόκκινους δανειολήπτες και να απαλύνουν το κακό που έχει

γίνει και γίνεται τόσο στα άτομα όσο και στο κράτος. Δεδομένου μάλιστα της υπέρογκης αποζημίωσης των τραπεζών με πάνω από 200 δις δηλ πάνω από το 50% των χρημάτων των μνημειακών δανείων του Ελληνικού κράτους που είναι σχεδόν το διπλάσιο όλων το ενδεχόμενων κόκκινων δανείων. Τα 5 σημεία του ουσιαστικού δικαίου των δανειοληπτών αναγραφτήκαν μόλις προηγουμένως στην προηγούμενη παράγραφο. Ενώ μαζικές δικαστικές αποφάσεις και πλειστηριασμοί εναντίον των δανειοληπτών, θα είναι 4.1) αποδομητική εξάσκηση δικαιοσύνης εις βάρος του συνολικού κοινωνικού κάλου με συνέπεια αύξηση των ανισοτήτων που κάνει την κοινωνία να υποφέρει, 4.2) έμμεσα υποστηρίζουν ιδιωτικές επιχειρήσεις που παραβιάζουν το σύνταγμα, 4.3) συνδράμουν σε ακραία κερδοσκοπία εταιρειών funds, με ταυτόχρονη ηθική βλάβη σε νοικοκυριά , και παραβιάζουν και το πνεύμα προστασίας της πρώτης κατοικίας του νόμου N.3869/10 που τώρα αναγγέλλεται πως καταργείται και προστάττει την πρώτη κατοικία. 4.4) συνηγορούν και εξυπηρετούν με την βοήθεια του νόμου την εξάσκηση μιας μισανθρωπίας χρηματοοικονομικής-τυραννίας που είναι ένα παρελθόν που σιγά σιγά εξανθρωπίζεται σε κάτι λιγότερο οικονομικά άδικο και πιο φιλάνθρωπο με την παγκοσμιοποίηση του ιντερνέτ (και όχι την παγκοσμιοποίηση των ηγεσιών των μεγάλων κρατών).

ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ

ΓΙΑΤΙ ΤΟ ΧΡΕΟΣ ΔΕΝ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΠΛΗΡΩΝΕΤΑΙ ΜΕ ΑΥΞΗΣΗ ΧΡΕΟΥΣ.

Η πρόσφατη ιστορία με τον μνημονιακό δανεισμό στην Ελλάδα, από την έναρξη της οικονομικής κρίσης το 2009 μέχρι το 2015, έχει ένα σαφές κανόνα οποίος είναι να εξοφλείται το χρέος με σχεδόν υποχρεωτικό νέο δανεισμό και αύξηση του χρέους, εφόσον δεν είναι επιθυμητή η κήρυξη μιας επίσημης πτώχευσης. Αυτή η τακτική είναι πολύ γνωστή στα νοικοκυριά, σαν τακτική που πρότειναν οι ίδιες οι τράπεζες ήδη πριν την έλευση της οικονομικής κρίσης. Τακτική σχεδόν υποχρεωτική στους δανειολήπτες αν δεν ήθελαν να κηρύξουν πτώχευση και ίσως με κάποιο κρυμμένο δόλο. Συχνά οι δικαστές σε διακανονισμούς κόκκινων δανείων, αλλά και η μέση κοινή αντίληψη δεν είναι σε θέση να πιστέψουν εύκολα πόσο γρήγορα και κάθετα μπορεί να αυξηθεί ένα χρέος όταν επιχειρείται να πληρωθεί με νέο χρέος, ακόμα και όταν τίποτα από τα νέα δανειζόμενα χρήματα δεν καταναλώνονται από τον δανειολήπτη για άλλο σκοπό παρά για την αποπληρωμή του προηγούμενου χρέους.

Το άρθρο σκοπό έχει να παρουσιάσει τους κατάλληλους υπολογισμούς για μια τέτοια τακτική με τις σωστές φόρμουλες των οικονομικών μαθηματικών και πινάκες αποπληρωμής, είτε

για ένα νοικοκυριό προς τις τράπεζες είτε της Ελλάδας προς τους δανειστές της. Το κύριο συμπέρασμα είναι πως , η υποχρεωτική αύξηση του δανεισμού σχεδόν αποκλειστικά με σκοπό την πληρωμή προηγούμενου δανεισμού είναι περίπου ισοδύναμο με την εκθετική αύξηση του χρέους λόγω του ανατοκισμού όταν δεν πληρώνεται καθόλου. Τέτοιοι δανεισμοί πρέπει να κουρευούνται δραστικά ή τα διαγράφονται καθώς από ηθικής πλευράς εμπεριέχουν τον σχεδόν υποχρεωτικό δανεισμό, αν πρέπει να αποφευχθεί η κήρυξη της επίσημης πτώχευσης.

A. ΝΟΙΚΟΚΥΡΙΟ.

Ας πάρουμε το παράδειγμα ενός νοικοκυριού, που στο τέλος του 2003 έχει ύψος δανεισμού από τις τράπεζες 45,000 ευρώ από κάρτες με ετήσιο επιτόκιο 17%. Ας υποθέσουμε πως το άτομο αυτό, μόλις βρήκε επιτέλους μια εργασία, με μισθό μόνο 600 ευρώ, που του φθάνει με τα βίαια για την επιβίωση του, και δεν μένει τίποτα για την αποπληρωμή του δανεισμού. Οι τράπεζες ζητάν μια ελάχιστη μηνιαία πληρωμή-δόση ας την συμβολίσουμε με R ανάμεσα 2%-5% του δανεισμού π.χ. για το παράδειγμα εδώ, 2,5% A δηλ $R=0,025 \cdot 45,000=1125$ ευρώ. Ο ακριβής τύπος για την απαιτούμενη δόση πληρωμής του χρέους σε 5 χρόνια, με το σύνηθες γαλλικό σύστημα που χρησιμοποιούν οι τράπεζες, είναι (βλέπε π.χ. [25] Π. Κιοχος Οικονομικά Μαθηματικά, κεφάλαιο για δάνεια, ως ληξιπρόθεσμες ράντες, και τύπος δόσης ληξιπρόθεσμης ράντας)

$$R = A \cdot \frac{i(1+i)^n}{(1+i)^n - 1}$$

Όπου με A συμβολίζουμε το ύψος του δανεισμού, n αριθμός περιόδων , και i το επιτόκιο περιόδου. Δηλ Εδώ $A=45000$, $n=60$ μήνες (=5 χρόνια), και προσεγγιστικά το μηνιαίο επιτόκιο μπορούμε να το θέσουμε ως $i=17\%$ ετησιο/12μηνες= $1,4\%$ (Ο ακριβής υπολογισμός δίνει $i=1,31\%$) Με αυτά τα δεδομένα ο προηγούμενος τύπος δίνει $R=1089,62$ ευρώ. Δηλ το 2,42% του δανεισμού ως χρέος είναι όπως βλέπουμε πολύ κοντά στην ακριβή δόση για με 5-ετη αποπληρωμή.

Ο δανειστής λοιπόν, στην αρχή του έτους 2004, προϋπολογίζει πως χρειάζεται, κατ-ελαχιστο έξτρα $12 \cdot 1089,62$ ευρώ = 13075 ευρώ νέο δανεισμό μόνο για να αποκληρώνει με μηνιαίες δόσεις το χρέος, χωρίς να καταναλώνει τίποτα στην προσωπική του ζωή από αυτό το νέο δανεισμό. Χοντρικά αν κάνει τον υπολογισμό με 2,5% των 45000, ως δόση των 1125, χρειάζεται $11250 \cdot 12=13500$ ευρώ. Μάλιστα οι τύποι ανάλυσης της ακριβής δόσης $R=$ Τόκος+ αποπληρωνόμενο κεφάλαιο (χρεολύσιο) (Βλέπε το ίδιο βιβλίο [25] όπως πιο πάνω η στο παράρτημα αυτού άρθρου) = $1089,62=592,63+496,99$ δηλ Τόκος= 592.63 , Χρεολύσιο= $496,99$. Στις πρώτες 12 δόσεις το ποσοστό του τόκου στην δόση ξεκινά από 54% και πέφτει σταδιακά στο 47% περίπου. Με άλλα λόγια ο μισθός με τον οποίο ζει είναι περίπου ίσος μόνο με τον τόκο που πρέπει να πληρώνει μηνιαία. Ο δανειολήπτης ελπίζει πως θα βρει μια πολύ καλλίτερη εργασία αντάξια των ικανοτήτων των του, που ίσως μπορεί να πληρώνει τόσο μεγάλες δόσεις και όχι μόνο απλώς για να επιβιώνει.

Όμως τώρα στην αρχή του 2004 έχει νέο ύψος δανεισμού $45000+13500=58500$ ευρώ, έτσι η ακριβής δόση για 5-ετη αποπληρωμή που η τράπεζα ζητά από τον πρώτο μήνα του 2004 είναι 1416,51 ενώ στο τέλος του 2004 μετά από 12 δόσεις έχει ύψος δανεισμού 50160 ευρώ. Τώρα πάλι ο δανειολήπτης προϋπολογίζει η χοντρικά πως χρειάζεται 12 δόσεις ως 2,5% του δανεισμού, δηλ 15048 ευρώ τα οποία και δανείζεται. Έτσι στην αρχή του 2005 έχει ύψος δανεισμού $15048+50160=65208$ ευρώ.

Όσο περνάν τα χρόνια ο δανειολήπτης χάνει την ελπίδα για καλοπληρωμένη εργασία, αλλά είτε ελπίζει πλέον σε μια απρόσμενη κληρονομία, και κυρίως φοβάται τα δικαστήρια και την κήρυξη πτώχευσης του, ακολουθώντας την συμβουλή της τράπεζας του (η ανταγωνιστικών τραπεζών) να μαζέψει τις κάρτες του σε ένα νέο δάνειο και ούτω καθεξής

Ο παρακάτω πίνακας δίνει την εκθετική αύξηση του δανεισμού και την απαιτούμενη ενδεικτικά μηνιαία δόση. Χρησιμοποιούνται οι τύποι πληρωμής των δανείων (βλ παράρτημα) και ο επανα-υπολογισμός του δανείου είναι ετήσιος ενώ η πληρωμές μηνιαίες. Παρατηρούμε πως το ύψος δανεισμού υπερδιπλασιάζεται εντός 7 ετών από το 2004 μέχρι το 2010. Παρατηρούμε πως η αύξηση του δανεισμού στο τέλος του έτους είναι 11,5% ετήσια. Όποτε εύκολα προβλέπουμε πως μέχρι το 2017 ο δανεισμός αυτός έχει ανέλθει στα 206566 χιλιάδες δηλ έχει υπερ-τετραπλασιαστεί. Το εκπληκτικό είναι πως πέρα από το αρχικό πόσο δανεισμού των 45 χιλιάδων τίποτα άλλο δεν έβαλε στην τσέπη του ο δανειολήπτης! Αυτό μπορούμε να το συγκρίνουμε με την αύξηση των χρωστούμενων αν τίποτα δεν πλήρωνε ο δανειολήπτης που θα ήταν 17% ετήσια. Δηλ στο τέλος του 2017 το ύψος των χρωστούμενων θα ήταν $45000 \cdot (1,17)^{14} = 405335$ ευρώ δηλ 9-πλασιο!

ΣΥΜΠΕΡΑΣΜΑ Η σύγκριση αυτή δείχνει πως ακόμα και αν πληρώνεται το χρέος με νέο χρέος, η αύξηση είναι συγκρίσιμα μεγάλη, και με εκθετική αύξηση όπως αν δεν πληρώνεται καθόλου!

Τέλος του ΕΤΟΥΣ	ΥΨΟΣ ΔΑΝΕΙΣΜΟΥ στην αρχή και στο τέλος του έτους, με τον ελάχιστο απαιτούμενο νέο δανεισμό.	ΜΗΝΙΑΙΑ ΔΟΣΗ 5-ΕΤΟΥΣ ΑΠΟΠΛΗΡΩΜΗΣ ΕΝΤΟΣ ΕΤΟΥΣ
2003	45000	
2004	58500, 50160	1089,62
2005	65208, 55911,7	1578,93
2006	72685 , 62322	1759,98

2007	81018, 69467	1961	
2008	90307, 77432	2186	
2009	100661, 86310	2437	
2010	112203, 96206	2716	

B. ΔΗΜΟΣΙΟ ΧΡΕΟΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΑΣ

Ας πάμε τώρα στην περίπτωση της Ελλάδας. Όπως μπορεί εύκολα να βρει κάποιος στο ιντερνέτ αλλά και στην εργασία Xafa, M. (2014) που αναφέρεται στην βιβλιογραφία, το μνημονιακό συν άλλο δημόσιο χρέος μέχρι το 2017, που είναι περίπου το 175% του ΑΕΠ (=περίπου 170 δις - 313 δις), ανέρχεται περίπου σε 300 δις. Όμως σύμφωνα με την έκθεση του ελεγκτικού συνέδριου του 2015 με προσθετό βραχυπρόθεσμο χρέος ρεπος ξεπερνά το συνολο το 1 τρις. Εδώ θα μείνουμε στο μνημονιακό μόνο χρέος των 300 δις περίπου. Προς το παρόν έχει προγραμματιστεί για πληρωμή μέσα σε 30 χρόνια με αρχικές περιόδους χάριτος. Το επιτόκιο κυμαίνεται από 0.5%-4,6%, όπου το τελευταίο ψηλό επιτόκιο είναι όταν η Ελλάδα εκδίδει και πουλά ομολόγα στις αγορές. Μπορούμε χάριν απλότητας να θεωρήσουμε ένα ετήσιο επιτόκιο 3%. Τα ετήσια δημόσια καθαρά έσοδα (προϋπολογισμός του κράτους) είναι περίπου 35 δις.

Πάλι σύμφωνα με τους ίδιους τύπους, η ετήσια δόση για μια 30-ετη αποπληρωμή των 300 δις, με επιτόκιο 3% είναι περίπου 15,305 δις, από τα οποία τα 9 δις είναι τόκος και τα 6,3 δις χρεολύσιο (αποπληρωμή κεφαλαίου). Αυτό σημαίνει πως το 25,7% του ετήσιου προϋπολογισμού καθαρών κρατικών εξόδων πρέπει να πηγαίνει σε τόκους, ενώ το 43,7% στην δόση! Η δόση αυτή είναι το 5%-6% του χρέους. Προφανώς επειδή δεν υπάρχουν αρκετά έσοδα στο κράτος, για να λειτουργεί και ταυτόχρονα να πληρώνει την δόση, πρέπει να δανείζεται ξανά π.χ. ανά 5 έτη, τουλάχιστο την δόση δηλ περίπου το 5,1% του χρέους για 5 χρόνια δηλ το 25,5% του χρέους (π.χ. με έκδοση ομολόγων η υπογραφή νέων μνημονίων).

Όσο περνάν τα χρόνια οι Έλληνες χάνουν την ελπίδα για μια υπερ-ανάπτυξη μέσω καινοτομιών που θα μπορούσε να πληρώνει αυτές τις δόσεις χωρίς πρόσθετο δανεισμό! Είναι φανερό πλέον, πως πρέπει είτε να ανακηρύξουν πτώχευση, επίσημη αυτή την φορά, είτε όχι αλλά οπωσδήποτε να διαγραφεί το χρέος ως επαχθές, απάνθρωπο, οικονομικής χρηματοπιστωτικής τυραννικής υποδούλωσης, και με συμφωνίες μνημονίων όχι χωρίς δόλο.

Έτσι με την ίδια λογική έχουμε ένα αντίστοιχο πίνακα για το δημόσιο χρέος, όπως και στο νοικοκυριό

Τέλος του ΕΤΟΥΣ	ΥΨΟΣ ΔΑΝΕΙΣΜΟΥ σε δις στην αρχή και στο τέλος των 5 ετών, με τον ελάχιστο απαιτούμενο νέο δανεισμό.	ΕΤΗΣΙΑ ΔΟΣΗ 30-ΕΤΟΥΣ ΑΠΟΠΛΗΡΩΜΗΣ σε δις
2017	300	
2022	376,5 334,8	19,21
2027	420,17 373,29	21,4
2032	468,47 416,19	23,9
2037	522,31 464,02	26,65
2042	582,34 517,35	29,71
2047	649,27 576,82	33,13
2052	723,9 643,12	36,93

ΣΥΜΠΕΡΑΣΜΑ Παρατηρούμε και πάλι πως το χρέος ανέρχεται με εκθετικό ρυθμό με 11,5 το έτος! Και πως επίσης η ετήσια δόση το 2052 είναι περίπου στο ύψος δηλ το 100% των καθαρών εσόδων του κράτους! Είναι φανερό πλέον, πως πρέπει είτε να ανακηρύξουν πτώχευση , επίσημη αυτή την φορά, είτε όχι αλλά οπωσδήποτε να διαγραφεί το χρέος ως επαχθές, απάνθρωπο και με συμφωνίες μνημονίων όχι χωρίς δόλο.

Είναι φανερό μετά από αυτά πως και η ιδέα το ευρώ-ομόλογου για την αποπληρωμή των χρεών των χωρών της ευρωζώνης δεν είναι καλή ιδέα. Το μόνο πλεονέκτημα του ευρώ-ομόλογου, είναι πως οι χώρες αντί να χρωστούν κυρίως σε τράπεζες η στην κεντρική τράπεζα του ευρώ, χρωστούν στους πολίτες τους, πράγμα λίγο πιο δημοκρατικό. Αλλά πάντα το χρέος δεν πρέπει ούτε είναι τελικά εφικτό να πληρώνεται αποκλειστικά με νέο χρέος.

Η ΕΚΔΟΣΗ ΤΟΥ ΧΡΗΜΑΤΟΣ ΚΑΙ ΟΙ ΔΑΝΕΙΑΚΕΣ ΚΡΙΣΕΙΣ.

Στα προηγούμενα πρέπει να προστεθεί πως μέχρι σήμερα στην ποσοτική χαλάρωση η Ευρωπαϊκή Κεντρική τράπεζα (ΕΚΤ) , εκδίδει 80 δις τον μήνα, η $80 \cdot 12 = 960$ δις το έτος. Η πληθυσμός των χωρών της ευρωζώνης είναι περίπου 300 εκατομμύρια. Αναλογικά λοιπόν με τον πληθυσμό, στην Ελλάδα των 10 εκατομμυρίων θα έπρεπε να αναλογούν, $(10/300) \cdot 960 = 32$ δις ετήσια. Αν δεν υπήρχε το Μάαστριχ, και αν η κεντρική τράπεζα της Ελλάδας δεν ήταν ιδιωτική, θα έπρεπε να μας ανήκουν αυτά τα 32 δις χωρίς δανεισμό και επιτόκια, καθώς εδώ και χιλιάδες χρόνια, το νέο-εκδιδόμενο χρήμα σε μια πολιτεία είναι δημόσιο αγαθό και ανή-

κει εξίσου σε όλους τους πολίτες ανεξαιρέτως. Τα 32 αυτά δις έχουν το ύψος του 91% των ετήσιων εσόδων του κράτους! Δυστυχώς όμως λόγω του Μάαστριχ και λόγω του ότι η Κεντρική Τράπεζα της Ελλάδος είναι ιδιωτική, αυτά τα 32 δις το έτος, αποφασίζονται από την ΕΚΤ τι θα γίνουν και είτε δεν τα δανείζει στην Ελλάδα είτε τα δανείζει, αλλά σε κάθε περίπτωση έμμεσα ανήκουν στους ιδιώτες ιδιοκτήτες της Τράπεζας Ελλάδος. Στις περισσότερες χώρες της ευρωζώνης, οι κεντρικές τράπεζες είναι κρατικές. Άρα όταν π.χ. η ΕΚΤ με τα αντίστοιχα νέο-εκδιδόμενα δις που αναλογούν στην Γερμανία, αγοράζει ομόλογα της Γερμανίας, που σημαίνει πως τα δανείζει στον γερμανικό λαό, είναι σαν μια κακή φάρσα καθώς έμμεσα ήδη ανήκουν στον Γερμανικό λαό μέσω της κρατικής κεντρικής τράπεζας της Γερμανίας! Είναι δηλ σαν να δίνει κάποιος με μια συμφωνία το αμπέλι του σε μια «ανεξάρτητη» εταιρεία διαχείρισης ακινήτων και η μόνη πρόσβαση σε αυτό είναι ότι μπορεί να ενοικιάση η αν δανειστεί ...το ίδιο του το αμπέλι! Αυτή η «φάρσα» στην δομή του νομισματικού συστήματος, είναι προϊόν ιστορικών συγκυριών. Η πρώτη φορά στην ιστορία της δύσης, που το νέο-εκδιδόμενο χρήμα δε ανήκει στην πολιτεία είναι το 1694 στην Αγγλία. Και αυτό διότι, μετά από πόλεμο 50 ετών της Αγγλίας με την Γαλλία, ο βασιλιάς της Αγγλίας δεν έχει πλέον περισσότερο χρυσό για πληρωμή του στρατού. Ο Κρομγουελ προτείνει οι ιδιώτες τραπεζίτες που έχουν χρυσό να εκδώσουν περισσότερες λίρες. Όμως αυτό θα σήμαινε πως το νόμισμα του κράτους θα ανήκε τώρα σε ιδιώτες και ο βασιλιάς Τσαρλς όσο και η Μαρία Στιουαρτ αρνούνται αυτή την λύση. Μετά το θάνατο τους όμως ο Κρομγουελ επιβάλει αυτή την λύση στο κοινοβούλιο και για πρώτη φορά το κρατικό νόμισμα εκδίδεται και ανήκει σε ιδιώτες. Έτσι επί αιώνες μετά αυτό διαδόθηκε στην Ευρώπη με αποτέλεσμα να χάσουν την εξουσία οι βασιλιάδες και αριστοκράτες και να περάσει στους νεόπλουτους τραπεζίτες και μεγαλοβιομηχάνους και εμπόρους. Το 1945 όμως μετά τον 2^ο παγκόσμιο πόλεμο η κεντρική τράπεζα της Αγγλίας ξανα-γίνεται κρατική, αλλά κρατά το στυλ της ανεξάρτητης κρατικής αρχής, πράγμα που μειώνει την δύναμη της δημοκρατίας και του λαού. Το ίδιο και οι κεντρικές τράπεζες των περισσότερων ευρωπαϊκών χωρών αλλά όχι όλων ξαναγίνονται κρατικές. **Είναι φανερό πως το νομισματικό σύστημα του ευρώ (αλλά ανάλογα και του δολαρίου) δυσλειτουργεί και πρέπει ριζικά να αναμορφωθεί. Οι κεντρικές τράπεζες είτε ιδιωτικές είτε κρατικές είναι ανεξάρτητες μόνο διότι κρατούν αυτό τον ρόλο από τους προηγούμενους αιώνες που ήταν ιδιωτικές. Στην πραγματικότητα ο οργανισμός που έχει την αρμοδιότητα να εκδίδει το χρήμα σε μια χώρα, δεν θα έπρεπε να ήταν τράπεζα. Αυτό διότι είναι ανήθικο να κερδίζει κάποιος τόκους από δανεισμό ενός αγαθού που όταν εκδίδεται κανονικά ανήκει σε όλους. Επίσης το να είναι ο οργανισμός έκδοσης του χρήματος, τράπεζα έχει το ελάττωμα πως μπορεί να προσφέρει το νέο-εκδιδόμενο χρήμα στην κοινωνία αποκλειστικά και μόνο μέσω δανεισμού, εξου και οι δανειακές κρίσεις. Τα ψηφιακά κρυπτο-νομίσματα όπως π.χ. το bitcoin δεν έχουν αυτό το ελάττωμα. Επίσης δεν θα έπρεπε να είναι ανεξάρτητος οργανισμός στην λήψη των αποφάσεων, αλλά να υπόκειται στις αποφάσεις της εκλεγμένης κυβερνήσεως και κοινοβουλίου για λόγους δημοκρατίας. Μια μικρή ομάδα υπάλληλων γραφειοκρατών, δεν μπορεί αυτόνομα και ανεξάρτητα να ξέρει καλλίτερα το κοινό καλό, καλλίτερα από ότι η συλλογική νοημοσύνη των πανεπιστημίων, του κοινοβουλίου, των συμβούλων τους και των εκλεγμένων κυβερνήσεων.**

ΤΥΠΟΛΟΓΙΟ

PANTEΣ

- 1) **R** δόση
- 2) **n** αριθμός περιόδων δόσεων
- 3) **i** επιτόκιο περιόδου

Ληξιπρόθεσμη,

$$\alpha_{n,i} = \frac{(1+i)^n - 1}{i(1+i)^n}$$

A_n αρχική αξία

$$\mathbf{A}_n = \mathbf{R} \alpha_{n,i}$$

Τελική αξία **S_{n,i}**

$$\mathbf{S}_{n,i} = \mathbf{R} \frac{(1+i)^n - 1}{i}$$

ΔΑΝΕΙΑ, ΓΑΛΛΙΚΗ ΜΕΘΟΔΟΣ

Δόση

$$\mathbf{R} = \mathbf{C} * \mathbf{I} + \mathbf{C} * \mathbf{P}_{n,i}$$

$$\mathbf{P}_{n,i} = \frac{1}{\mathbf{S}_{n,i}} = \frac{i}{((1+i)^n - 1)}$$

Όπου **C** το υψος του δανείου, **I** η **i** το επιτοκιο περιόδου

Χρεολύσιο στην **μ**-οστη δόση.

$$\mathbf{P}_1 = \mathbf{C} * \mathbf{P}_{n,i}$$

$$\mathbf{P}_\mu = \mathbf{P}_1 (1+i)^{\mu-1}$$

Y_μ είναι το σύμβολο για το Εξοφλημένο κεφάλαιο την περίοδο **μ**

$$\mathbf{Y}_\mu = \mathbf{C} * \mathbf{P}_{n,i} * \mathbf{S}_{\mu,i}$$

N_μ είναι το σύμβολο για το ανεξόφλητο κεφάλαιο την περίοδο **μ**

$$\mathbf{N}_\mu = \mathbf{C} - \mathbf{Y}_\mu$$

I_μ είναι το σύμβολο για τον τόκο την περίοδο **μ**

$$\mathbf{I}_\mu = \mathbf{N}_\mu * \mathbf{i}$$

Βιβλιογραφία

[25] Οικονομικά Μαθηματικά (Πέτρος Κιόχος-Αποστόλης Κιόχος)
Interbooks Β' έκδοση

[26] Xafa, M. (2014) "[Sovereign Debt Crisis Management: Lessons from the 2012 Greek Debt Restructuring](#)", CIGI Papers no 33.

ΣΥΝΟΛΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ

[1]] Ρίτσαρντ Γουίλκινσον: Πώς οι οικονομικές ανισότητες βλάπτουν τις κοινωνίες
https://www.ted.com/talks/richard_wilkinson?language=el

[2] A Statistical Analysis of the Expenditures on Research and Development and the Increase of Gross Domestic Product: an sensible way for Easing the Effects of Greek Economic Crisis
https://www.researchgate.net/publication/319220589_A_Statistical_Analysis_of_the_Expenditures_on_Research_and_Development_and_the_Increase_of_Gross_Domestic_Product_an_sensible_way_for_Easing_the_Effects_of_Greek_Economic_Crisis

[3] Over-debt Monetary system <http://overdebtmonetarysystem.blogspot.gr/2012/04/6-how-central-banks-violate-us.html>
, http://www.quirinale.it/qnrw/statico/costituzione/pdf/costituzione_inglese.pdf ,
<http://www.tribunalconstitucional.pt/tc/conteudo/files/constituicaoingles.pdf>

[4] Bank of England [Wikipedia https://en.wikipedia.org/wiki/Bank_of_England](https://en.wikipedia.org/wiki/Bank_of_England)

[5] https://wiki.mises.org/wiki/History_of_money_and_banking Banking in Europe

[6] Το Σύνταγμα οι νόμοι και η έκδοση του τραπεζικού χρήματος

<http://accfin.teiep.gr/eclass/modules/document/file.php/TMA242/%CE%9C%CE%9F%CE%A5%CE%9A%CE%91%20%CE%A3%CE%A4%CE%91%CE%9C%CE%91%CE%A4%CE%99%CE%91.pdf>

[7] Woodrow_Wilson https://en.wikipedia.org/wiki/Woodrow_Wilson

[8] Over-debt Monetary system Conclusions
<http://overdebtmonetarysystem.blogspot.gr/2015/02/9-conclusion.html>

- [9] Ανεξαρτησία ΕΚΤ https://www.ecb.europa.eu/ecb/legal/pdf/c_32620121026el.pdf
- [10] Collateral Accounts <https://www.youtube.com/watch?v=1ML3hEcSKgc&t=283s>
<https://www.youtube.com/watch?v=1ML3hEcSKgc> ,
https://www.bibliotecapleyades.net/sociopolitica/sociopol_globalbanking96.htm
- [11] Χρήμα και Χρηματοπιστωτικό Σύστημα" Γκίκας Γ., Χυζ Α. (2017) κανόνας ρευστών διαθέσιμων για την, εκδόσεις Briken Hill.
- [12] "Εισαγωγή στην Τραπεζική Οικονομική και τις Κεφαλαιαγορές" Συριόπουλος Κωνσταντίνος - Παπαδάμου Στέφανος. Εκδόσεις Utopia, 2014.
- [13] ΧΡΗΜΑ ΠΙΣΤΗ ΤΡΑΠΕΖΕΣ ΚΙΟΧΟΣ ΠΕΤΡΟΣ - ΠΑΠΑΝΙΚΟΛΑΟΥ ΓΕΩΡΓΙΟΣ
Εκδότης: ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΚΙΟΧΟΥ ΕΛΕΝΗ 2011
- [14] Χρηματο-οικονομική διοικηση I, II Γ. Π. Αρτίκης 2013
- [15] Gradido currency , Bernd Hückstädt (Author) <https://www.amazon.com/Gradido-natural-economy-Bernd-H%C3%BCckst%C3%A4dt/dp/1291004610>
- [16] Lotka-Voltera https://en.wikipedia.org/wiki/Lotka%E2%80%93Volterra_equations
- [17] Βασιλεία III https://en.wikipedia.org/wiki/Basel_III
- [18] ECB Annual reports <https://www.ecb.europa.eu/home/html/index.en.html>
- [19] The Location of U.S. Currency: How Much Is Abroad?
<https://www.federalreserve.gov/pubs/bulletin/1996/1096lead.pdf>
- [20] Χρήση ηλεκτρονικού εμπορίου
<http://www.statistics.gr/el/infographic-ecommerce-2017>,
- [21] Crypto currencies <https://en.wikipedia.org/wiki/Cryptocurrency>
- [22] Crowdfunding <https://en.wikipedia.org/wiki/Crowdfunding>
- [23] Microfinance <https://en.wikipedia.org/wiki/Microfinance>
- [24] Poverty, money — and love
https://www.ted.com/talks/jessica_jackley_poverty_money_and_love
- [25] Οικονομικά Μαθηματικά (Πέτρος Κιόχος-Αποστόλης Κιόχος)
Interbooks Β' έκδοση
- [26] Xafa, M. (2014) "[Sovereign Debt Crisis Management: Lessons from the 2012 Greek Debt Restructuring](#)", CIGI Papers no 33.

[27] <https://www.eurobank.gr>

[28] <https://www.hba.gr/Statistics/List?type=GreeceBrief>

[29] <http://www.alpha.gr/>

[30] <http://www.piraeusbank.gr>

